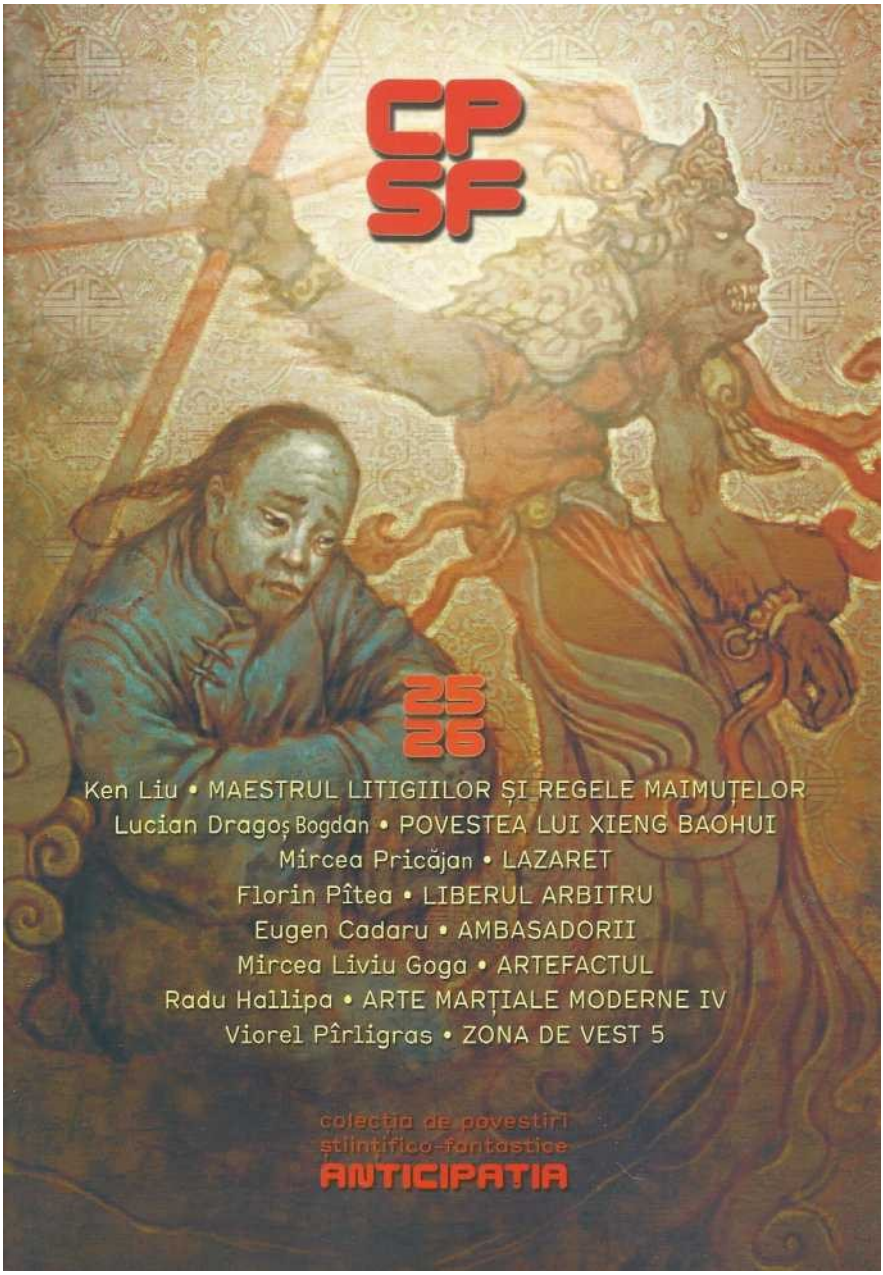
CP
SF
25
26
Ken Liu • MAESTRUL LITIGIILOR ȘI REGELE MAIMUȚELOR
Lucian Dragoș Bogdan • POVESTEA LUI XIENG BAOHUI
Mircea Pricăjan • LAZARET
Florin Pîtea • LIBERUL ARBITRU
Eugen Cadaru • AMBASADORII
Mircea Liviu Goga • ARTEFACTUL
Radu Hallipa • ARTE MARȚIALE MODERNE IV
Viorel Pîrligras • ZONA DE VEST 5
colecția de povestiri
științifico-fantastice
ANTICIPAȚIA

Ken Liu MAESTRUL LITIGIILOR ŞI REGELE MAIMUŢELOR Lucian Dragoş Bogdan POVESTEA LUI XIENG BAOHUI Mircea Pricăjan LAZARET Florin Pîtea LIBERUL ARBITRU Eugen Cadaru AMBASADORII Mircea Liviu Goga ARTEFACTUL Radu Hallipa ARTE MARŢIALE MODERNE IV Viorel Pîrligras ZONA DE VEST 5

Coperta & design: Valentin NICOLAU / Imagine: Tudor POPA Redactor-şef: Marian TRUŢĂ/ Redactor: Ecaterina DERZ5I Tehnoredactor: Magda BITAY / Editor: Valentin NICOLAU

ANTICIPAȚIA

ISSN 1220 – 8620

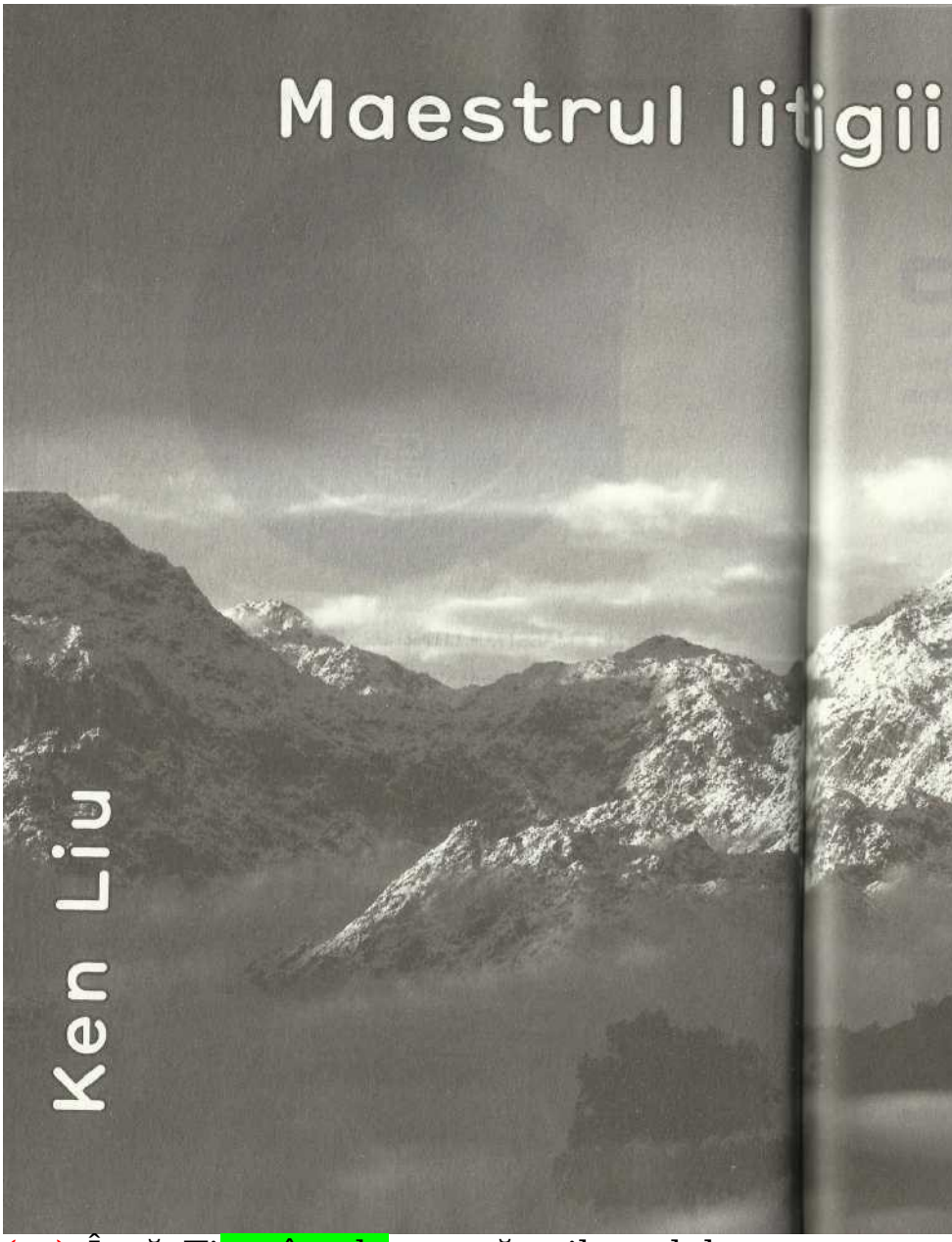

(...) Însă Tian înţelegea că tribunalele yamen erau părţi ale unui mecanism complex. Aidoma morilor înşirate pe fluviul Yangtze, erau mecanisme complexe cu roţi dinţate, pârghii şi

manete. Ele puteau fi îmboldite şi determinate să facă fel de fel de lucruri, cu condiţia să fii inteligent. (…)

Căsuţa aia de la marginea satului Sanli – departe de casele zgomotoase ale sătenilor şi de altarele pline de agitaţie ale clanurilor, în imediata apropiere a eleşteului răcoros cu frunze de nuferi, flori de lotus şi crapi jucăuşi – ar fi fost ideală ca ascunzătoare romantică de vară pentru un poet desfrânat şi concubina lui înveşmântată în mătase, veniţi din apropiatul furnicar Yangzhou.

Deţinerea unei asemenea reşedinţe de vară era într-adevăr la modă printre oamenii de litere din regiunea cursului inferior al lui Yangtze în al doilea deceniu al glorioasei domnii a împăratului Qianlong. Toţi conveniseră – pe când se vizitau reciproc în casele lor de vacanţă şi sorbeau ceai – că el era cel mai bun împărat din dinastia Qing: înţelept, viguros şi grijuliu cu supuşii săi. Şi întrucât dinastia Qing, fondată de înţelepţii manciurieni, era neîndoios cea mai bună dinastie ce condusese vreodată China, cărturarii se întreceau între ei pentru a compune poeme care să le demonstreze recunoştinţa de a fi martori la această epocă de aur, darul celui mai măreţ împărat din toate timpurile.

Din păcate, orice cărturar pe care l-ar fi interesat *această* căsuţă ar fi fost dezamăgit, deoarece era aproape ruinată. Crângul de bambuşi din jurul ei era sălbăticit şi neîntreţinut, pereţii din lemn erau strâmbi, putrezi şi plini de găuri, iar acoperişul împletit de deasupra era

neregulat, cu straturi vechi întrezărindu-se prin găurile din straturile recente…

…şi, de fapt, semăna destul de bine cu proprietarul şi unicul ei locuitor. Tian Haoli abia trecuse de cincizeci de ani, însă arăta cu zece ani mai vârstnic. Era scofâlcit, galben la faţă, cu coada subţire cât codiţa unui purceluş, iar răsuflarea îi mirosea adesea a vinul cel mai ieftin şi a ceai încă şi mai ieftin. Un accident suferit în tinereţe îi ologise piciorul drept, dar prefera să înainteze încet şi târşâit, decât să folosească un toiag. Veşmântul îi era peticit peste tot, totuşi lenjeria intimă i se zărea prin nenumărate găuri.

Spre deosebire de majoritatea sătenilor, Tian ştia să citească şi să scrie, cu toate că nu absolvise niciodată vreun nivel al Examenelor împărăteşti, La răstimpuri, el scria câte o epistolă pentru vreo familie sau citea o înştiinţare oficială în ceainărie, în schimbul unei jumătăţi de pui sau al unui castron cu găluşte.

Totuşi nu în felul acela îşi câştiga el existenţa.

*

Dimineaţa începu ca oricare alta. Pe măsură ce soarele se înălţă leneş, ceaţa care atârna peste eleşteu se destrămă ca tuşul ce se dizolvă în apă, încet-încet, florile roz de lotus, tulpinile de bambus verzi ca jadul şi acoperişul galben-auriu al căsuţei se conturară din neguri.

Cioc, cioc.

Tian se foi, dar nu se trezi. Regele Maimuţelor dăduse un ospăţ şi Tian intenţiona să înfulece pe săturate.

Încă din copilărie, Tian fusese fascinat de isprăvile Regelui Maimuţelor, demonul pişicher care avea şaptezeci şi două de întrupări şi care înfrânsese sute de monştri, cel care clătinase tronul împăratului de Jad cu o oaste de maimuţe.

Iar Regelui Maimuţelor îi plăcea mâncarea bună şi iubea vinul bun, o cerinţă obligatorie pentru o gazdă bună.

Cioc, cioc.

Tian ignoră ciocăniturile. Tocmai se pregătea să muşte dintr-o bucată de pui marinat în vin, pe care o putea muia în patru sosuri diferite şi excelente…

Ai de *gând să răspunzi*? întrebă Regele Maimuţelor.

Pe măsură ce Tian îmbătrânise, Regele Maimuţelor începuse să-l viziteze în vise sau, dacă era treaz, să-i vorbească în minte, în vreme ce alţii se rugau Zeiţei Milei sau lui Buddha, Tian prefera să converseze cu Regele Maimuţelor, pe care-l considera un demon după gustul său.

Orice ar fi, poate să aştepte, zise Tian.

Cred că ai un client, zise Regele Maimuţelor.

Cioc, cioc, cioc…

Ciocăniturile insistente smulseră puiul lui Tian şi-i sfârşiră brusc visul. Stomacul lui ghiorţăi şi el sudui pe când se freca la ochi.

— O clipă! Tian coborî bâjbâind din pat şi se strădui să-şi pună o haină, bolborosind în tot acel timp. De ce nu pot s-aştepte să mă trezesc ca lumea, să urinez şi să mănânc? Proştii ăştia analfabeţi devin tot mai lipsiţi de raţiune… De

data asta va trebui să cer un pui întreg… Era un vis aşa frumos…

O să-ţi păstrez nişte vin de prune, spuse Regele Maimuţelor.

N-ar fi rău.

Tian deschise uşa. Li Xiaoyi, o femeie atât de sfioasă, încât îşi cerea iertare chiar şi când vreun copil zburdalnic o lovea în goană pe *ea*, stătea în faţa lui într-o rochie verde-închis, cu părul strâns în vârful capului în maniera prescrisă văduvelor. Ridicase pumnul să mai bată o dată şi aproape că-l izbi în nas pe Tian.

— Of! exclamă bărbatul. Îmi datorezi cel mai bun pui marinat în vin din Yangzhou! însă expresia ei, un amestec de disperare şi frică, îl făcu să-şi schimbe tonul. Intră!

Închise uşa în urma ei şi-i turnă o ceaşcă de ceai.

Bărbaţi şi femei veneau la Tian ca ultimă soluţie, pentru că el îi ajuta când nu mai aveau cui să se adreseze, când aveau necazuri cu legea.

Poate că împăratul Qianlong era atotînţelept şi atotvăzător, însă pentru a putea guverna cu adevărat avea nevoie de miile de tribunale yamen. Condus de un magistrat, un judecător-administrator care avea puterea vieţii şi morţii asupra localnicilor de care răspundea, un tribunal yamen era un loc misterios şi opac, plin de teroare pentru bărbaţii şi femeile obişnuite.

Cine cunoştea secretele Marelui Cod Qing? Cine înţelegea cum să pledeze, să dovedească, să înfrângă şi să argumenteze? Când judecătorul îşi petrecea serile la petrecerile găzduite de

aristocraţii locali, cine putea prezice cum se va desfăşura o reclamaţie făcută de săraci împotriva bogaţilor? Cine putea intui care ar fi funcţionarul care putea fi mituit pentru a evita tortura? Cine putea găsi pretextul corect pe care să-l ofere pentru a obţine o vizită la închisoare?

Nu te apropiai de tribunalele yamen, decât dacă nu aveai încotro. Când căutai dreptate, mizai totul.

Şi aveai nevoie de ajutorul unuia ca Tian Haoli.

Domolită de căldura ceaiului, Li Xiaoyi îi povesti totul lui Tian în fraze sacadate.

Se străduise să se hrănească pe ea şi pe cele două fiice ale ei din roadele unui ogor micuţ. Pentru a supravieţui unei recolte slabe, îşi ipotecase pământul lui Jie, un văr îndepărtat şi bogat al răposatului ei soţ, care promisese că ea îşi va putea răscumpăra ogorul oricând, fără dobândă. Întrucât nu ştia să citească, Li apăsase recunoscătoare degetul mare muiat în cerneală pe contractul primit de la Jie.

— A spus că era doar pentru a-l oficializa înaintea inspectorului fiscal, zise necăjit Li.

Aha, spuse Regele Maimuţelor, o *poveste familiară*

Tian suspină şi încuviinţă din cap.

— La începutul anului acesta i-am plătit răscumpărarea, însă ieri ţie a venit la uşa mea cu doi portărei de la yamen. A spus că eu şi fiicele mele trebuia să părăsim casa imediat, fiindcă nu achitasem dobânda împrumutului, Am rămas buimăcită, însă el a scos contractul şi a zis că-i

făgăduisem să plătesc dublul sumei împrumutate în decurs de un an, altfel ogorul îi va reveni lui pentru totdeauna. "Scrie totul aici, negru pe alb", mi-a spus şi mi-a fluturat contractul în faţă. Portăreii m-au anunţat că dacă nu plec până mâine, mă vor aresta şi mă vor vinde pe mine şi pe fiicele mele unei case albastre, pentru a stinge datoria. Îşi încleştă pumnii. Nu ştiu ce să fac!

Tian îi reumplu ceaşca şi spuse:

— Va trebui să mergem la judecată şi să-l înfrângem.

— Eşti sigur? întrebă Regele Maimuţelor. Nici măcar n-ai citit contractul.

Tu îngrijeşte-te de ospeţe, iar eu o să mă îngrijesc de legi.

— Cum? întrebă Li. Poate că în contract scrie într-adevăr tot ceea ce a spus el.

— Sunt sigur că aşa scrie, dar nu-ţi face griji – o să mă gândesc eu la ceva.

Pentru cei care veneau la Tian să-l ajute, el era un *songshi*, un „maestru al litigiilor". Însă pentru judecătorul yamen şi aristocraţia locală, pentru cei care mânuiau banii şi puterea, Tian era un *songgun*, un „huligan al litigiilor".

Cărturarii care sorbeau ceai şi neguţătorii care-şi mângâiau *taelii* de argint îl dispreţuiau pe Tian pentru că îndrăznea să-i ajute pe ţăranii analfabeţi să întocmească plângeri, să conceapă strategii legale şi să se pregătească să depună mărturie şi să răspundă la întrebări. La urma urmelor, potrivit lui Confucius, vecinii n-ar trebui să-i acţioneze în judecată pe vecini. Un conflict nu era altceva decât o neînţelegere care trebuia

armonizată de un confucianist învăţat. Dar oameni ca Tian Haoli cutezau să-i facă pe ţăranii vicleni să creadă că-şi puteau târî superiorii în faţa tribunalului şi că puteau viola ierarhiile cuvenite ale respectului! Marele Cod Qing sublinia clar că acceptul de finanţare a unui litigiu, şicanele, tertipurile avocăţeşti – indiferent ce nume aţi folosi pentru a descrie acţiunile lui Tian – erau delicte.

Însă Tian înţelegea că tribunalele yamen erau părţi ale unui mecanism complex. Aidoma morilor înşirate pe fluviul Yangtze, erau mecanisme complexe cu roţi dinţate, pârghii şi manete. Ele puteau fi îmboldite şi determinate să facă fel de fel de lucruri, cu condiţia să fii inteligent. Oricât de mult l-ar fi detestat cărturarii şi neguţătorii pe Tian, uneori îi căutau ei înşişi ajutorul şi-l plăteau frumuşel pentru asta.

— Nu te pot plăti prea mult.

Tian chicoti:

— Bogătaşii îmi plătesc onorariul când se folosesc de serviciile mele, dar mă urăsc pentru asta. În cazul tău, plata suficientă va fi să văd dejucarea planurilor acestui văr bogat al tău.

*

Tian o însoţi pe Li la tribunalul yamen. Pe drum, ei trecură prin piaţa oraşului, unde câţiva soldaţi lipeau afişe cu Chipuri de persoane căutate.

Li se uită la afişe şi încetini pasul:

— Stai puţin, cred că s-ar putea să cunosc…

— Şşş! o trase Tian de mână. Ai înnebunit? Aceia nu sunt portăreii judecătorului, ci soldaţi

împărăteşti adevăraţi. Cum ar fi posibil să recunoşti un om căutat de împărat?

— Dar…

— Sunt sigur că te-ai înşelat. Dacă vreunul dintre ei te-ar auzi, nici chiar cel mai mare maestru al litigiilor din China nu te-ar mai putea ajuta. Şi aşa ai destule necazuri. Când se ajunge la politică, cel mai bine este să nu vezi, să nu auzi şi să nu vorbeşti nimic rău.

Asta-i o filosofie pe care multe dintre maimuţele mele obişnuiau s-o împărtăşească, zise Regele Maimuţelor. Eu însă nu sunt de acord cu ea.

Fiindcă tu eşti mereu rebel, gândi Tian Haoli, Dar tu-ţi poţi creşte un cap nou când îţi este retezat, pe când cei mai mulţi dintre noi nu ne bucuram de privilegiul ăsta.

*

Când ajunse în faţa tribunalului yamen, Tian luă beţele şi începu să bată în Toba Dreptăţii, cerând să-i fie ascultată plângerea.

După o jumătate de oră, judecătorul Yi privea furios la cei doi oameni îngenuncheaţi pe podeaua pavată cu piatră de sub estrada sa: văduva care tremura de frică şi scandalagiul acela, Tian, cu spatele drept şi o expresie de fals respect întipărită pe chip. Judecătorul Yi sperase să aibă ziua liberă pentru a se bucura de compania unei fete drăguţe într-o casă albastră, dar iată că era silit să muncească. Era decis să ordone biciuirea imediată a celor doi, totuşi trebuia cel puţin să păstreze aparenţa unui judecător grijuliu, altfel

vreunul dintre subordonaţii lui neloiali putea înainta un raport inspectorului judiciar.

— Care este plângerea ta, ţărancă şireată? întrebă judecătorul, scrâşnind din dinţi.

Tian înaintă, târându-se pe genunchi şi se ploconi.

— Preacinstite Judecător, începu el şi judecătorul Yi se întrebă cum reuşea Tian să rostească titlul acela încât să sune aproape ca o insultă, văduva Li plânge, cerând să i se facă dreptate, dreptate, dreptate!

— Şi de ce te găseşti *tu* aici?

— Sunt vărul lui Li Xiaoyi şi am însoţit-o ca s-o ajut să vorbească, pentru că este tulburată de felul cum a fost tratată.

Judecătorul Yi clocotea, Acest Tian Haoli susţinea de fiecare dată că era înrudit cu reclamanţii, pentru a-şi justifica prezenţa în tribunal şi a evita să fie acuzat ca huligan al litigiilor. Lovi în masă cu linia lui din lemn de esenţă tare, simbolul autorităţii.

— Minţi! Câţi veri este posibil să ai?

— Nu mint.

— Te previn că dacă nu poţi dovedi această înrudire cu arhiva din altarul clanului Li, voi

porunci să primeşti patruzeci de lovituri de baston.

Judecătorul Yi era încântat de sine, crezând că în sfârşit găsise o cale prin care să-l înfrângă pe vicleanul maestru al litigiilor. Privi cu înţeles către portăreii ce stăteau de o parte şi cealaltă a estradei şi ei loviră ritmic cu bastoanele în podea, subliniindu-i ameninţarea.

Însă Tian nu părea deloc speriat:

— Preaînţeleptule Judecător, Confucius a spus că „între cele Patru Mări, toţi oamenii sunt fraţi”. Dacă toţi oamenii erau fraţi pe vremea lui Confucius, atunci este logic că, întrucât ne tragem din ei, Li Xiaoyi şi cu mine suntem înrudiţi. Cu tot respectul, bineînţeles, nu cred că Preacinstitul Judecător sugerează că arhiva genealogică a familiei Li are un cuvânt mai greu de spus decât vorbele Marelui înţelept.

Judecătorul Yi se înroşi la faţă, dar nu găsi nicio replică. Ah, şi cât ar fi dorit să poată găsi un pretext pentru a-l pedepsi pe acest *songgun* cu limbă ascuţită, care întotdeauna părea să schimbe negrul în alb şi binele în rău! împăratul avea nevoie de legi mai bune pentru a se ocupa de cei ca el.

— Să trecem mai departe. Judecătorul inspiră adânc, pentru a se calma. Care este nedreptatea pe care o revendică femeia? Vărul ei ţie mi-a citit contractul şi este foarte clar ce s-a întâmplat.

— Mă tem că este o greşeală, rosti Tian. Cer să fie adus contractul, pentru a putea fi examinat din nou.

Judecătorul Yi trimise un portărel să-l aducă pe vărul cel bogat cu contractul. Toţi cei din tribunal, inclusiv văduva Li, se uitară nedumeriţi la Tian, neştiind ce plănuia. El însă se mulţumi să-şi mângâie barba, părând a fi lipsit de griji.

Ai un plan, nu-i aşa? întrebă Regele Maimuţelor.

Nu tocmai. Trag de timp.

Da, încuviinţă Regele Maimuţelor, şi mie îmi place se întorc armele duşmanilor mei împotriva lor. Ţi-am povestit când l-am ars pe Nezha cu propriile lui roţi de foc?

Tian strecură mâna sub veşmânt, acolo unde îşi ţinea ascunsă trusa cu unelte de scris.

Portărelul îl aduse pe ţie, buimăcit şi asudat, care fusese întrerupt în timpul unei delicioase supe din cuib de rândunici. Faţa îi era încă unsuroasă, întrucât nu avusese timp nici măcar să se şteargă, ţie îngenunche înaintea judecătorului, lângă Tian şi Li, şi ridică deasupra capului contractul, pentru a fi luat de portărel.

— Arată-i-l lui Tian, porunci judecătorul.

Tian luă contractul şi începu să-l citească. La răstimpuri, încuviinţa din cap, de parcă ar fi citit cea mai fascinantă poezie.

Deşi contractul era lung şi formulat în termeni juridici complicaţi, fraza-cheie avea numai opt caractere:

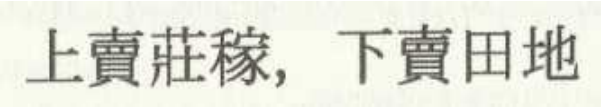

Ipoteca era definită ca o vânzare cu drept de răscumpărare, iar fraza consemna că văduva îi

vindea vărului ei „recoltele de deasupra, dar şi pământul de dedesubt”.

— Interesant, foarte interesant, comentă Tian ţinând contractul şi continuând să mişte ritmic din cap deasupra lui.

Judecătorul Yi ştia că i se întindea o momeală, totuşi nu se putu abţine să nu întrebe:

— Ce este atât de interesant?

— Ah, Măreţule şi Gloriosule Judecător, tu care reflecţi adevărul aidoma unei oglinzi perfecte, trebuie să citeşti tu însuţi contractul acesta.

Derutat, judecătorul Yi îi ceru portărelului să-i aducă contractul. După câteva clipe, ochii i se bulbucară. Chiar acolo, negru pe alb, era fraza-cheie care descria vânzarea:

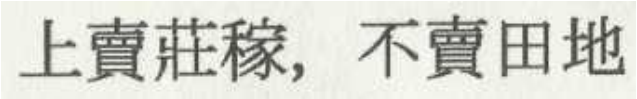

— Recoltele de deasupra, dar *nu* şi pământul de dedesubt, murmură judecătorul.

În cazul acesta, totul era clar. Contractul nu afirma ce susţinea ţie. Vărul avea dreptul doar la recolte, dar nu şi la ogor în sine. Judecătorul Yi nu ştia cum se putuse întâmpla aşa ceva, însă furia lui stânjenită trebuia să se descarce. Primul asupra căruia îi căzură ochii fu Jie cel asudat şi cu faţa unsuroasă.

— Cum ai cutezat să mă minţi? răcni Yi şi lovi cu linia în masă. Încerci să mă faci să par un idiot?

Fu rândul lui Jie să tremure ca o frunză în vânt, incapabil să mai rostească ceva.

— Aha, nu mai ai nimic de spus? Eşti acuzat de obstrucţionarea justiţiei, minţirea unui funcţionar împărătesc şi încercarea de a jefui proprietate privată. Te condamn la o sută douăzeci de lovituri de baston şi confiscarea a jumătate din avere.

— Îndurare, îndurare! Nu ştiu ce s-a-ntâmplat…

Ţipetele jalnice ale lui Jie se îndepărtară, când portăreii îl târâră afară din yamen, spre închisoare.

Chipul maestrului litigiilor Tian era inexpresiv, dar în gând el zâmbi şi-i mulţumi Regelui Maimuţelor. În mod discret, îşi frecă vârful degetului de haină pentru a elimina dovada trucului folosit.

*

După o săptămână, ciocănituri insistente îl treziră pe Tian Haoli din alt vis al unui ospăţ cu Regele Maimuţelor. Deschise uşa şi o găsi în prag pe Li Xiaoyi, palidă la faţă de parcă ar fi fost golită de sânge.

— Ce s-a-ntâmplat? Tot vărul tău…

— Maestre Tian, am nevoie de ajutorul tău. Vocea femeii era abia o şoaptă. Fratele meu…

— O datorie la jocuri de noroc? O încăierare cu un bărbat bogat? A făcut o afacere proastă? A fost…

— Te rog! Trebuie să vii cu mine!

Tian Haoli era pe punctul de a spune „nu”, fiindcă un *songshi* isteţ nu se implica niciodată în cazuri pe care nu le înţelegea… şi care erau o cale rapidă de a-şi sfârşi cariera. Totuşi expresia de pe chipul lui Lui înmuie fermitatea.

— Bine, ia-o înainte.

*

Tian se asigură că nu-l vedea nimeni, când se furişă în coliba lui Li Xiaoyi. Deşi el nu avea o reputaţie care am putut s-o afecteze, lui Xiaoyi nu-i trebuia ca bârfitoarele satului să-şi pună limbile în mişcare.

Înăuntrul colibei, o dâră stacojie lungă se întindea pe podeaua din pământ bătătorit, de la uşă până la patul de lângă peretele opus. Pe pat dormea un bărbat, care avea picioarele şi umărul stâng înfăşurate în bandaje pline de sânge. Cele două fete ale lui Xiaoyi se strânseseră în braţe într-un colţ întunecos al colibei şi-l priveau pe Tian cu ochi neîncrezători.

O privire aruncată feţei bărbatului îi spuse lui Tian tot ce trebuia să ştie: Era aceeaşi faţă de pe afişele pe care le lipeau soldaţii în piaţă.

Tian Haoli oftă:

— În ce bucluc m-ai băgat acum, Xiaoyi?

Femeia îşi scutură cu blândeţe fratele, Xiaojing, până îl deşteptă. El se trezi aproape imediat, un bărbat obişnuit cu dormitul iepureşte şi cu pericolele de pe drum.

— Xiaoyi mi-a spus că m-ai putea ajuta, rosti bărbatul privindu-l pătrunzător pe Tian.

Tian îşi frecă bărbia şi-l cercetă din priviri:

— Nu ştiu.

— Te pot plăti.

Xiaojing se strădui să se întoarcă în pat şi ridică colţul unei boccele. Tian zări scânteierea argintului dedesubt.

— Nu promit nimic. Nu toate bolile au leac şi nu toţi fugarii pot fi salvaţi. Depinde cine şi „de ce” este pe urmele tale. Tian se apropie şi se aplecă pentru a examina plata făgăduită, dar îi atraseră atenţia tatuajele de pe chipul cu cicatrice al lui Xiaojing, semnele criminalilor condamnaţi. Ai fost trimis în surghiun.

— Da, acum zece ani, imediat după măritişul lui Xiaoyi.

— Dacă ai bani destui, există doctori care pot face ceva cu tatuajele, deşi după aceea nu vei arăta tocmai chipeş.

— În clipa de faţă nu-mi fac griji despre aspectul meu.

— Pentru ce ai fost condamnat?

Xiaojing râse şi arătă din cap spre masa de lângă fereastră, pe care stătea deschisă o carte subţire Vântul îi flutura paginile.

— Dacă eşti pe atât de bun pe cât spune sora mea, atunci probabil că-ţi vei putea da seama.

Tian se uită la carte, apoi se întoarse către Xiaojing:

— Ai fost surghiunit la hotarul cu Vietnam, murmură el pentru sine descifrând tatuajele. Acum unsprezece ani… vântul care flutură paginile… aha, trebuie să fi fost în slujba lui Xu Jun, cărturarul din Academia Hanlin.

Cu unsprezece ani în urmă, în timpul domniei împăratului Yongzheng, cineva îi şoptise acestuia că marele cărturar Xu Jun complota împotriva conducătorilor manciurieni şi punea la cale o rebeliune. Dar când gărzile împărăteşti percheziţionaseră locuinţa lui Xu, răvăşind-o, nu putuseră găsi nimic învinovăţitor.

Împăratul nu putea greşi însă niciodată, aşa că sfetnicii au fost nevoiţi să născocească o cale pentru a-l condamna pe Xu. Soluţia lor a fost să acuze unul dintre poemele sale, aparent inofensiv:

清風不識字，何故亂翻書

Adiere, tu nu ştii să citeşti.

Atunci de ce îmi tulburi cartea?

Primul caracter din cuvântul pentru „adiere”, *qing*, era acelaşi ca numele dinastiei. Sfetnicii isteţi care-l slujeau pe împărat – şi Tian avea o admiraţie profesională invidioasă pentru abilitatea lor – au interpretat poezia ca pe o compoziţie trădătoare, care-i batjocorea pe conducătorii

manciurieni ca fiind analfabeţi şi inculţi. Xu şi familia lui au fost condamnaţi la moarte, iar slujitorii lor au fost surghiuniţi.

— Delictul lui Xu a fost unul important, totuşi au trecut mai mult de zece ani, zise Tian plimbându-se înainte şi înapoi pe lângă pat. Dacă ai fi încălcat pur şi simplu perioada surghiunului, s-ar putea să nu fie foarte greu să-i mituim pe funcţionarii cuveniţi şi pe comandanţi să privească în altă parte.

— Cei aflaţi pe urmele mele nu pot fi mituiţi.

— Ah, da? Tian privi rănile bandajate ale bărbatului de pe pat. Vrei să zici… Picăturile de Sânge?

Xiaojing încuviinţă din cap.

Picăturile de Sânge erau ochii şi ghearele împăratului. Ei se mişcau pe străduţele întunecoase ale oraşelor aidoma unor fantome şi se topeau în caravanele de pe drumuri şi canale, vânând orice semne de trădare. Ei erau motivul pentru care ceainăriile afişau inscripţii adresate clienţilor de a evita discuţiile despre politică, iar vecinii se plângeau de taxe în şoaptă şi privind în jur, Ei ascultau, priveau şi uneori soseau la uşile oamenilor în toiul nopţii, iar cei pe care-i vizitau nu mai erau revăzuţi niciodată.

Tian dădu iritat din braţe:

— Tu şi Xiaoyi îmi irosiţi timpul. Nu pot face nimic, dacă Picăturile de Sânge sunt pe urmele tale. Bineînţeles, dacă mai vreau să-mi păstrez capul pe umeri.

Porni spre uşa colibei.

— Nu-ţi cer să mă salvezi, zise Xiaojing.

Tian se opri.

— Acum unsprezece ani, când au venit să-l aresteze pe stăpânul Xu, el mi-a încredinţat o carte şi mi-a spus că era mai importantă decât viaţa şi decât familia lui. Am păstrat cartea ascunsă şi am luat-o cu mine în surghiun. Acum o lună, doi bărbaţi au venit şi mi-au cerut să le predau tot ce aveam de la răposatul meu stăpân. Accentul lor mi-a spus că erau din Beijing şi am văzut în ochii lor privirea rece a şoimilor împăratului. I-am lăsat să intre şi le-am spus să caute după pofta inimii, dar pe când scotoceau prin cuferele şi sertarele mele, am fugit cu cartea. De atunci sunt mereu pe fugă şi de câteva ori aproape că m-au prins şi mi-au făcut rănile astea. Cartea pe care o caută se află acolo, pe masă. Pe *ea* vreau s-o salvezi.

Tian şovăi lângă uşă. El se pricepea să mituiască funcţionarii din yamen şi temnicerii şi să se înfrunte cu judecătorul Yi. Îi plăceau jocurile de cuvinte şi să bea vin ieftin şi ceai amar. Ce treabă ar fi avut un *songgun* umil cu împăratul şi intrigile de la Curte?

Am fost cândva fericit pe Muntele Fructelor-şi-florilor jucându-mă toată ziua cu semenii mei maimuţe, spuse Regele Maimuţelor. Uneori regret că am fost curios despre ce se petrecea în lumea mai largă însă Tian era curios, aşa că se apropie de masă şi luă cartea. Se intitula *Povestea a zece zile şi* era scrisă de Wang Xiuchu.

*

Cu o sută de ani în urmă, în 1645, după ce a ocupat Beijingul, capitala dinastiei chineze Ming,

armata manciuriană a decis să cucerească toată China.

Prinţul Dodo şi trupele lui au ajuns la Yangzhou, un oraş bogat, cu neguţători de sare şi pavilioane pictate, situat la confluenţa fluviului Yangtze cu Marele Canal. Comandantul chinez, Marele Secretar Shi Kefa, a jurat să reziste până la ultimul om. El i-a raliat pe locuitorii oraşului să consolideze zidurile şi a încercat să-i unească pe comandanţii militari Ming rămaşi în viaţă şi miliţiile.

Eforturile lui au fost spulberate pe 20 mai 1645, când trupele manciuriene au spart zidurile oraşului după un asediu de şapte zile. Shi Kefa a fost executat după ce a refuzat să se predea. Pentru a-i pedepsi pe locuitorii din Yangzhou şi pentru a da restului Chinei o lecţie despre preţul împotrivirii înaintea armatei manciuriene, prinţul Dodo a ordonat măcelărirea întregii populaţii a oraşului.

Unul dintre locuitori, Wang Xiuchu, a scăpat, trecând dintr-o ascunzătoare în alta şi mituindu-i pe soldaţi cu tot ce putea. În acelaşi timp el a consemnat cele văzute:

Un soldat manciurian cu o sabie era în frunte, altul cu o lance era în urmă, iar un al treilea mergea între ei pentru a-i împiedica pe captivi să evadeze. Ei trei au mânat zeci de captivi ca pe nişte câini sau oi. Dacă un captiv mergea prea încet, pe cât băteau, pe cât omorau pe loc.

Femeile erau legate laolaltă cu funii, ca o salbă din perle. Se poticneau mergând prin noroi şi murdăria le acoperea trupurile şi straiele.

Prunci erau peste tot pe pământ, iar caii şi oamenii călcau peste ei, astfel încât creierii şi măruntaiele le erau amestecate cu ţărâna, iar zbieretele muribunzilor umpleau văzduhul.

Toate şanţurile sau heleşteiele pe lângă care am trecut erau pline cu leşuri, cu braţele şi picioarele învălmăşite. Amestecat cu apa verde, sângele roşu s-a transformat în paleta de culori a unui pictor. Atât de multe trupuri erau în canal, încât s-a umplut până sus şi părea un podeţ.

Masacrele, violurile, jafurile şi incendierea oraşului au durat şase zile.

În a doua zi a lunii lunare, noul guvern a poruncit ca toate templele să incinereze cadavrele. Templele adăpostiseră multe femei, deşi multe muriseră de asemenea de foame şi frică. Arhiva finală a incinerărilor a cuprins sute de mii de trupuri, însă numărul acela nu-i include pe cei care se sinuciseseră aruncându-se în fântâni sau canale, care-şi dăduseră foc ori se spânzuraseră pentru a evita o soartă mai crudă…

În o patra zi a lunii lunare, vremea a devenit însorită în cele din urmă După ce stătuseră în apa de ploaie, trupurile îngrămădite pe marginile drumului se umflaseră şi pielea le era negru-vineţie şi întinsă ca a tobelor. Carnea dinăuntru putrezise şi duhoarea era copleşitoare. Când soarele a încălzit trupurile, miasmele au devenit încă şi mai grele. Peste tot în Yangzhou supravieţuitorii ardeau cadavre. Fumul a pătruns în toate locuinţele, plutind ca o pâcla. Mirosul leşurilor intrate în putrefacţie putea fi simţit de la o depărtare de o sută de li.

*

Mâinile lui Tian tremurau când întoarse ultima pagină.

— Acum înţelegi de ce mă urmăresc Picăturile de Sânge, rosti cu glas obosit Xiaojing. Manciurienii au insistat că Masacrul din Yangzhou este o legendă şi oricine vorbeşte despre el se face vinovat de trădare. Aceasta însă este o relatare a unui martor ocular, care va dezvălui că tronul lor a fost clădit pe o temelie de sânge şi ţeste.

Tian închise ochii şi se gândi la Yangzhou, cu ceainăriile pline de cărturari leneşi, care se contraziceau cu cântăreţele în privinţa schemelor de rime, cu reşedinţele somptuoase pline de neguţători în veşminte bogate care sărbătoreau alt sezon comercial profitabil, cu sutele de mii de locuitori care se rugau fericiţi pentru sănătatea împăratului manciurian. Ştiau ei oare că în fiecare zi când mergeau la piaţă şi râdeau şi cântau şi lăudau epoca de aur în care trăiau, că păşeau peste oasele morţilor, că batjocoreau strigătele de moarte ale celor dispăruţi, că negau amintirile fantomelor? El însuşi nu crezuse poveştile şoptite în copilăria sa despre trecutul lui Yangzhou şi era aproape sigur că majoritatea tinerilor care trăiau acum în Yangzhou nu le auziseră.

Iar acum, când ştia adevărul, putea să îngăduie fantomelor să continue să fie reduse la tăcere?

Se gândi apoi şi la temniţele Picăturilor de Sânge, la torturile complicate menite să prelungească drum ui de la viaţă la moarte, la felurile în care împăraţii manciurieni obţinuseră

până la urmă întotdeauna ceea ce doriseră. Stindardele nobile ale împăratului izbutiseră să-i silească pe toţi chinezii să se radă în cap şi să poarte cozi pentru a demonstra supunere faţă de Manciuria şi să-şi abandoneze *hanfu* în schimbul straielor manciuriene sub pedeapsa ameninţării cu moartea. Ei retezaseră legătura chinezilor cu trecutul lor şi îi transformaseră într-un popor care plutea în derivă, fără ancora memoriei. Ei erau mai puternici decât împăratul de Jad şi cei zece mii de soldaţi celeşti.

Pentru ei ar fi fost foarte uşor să şteargă cartea aceasta, să-l şteargă pe el, un *songgun* umil, de pe faţa lumii, ca o încreţitură trecătoare pe apa unui eleşteu liniştit.

Alţii se puteau bucura de propriile lor isprăvi cutezătoare; el era un supravieţuitor.

— Îmi pare rău, vorbi Tian către Xiaojing cu glas încet şi răguşit. Nu te pot ajuta.

*

Tian Haoli se aşează la masa lui pentru a mânca un castron cu tăiţei, îl condimentase cu seminţe proaspete de lotus şi muguri de bambus, iar aroma era de obicei înviorătoare, perfectă pentru un prânz târziu.

Regele Maimuţelor apăru pe scaunul de vizavi: ochi aprigi, gură mare şi capă purpurie, care-l declara înţeleptul Egal cu Cerurile, rebel împotriva împăratului de Jad.

Aşa ceva nu se întâmpla des. De obicei, Regele Maimuţelor îi vorbea lui Tian doar în mintea sa.

— Crezi că nu eşti un erou, zise Regele Maimuţelor.

— Exact, replică Tian şi încercă să-şi înlăture tonul de apărare din glas. Nu sunt decât un om obişnuit, care îşi duce existenţa culegând firimituri din crăpăturile legii, care-i fericit dacă are suficientă mâncare şi câţiva bănuţi pentru băutură. Nu vreau altceva decât să trăiesc.

— Nici eu nu sunt un erou, spuse Regele Maimuţelor. Atât doar că eu mi-am făcut treaba când a fost nevoie.

— Ha! exclamă Tian. Ştiu ce-ncerci, dar n-o să-ţi meargă. Treaba ta era să-l aperi pe călugărul cel mai sfânt într-o călătorie periculoasă şi deţineai putere fără seamăn şi magie nelimitată. Oricând ai fi avut nevoie, îi puteai chema în ajutor pe Buddha şi Guanyin, Zeiţa Milei. Te rog să nu te compari cu mine.

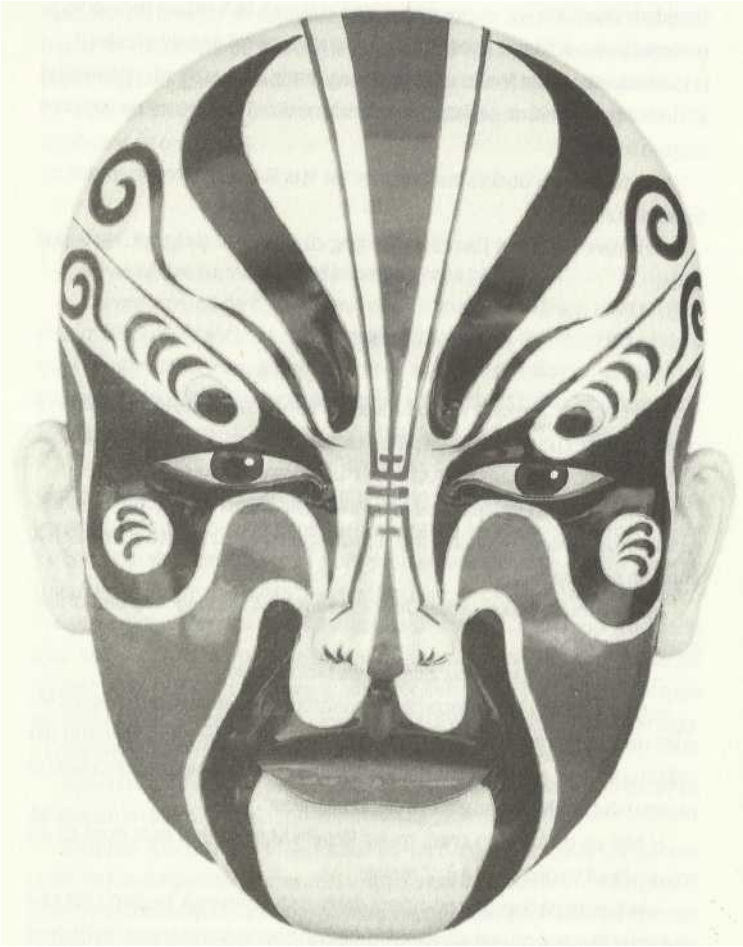

— Perfect. Tu *cunoşti* vreun erou?

Tian sorbi nişte tăiţei şi reflectă asupra întrebării. Cele citite în dimineaţa aceasta îi erau proaspete în minte.

— Bănuiesc că Marele Secretar Shi Kefa a fost un erou.

— De ce? El le-a promis celor din Yangzhou că atât cât va trăi nu va îngădui să se abată niciun rău asupra lor şi totuşi când oraşul a fost cucerit a

încercat să scape pe cont propriu. Mie mi se pare mai degrabă un laş decât un erou.

Tian lăsă castronul pe masă:

— Nu-i cinstit ceea ce spui, El a apărat oraşul, deşi n-a avut nici întăriri, nici ajutoare. El i-a îmblânzit pe comandanţii militari care-i hărţuiau pe cei din Yangzhou şi i-a raliat în apărarea lor. La sfârşit, în ciuda unui moment de slăbiciune, el a acceptat să-şi dea viaţa pentru oraş şi nu poţi cere mai mult decât atât.

Regele Maimuţelor pufni dispreţuitor:

— Ba bine că nu! Ar fi trebuit să-şi fi dat seama că lupta era inutilă. Dacă nu s-ar fi împotrivit invadatorilor manciurieni şi ar fi predat oraşul, poate că n-ar fi murit aşa mulţi oameni. Dacă n-ar fi refuzat să se încline înaintea manciurienilor, poate că el însuşi n-ar fi fost omorât. Regele Maimuţelor făcu o grimasă. Poate că n-a fost prea isteţ şi n-a ştiut cum să supravieţuiască.

Sângele năvăli în faţa lui Tian, care se ridică şi îndreptă un deget spre Regele Maimuţelor:

— Să nu vorbeşti aşa despre el! Cine poate şti dacă manciurienii n-ar fi măcelărit oricum populaţia oraşului, chiar dacă el s-ar fi predat? Crezi că acţiunea cea mai potrivită în faţa unei armate cuceritoare puse pe viol şi jaf este să ridici mâinile? O să răsucesc argumentaţia ta, spunând că rezistenţa susţinută din Yangzhou ar fi încetinit armata manciuriană şi ar fi îngăduit multora să fugă în siguranţă în sud, iar fermitatea oraşului i-ar fi putut determina pe manciurieni să fie mai

îndurători cu cei care s-au predat ulterior, Marele Secretar Shi a fost un adevărat erou!

Regele Maimuţelor izbucni în râs:

— Argumentezi de parc-ai fi în yamenul judecătorului Yi! Eşti foarte combativ în numele unui bărbat care a murit acum o sută de ani.

— N-o să te las să-i denigrezi memoria în felul ăsta, chiar dacă eşti înţeleptul Egal cu Cerurile.

Chipul Regelui Maimuţelor deveni serios:

— Dacă tot vorbeşti despre memorie, ce părere ai despre Wang Xiuchu, autorul cărţii pe care ai citit-o?

— A fost un om simplu, ca mine, care a supravieţuit mituind şi ascunzându-se din faţa pericolului.

— Totuşi el a consemnat ceea ce a văzut, astfel ca după o sută de ani să poată fi amintiţi bărbaţii şi femeile care au murit în zilele acelea. Scrierea cărţii a fost un act de bravură – uită-te cum manciurienii vânează azi pe cineva doar pentru că a *citit-o*, Cred că şi el a fost un erou.

După o clipă Tian încuviinţă:

— Nu mă gândisem în felul acesta, dar ai dreptate.

— Nu există eroi, Tian Haoli. Marele Secretar Shi a fost atât curajos, cât şi laş, capabil şi prostesc. Wang Xiuchu a fost atât un supravieţuitor oportunist, cât şi un bărbat cu spirit măreţ. Eu sunt în general egoist şi înfumurat, dar câteodată mă surprind singur. Noi suntem oameni obişnuiţi – mă rog, eu sunt un demon obişnuit – puşi în faţa unor alegeri extraordinare. În

momentele acelea, idealurile eroice cer uneori să devenim avatarurile lor.

Tian se aşeză şi închise ochii:

— Rege al Maimuţelor, eu nu sunt decât un bătrân speriat. Nu ştiu ce să fac acum.

— Ba ştii foarte bine. Atât doar că trebuie să accepţi ceea ce ştii.

— De ce tocmai eu? Şi dacă nu vreau s-o fac?

Regele Maimuţelor se încruntă şi glasul îi scăzu în intensitate.

— Tian Haoli, bărbaţii şi femeile acelea din Yangzhou au murit acum o sută de ani şi nu se poate face nimic care să schimbe situaţia lor. Trecutul însă continuă să trăiască sub forma amintirilor şi cei aflaţi la putere vor dori mereu să şteargă şi să-l aducă la tăcere, să îngroape fantomele. Acum, când ai aflat despre trecutul acela, nu mai eşti un spectator nevinovat. Dacă nu acţionezi, vei fi complicele împăratului şi al Picăturilor de Sânge în această nouă violenţă, această acţiune de ştergere. Ca şi Wang Xiuchu, acum eşti un martor. Ca şi el, trebuie să alegi ce să faci. Trebuie să decizi dacă, în ziua morţii, vei regreta această alegere.

Forma Regelui Maimuţelor se destrămă şi Tian rămase singur în coliba lui, amintindu-şi.

*

— Am scris câteva rânduri unui prieten vechi din Ningbo, spuse Tian. Du-le la adresa de pe plic. El este un chirurg bun şi-ţi va şterge tatuajele de pe faţă ca o favoare pentru mine.

— Mulţumesc, rosti Li Xiaojing. Voi distruge scrisoarea de îndată ce voi putea, ştiind pericolul

pe care ţi-l poate aduce. Te rog să accepţi asta ca plată.

Se întoarse către bocceluţa lui şi scoase cinci taeli de argint.

Tian ridică o mână:

— Nu, pentru că veţi avea nevoie de toţi banii pe care-i puteţi strânge. Îi întinse o pungă. Nu-i mult, dar sunt toate economiile mele.

Li Xiaojing şi Li Xiaoyi se holbară la maestrul litigiilor, neînţelegând.

Tian continuă:

— Xiaoyi şi fetele nu pot rămâne în Sânii, pentru că cineva o să raporteze cu siguranţă că ea a găzduit un fugar, când Picăturile de Sânge vor începe să pună întrebări. Trebuie să plecaţi imediat şi să vă duceţi la Ningbo, unde să închiriaţi o ambarcaţiune care să vă ducă în Japonia. Manciurienii au blocat coasta, aşa că va trebui să plătiţi destul de mult contrabandiştilor.

— În Japonia?!

— Atât timp cât cartea este cu tine, nu poţi să fii în siguranţă nicăieri în China, Dintre toate ţările din jur, doar Japonia va cuteza să-l sfideze pe împăratul manciurian. Numai acolo tu şi cartea veţi scăpa de griji.

Xiaojing şi Xiaoyi încuviinţară din cap:

— Vii şi tu cu noi?

Tian îşi arătă piciorul olog şi râse:

— N-aş face decât să vă încetinesc. Nu, eu voi sta aici şi-mi voi asuma riscul.

— Dacă vor bănui că ne-ai ajutat, Picăturile de Sânge nu-ţi vor da drumul.

Tian surâse:

— O să născocesc eu ceva, Totdeauna o fac.

*

După câteva zile, când Tian Haoli se pregătea să se aşeze şi să ia masa, soldaţi din garnizoana oraşului sosiră la uşa lui. Îl arestară fără explicaţii şi-l duseră la yamen.

Tian văzu că de data aceasta judecătorul Yi nu stătea singur pe estradă. I se alăturase alt funcţionar, a cărui pălărie arăta că venise direct de la Beijing. Ochii lui reci şi silueta slabă îi amintea lui Tian de un şoim.

Fie ca isteţimea să mă apere din nou, îi şopti el Regelui Maimuţelor în minte.

Judecătorul Yi izbi cu linia în masă:

— Vicleanule Tian Haoli, eşti acuzat că ai ajutat la evadarea unor fugari periculoşi şi că ai plănuit acte de trădare împotriva Măreţului Qing. Mărturiseşte-ţi crimele imediat, ca să poţi muri iute.

Tian încuviinţă din cap după ce judecătorul îşi termină discursul.

— Preamilostivule şi Clarvăzătorule Judecător, nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti.

— Mincinos obraznic! Şireteniile tale obişnuite nu vor mai izbândi acum. Am dovezi clare ca lumina zilei că ai oferit alinare şi ajutor trădătorului Li Xiaojing şi că ai citit un text fals, interzis şi trădător.

— Este adevărat că recent am citit o carte, dar în ea nu exista nimic trădător.

— Poftim?

— Era o carte despre păzirea oilor şi şiragurile de perle. Mai cuprindea de asemenea unele

discuţii despre umplerea heleşteielor şi aprinderea focurilor.

Funcţionarul din Beijing miji ochii, însă Tian continuă de parcă n-ar fi avut nimic de ascuns:

— Era o carte foarte tehnică şi foarte plictisitoare.

— Minţi!

Venele de pe gâtul judecătorului Yi păreau gata să plesnească.

— Preastrălucit şi Sagace Judecător, cum poţi afirma că eu mint? Mi-ai putea spune ce conţine această carte interzisă, ca să pot verifica dacă am citit-o?

— Tu... tu...

Gura judecătorului se deschise şi se închise ca buzele unui peşte.

Bineînţeles, judecătorului Yi nu i se spusese ce conţinea cartea – de asta era interzisă –, dar Tian se bizuia de asemenea pe faptul că bărbatul din Picăturile de Sânge n-ar fi putut spune nici el nimic. A-l fi acuzat pe Tian că minţea în legătură cu conţinutul cărţii ar fi însemnat să admită că citise cartea, iar Tian ştia că niciun membru al Picăturilor de Sânge n-ar fi recunoscut un asemenea delict înaintea suspiciosului împărat manciurian.

— A fost o neînţelegere, zise Tian. Cartea pe care am citit-o nu conţinea nimic fals, ceea ce înseamnă că nu putea fi cartea care a fost interzisă, Cu siguranţă înălţimea Voastră poate să vadă logica simplă şi directă.

Tian zâmbi. Era clar că găsise portiţa de scăpare.

— Termină cu farsa asta, vorbi pentru prima dată bărbatul din Picăturile de Sânge. Pentru trădătorii ca tine nu mai trebuie să ne obosim cu aplicarea legii. În numele împăratului, te declar vinovat fără drept de recurs şi te condamn la moarte. Dacă nu vrei să mai suferi, mărturiseşte imediat unde sunt cartea şi fugarii.

Tian simţi cum i se înmoaie picioarele şi pentru o clipă văzu doar beznă şi auzi doar un ecou al sentinţei Picăturilor de Sânge: te *condamn la moarte*.

Cred că în cele din urmă mi-am terminat vicleşugurile, gândi el.

Ţi-ai făcut deja alegerea, rosti Regele Maimuţelor. Acum trebuie doar s-o accepţi.

*

Picăturile de Sânge nu erau doar spioni şi asasini iscusiţi, ci şi experţi în arta torturii.

Tian zbieră, când îi vârâră membrele în apă clocotită.

Spune-mi o poveste, îi ceru el Regelui Maimuţelor. Abate-mi atenţia, ca să nu cedez.

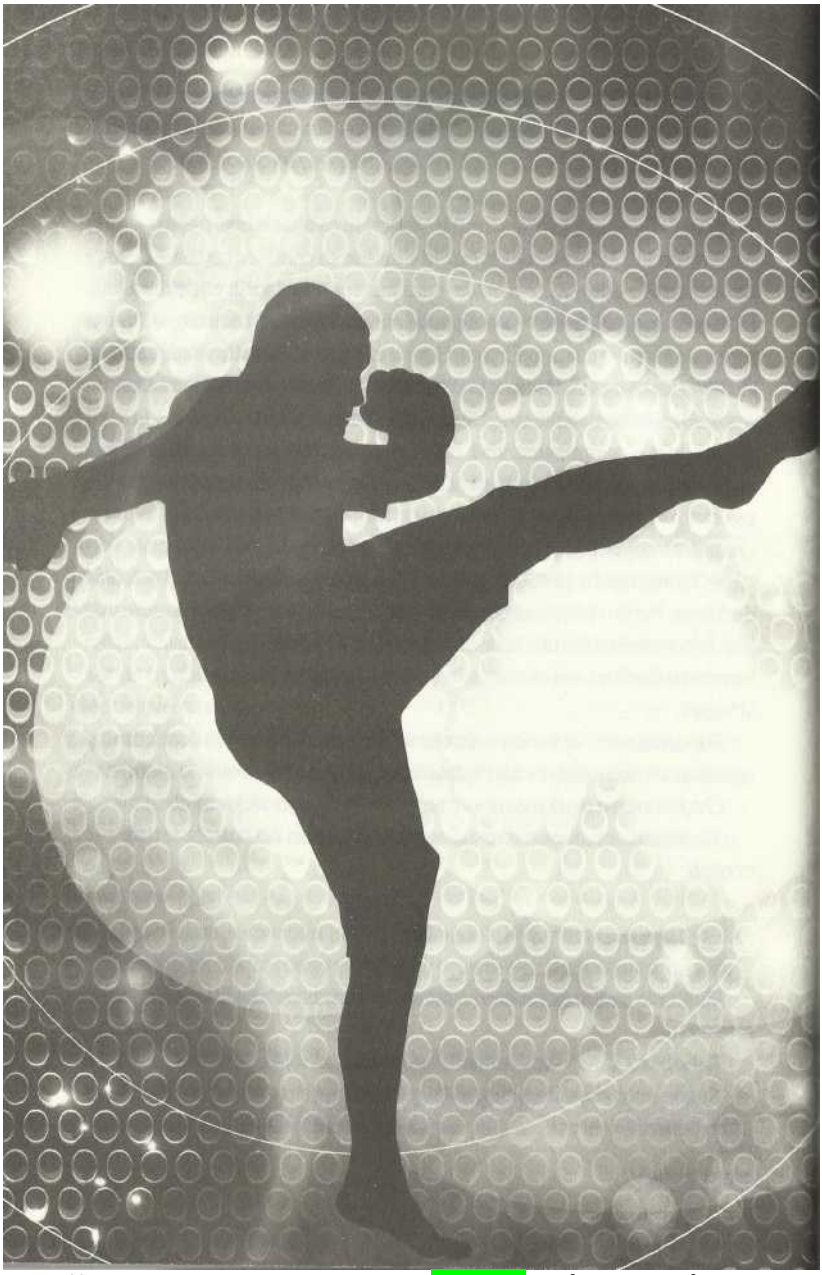

O să-ţi povestesc cum m-au pârjolit în cuptorul alchimic al împăratului de Jad, spuse Regele

Maimuţelor. Am supravieţuit, ascunzându-mă în fum şi în cenuşă.

Şi Tian le povesti torţionarilor să-i o istorie despre cum îl ajutase pe Li Xiaojing să ardă cartea lui lipsită de folos şi văzuse cum se transformase în fum şi cenuşă. Uitase însă unde făcuse focul. Poate că Picăturile de Sânge puteau să cerceteze cu atenţie dealurile din jur?

Îl arseră cu vătraie din fier, încinse până străluceau alb.

Spune-mi o poveste! zbieră Tian când simţi mirosul de carne arsă.

O să-ţi povestesc cum m-am luptat cu prinţesa Evantaiului de Fier în Munţii de Foc, zise Regele Maimuţelor. Am păcălit-o, prefăcându-mă că, de spaimă, dau bir cu fugiţii.

Şi Tian le povesti torţionarilor să-i o istorie despre cum îi spusese lui Li Xiaojing să fugă la Suzhou, faimos pentru numeroasele lui străduţe şi canale, ca şi pentru rafinatele evantaie lăcuite.

Îi tăiară degetele, unul câte unul.

Spune-mi o poveste, croncăni Tian. Era slăbit din cauza pierderii sângelui.

O să-ţi povestesc cum mi-au pus cununa fermecată, spuse Regele Maimuţelor. Aproape că am leşinat de durere, dar tot n-am încetat să-i blestem pe toţi.

Şi Tian îi scuipă în faţă pe torţionari.

*

Tian se trezi în celula semiîntunecată. Mirosea a mucegai şi rahat, şi urină. Şobolani chiţăiau prin colţuri.

Avea să fie executat mâine, deoarece torţionarii lui se plictisiseră până la urmă, Avea să fie moartea prin o mie de tăieturi. Un călău iscusit îşi putea face victima să sufere ore în şir înainte de a-şi da ultima suflare.

N-am cedat, nu-i aşa? îl întrebă pe Regele Maimuţelor. Nu-mi pot aminti tot ce le-am spus.

Le-ai spus multe poveşti şi niciuna adevărată.

Tian se gândi că ar fi trebuit să fie mulţumit, Moartea avea să fie o eliberare. Era totuşi îngrijorat că nu făcuse destul. Dacă Li Xiaojing nu izbutea să ajungă în Japonia? Dacă însăşi cartea avea să fie distrusă pe mare? Ar fi fost minunat dacă ar fi existat o cale prin care să salveze cartea, astfel ca să *nu poată* fi pierdută.

Ţi-am povestit cum m-am luptat cu lordul Erlang şi l-am buimăcit, transformându-mă întruna? M-am preschimbat în rândunică, în peşte, în şarpe şi în cele din urmă în templu. Gura mea era uşa, ochii mei erau ferestrele, limba mea era statuia lui Buddha şi coada mea era un catarg de steag. Ce amuzant a fost! Niciunul dintre demonii lordului Erlang nu mi-a putut desluşi deghizările.

Eu sunt priceput la cuvinte, gândi Tian, La urma urmelor, sunt un *songgun.*

Glasurile copiilor care cântau în afara celulei ajungeau slab până la el. Se strădui şi se târî până la peretele cu ferestruica zăbrelită din partea de sus şi-i strigă:

— Hei, mă puteţi auzi?

Cântatul se opri brusc. După o vreme, un glas sfios rosti:

— Noi nu avem voie să vorbim cu criminalii condamnaţi. Mama spune că eşti periculos şi smintit.

Tian râse:

— Da, *sunt* smintit. Dar ştiu nişte cântece bune. Vreţi să vă-nvăţ? Sunt despre oi şi perle şi multe alte lucruri amuzante.

Copiii discutară între ei şi unul îi răspunse:

— De ce nu? Un smintit trebuie să ştie nişte cântece bune.

Tian Haoli îşi adună toate fărâmele de putere şi concentrare. Se gândi la cuvintele din carte.

Ei trei au mânat zeci de captivi ca pe nişte câini sau oi. Dacă un captiv mergea prea încet, fie-l băteau, fie-l omorau pe loc. Femeile erau legate laolaltă cu funii, ca o salbă din perle.

Se gândi la deghizări. Se gândi la diferenţele de tonuri între mandarină şi topolectul local, la felul cum el putea face jocuri de cuvinte şi aproximări şi rime, mutând cuvintele şi transformându-le până ce nu mai puteau fi recunoscute. Şi începu să cânte:

Ei trei au mâncat zeci de Cap-cu-Tivi
Ca pe nişte pâini sau oi.
Dacă un Cap-cu-Tiv mergea prea-ncet, fie-l băteau,
Fie-l omorau pe loc.
Femeile erau legate laolaltă cu furii.
Ca o salbă din perle.

Şi copiii, încântaţi de absurdităţi, învăţară iute cântecelul.

*

Îl legară de stâlp pe platforma de execuţie şi-l despuiară în pielea goală. Tian privi mulţimea. În ochii unora zări milă, în ochii altora zări teamă, iar în ochii altora, ca Jie, vărul lui Li Xiaoyi, zări încântare, fiindcă huliganul *songgun* îşi primea soarta meritată. Cei mai mulţi aşteptau însă pur şi simplu. Execuţia aceasta, oroarea aceasta, însemna divertisment.

— O ultimă şansă, rosti Picătură de Sânge. Dacă mărturiseşti adevărul acum, îţi vom reteza gâtul dintr-o singură lovitură. Dacă nu, îţi mai lăsăm câteva ore de viaţă, de care să te „bucuri”.

Murmure trecură prin mulţime. Unii ţâţâiră. Tian se uită la pofta de sânge din unii oameni. Aţi devenit un popor de sclavi, gândi el. Aţi uitat trecutul şi aţi devenit captivi docili ai împăratului. Aţi învăţat să vă bucuraţi de barbaria lui, să credeţi că trăiţi într-o epocă de aur, fără să vă sinchisiţi vreodată să vă uitaţi sub suprafaţa poleită a imperiului, la temelia lui putredă şi însângerată. Pângăriţi însăşi amintirea celor care au murit pentru ca voi să fiţi liberi.

Inima îi era plină de disperare. Oare am suferit toate astea şi mi-am sacrificat viaţa degeaba?

Nişte copii din mulţime începură să cânte:

Ei trei au mâncat zeci de Cap-cu-Tivi
ca pe nişte pâini sau oi.
Dacă un Cap-cu-Tiv mergea prea-ncet, fie-l băteau,
Fie-l omorau pe loc.
Femeile erau legate laolaltă cu furii.
Ca o salbă din perle.

Expresia Picăturii de Sânge nu se schimbă. El nu auzea nimic, decât nişte aiureli copilăreşti. Era adevărat, copiii n-ar fi fost astfel în pericol, fiindcă ştiau cântecelul. Dar Tian se întrebă de asemenea dacă cineva avea să vadă vreodată dincolo de aiureli. Oare nu ascunsese adevărul prea adânc?

— Încăpăţânat până la sfârşit, da? Picătura de Sânge se întoarse către călăul care-şi ascuţea cuţitele pe tocilă. Ai grijă să dureze cât mai mult cu putinţă.

Ce am făcut? gândi Tian. Ei râd de felul cum mor, râd pentru că am fost un prost. N-am câştigat absolut nimic, ci doar am luptat pentru o cauză fără speranţe.

Câtuşi de puţin, îl contrazise Regele Maimuţelor. Li Xiaojing este în siguranţă în Japonia şi cântecelele copiilor vor fi transmise din gură în gură până ce tot districtul, toată provincia, toată ţara se va umple cu ele. Într-o bună zi, poate nu acum, poate nu peste o sută de ani, dar într-o bună zi, cartea va reveni din Japonia sau un cărturar isteţ va desluşi până la urma deghizarea din cântecele tale, tot aşa cum lordul Erlang a văzut până la urmă deghizările mele. Iar atunci scânteia adevărului se va transforma în flăcări în toată ţara şi poporul acesta se va trezi din amorţeală. Tu ai păstrat amintirea bărbaţilor şi femeilor din Yangzhou.

Călăul începu cu o tăietură lungă şi lentă peste coapsele lui Tian, îndepărtând bucăţi de carne. Zbieretul lui Tian fu ca al unui animal, visceral, jalnic, incoerent.

Nu-s cine ştie ce erou, este? gândi Tian. Aş fi vrut să fi fost cu adevărat brav.

Eşti un om obişnuit care a fost pus în faţa unei alegeri extraordinare, spuse Regele Maimuţelor. Îţi regreţi alegerea?

Nu, gândi Tian. Şi, pe când durerea îl împinse în delir şi raţiunea începu să-l părăsească, clătină ferm din cap: *Câtuşi de puţin*.

Nu poţi să ceri mai mult decât atât, zise Regele Maimuţelor. Şi se plecă înaintea lui Tian Haoli, nu aşa cum te ploconeşti înaintea unui împărat, ci aşa cum te-ai închina înaintea unui mare erou.

Povestea lui Xieng Baohui

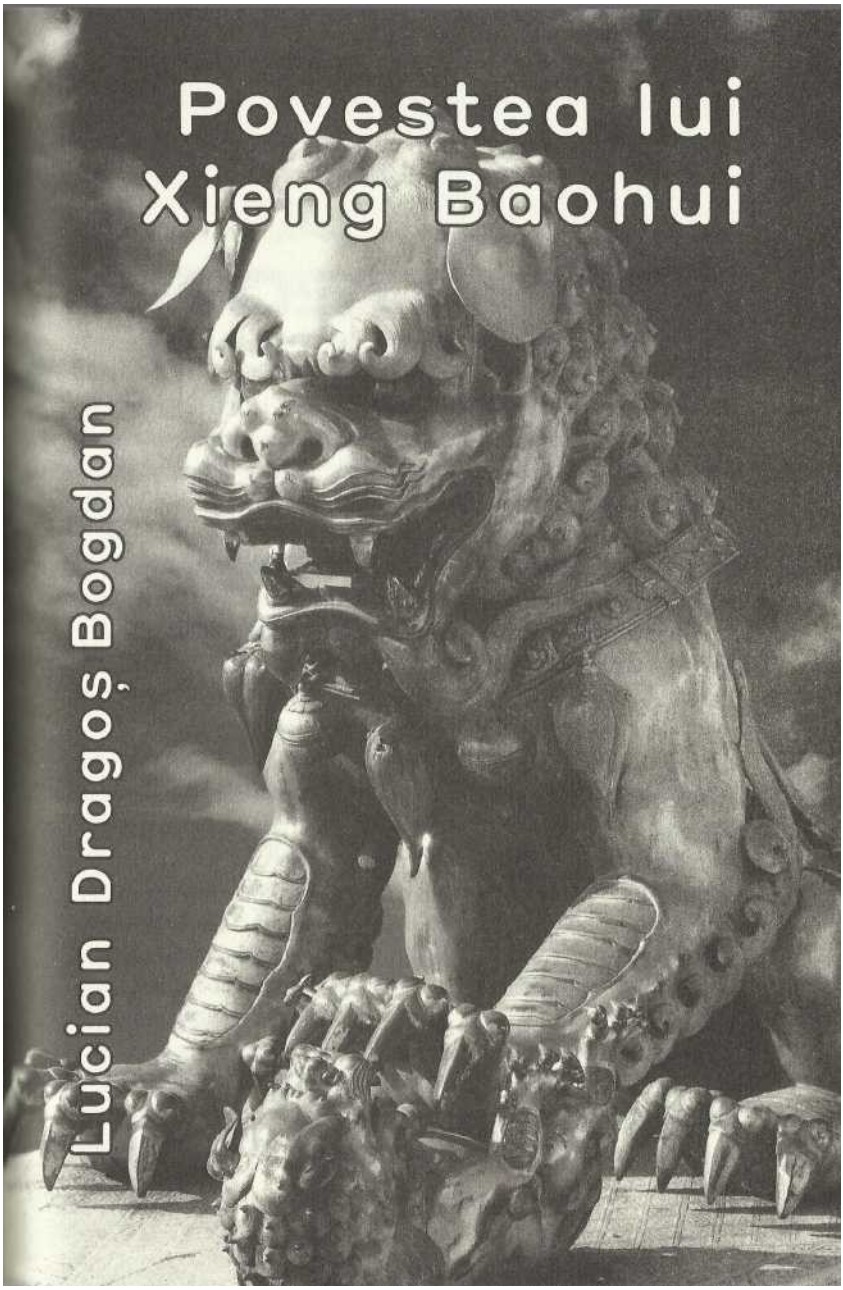

Lucian Dragoș Bogdan

(…) A doua zi, dis-de-dimineaţă, mulţimea se adună în faţa cuştii pentru a constata decesul bătrânului. Spre marea surpriză a tuturor, omul şi tigrul dormeau liniştiţi, sprijiniţi unul de altul. (…)

A FOST o vreme când lucrurile erau rânduite altfel. Asta se întâmpla undeva, într-o ţară îndepărtată – pentru că departe erau locurile între ele pe când doar pasul măsura distanţele. Vorba ceea: ţara să fie mică, oamenii puţini şi să nu jinduiască unii la cele ale altora. În ţara cu pricina, oamenii veneau pe lume pe rând şi plecau asemenea, Nu era haosul pe care-l vedem acum în jurul nostru, în care fiecare dă ortu' popii când şi cum i se năzare! Nicidecum. Oamenii îşi aşteptau cuminţi rândul către lumea de dincolo.

Şi bună treabă era aceasta! Căci fiecare ştia când urma să-i vină ceasul şi apuca să-şi pregătească plecarea de pe lumea aceasta. Lucrurile rămâneau desluşite pentru urmaşi, nu ca acum când – de-atâtea încâlceli câte lasă răposaţii – îţi vine să-ţi iei lumea-n cap, Başca faptul că rudele apucau să se pregătească sufleteşte pentru greaua pierdere şi învăţau să accepte mersul firii.

Dar viaţa nu curge aşa, domol, de la izvorul naşterii şi până la bătrâneţea ce se varsă în moarte. Uneori, în tumultul ei apar accidente, iar acestea pot da peste cap şi cea mai straşnică ordine. Însă, la fel cum apar uneori accidente, la fel apar şi miracole, Iar în ţara cu pricina cele două evenimente se completau mereu unul pe celălalt. Pentru fiecare accident care punea în pericol viaţa cuiva al cărui soroc nu sosise, se

producea un miracol care-l salva. Poate părea neverosimil, dar, aşa cum acceptăm că ghinionul poate lovi oricând, ar trebui să înţelegem că şi norocul se comportă aşijderea. Mai mult, între cele două pare să existe o legătură strânsă, aşa cum au constatat oamenii din altă ţară, la fel de îndepărtată.

Dar aceasta este o altă poveste, pe care o vom istorisi cu altă ocazie. Acum deodată să revenim la ţara noastră în care lucrurile se desfăşurau molcom, într-o ordine dătătoare de pace. În ţara aceasta, aşadar, Xieng Baohui îşi aştepta liniştit sorocul. Cu două dimineţi în urmă, din Turnul Sorţii sosise unul dintre cartografii care trasau hărţile vieţilor şi-l anunţase că Li Hu, din aşezarea lacustră, trecuse la cele veşnice. Ca orice om respectabil, Xieng Baohui îşi cunoştea bine harta vieţii şi, de când aflase despre moartea lui Ti Mieng-Nan de la terasele cu orez, începuse să-şi pună lucrurile în ordine. Apoi, trăise liniştit de pe o zi pe alta, tăind de pe răboj fiecare persoană a cărei moarte îl despărţea de propria trecere Dincolo.

Iar Li Hu era ultima persoană din şirul cu pricina. Acum, Xieng Baohui îşi aştepta calm moartea, ştiind că aceasta putea veni la câteva momente după cea a lui II Hu, sau chiar la câteva săptămâni. Rudele erau pregătite, cei care-i urmau pe hartă îşi încheiaseră şi ei socotelile şi toţi aşteptau sosirea clipei ultime. Viaţa îşi urma ritualurile şi doar cei care se pregăteau de Marea Schimbare ieşiseră din ritmul ei, căutându-şi pacea interioară.

Aşa trecu o lună, apoi alta. După recolta mică, primăvara se preschimbă în vară. Xieng Baohui începu să-şi petreacă dimineţile scăldându-se în apa râului. După coacerea cerealelor şi miezul verii, veniră căldura mică şi căldura mare, iar Xieng Baohui căută adăpost la umbra pomilor. Când începu toamna şi căzu rouă albă, rudele începură să murmure nedumerite. După echinocţiul de toamnă şi rouă rece, rumoarea cuprinse întreaga aşezare. Iar când căzu şi prima brumă, la poarta familiei sale se înfiinţă o adevărată delegaţie.

Primii sosiţi se dovediră nişte oameni simpli, care-l întrebară respectuos dacă mai avea ceva probleme nerezolvate care-l ţineau pe lumea aceasta, Xieng Baohui află că aceştia erau copiii lui Si Hu-shia, pe care-i durea sufletul din cauza stării de sănătate a mamei lor. Femeia suferea de ani buni de gută şi ciroză şi abia îşi mai ţâra trupul împuţinat şi suferind de la o zi la alta. Desigur, izbăvirea morţii era – în ciuda tristeţii inerente – de preferat unei asemenea vieţi chinuitoare. Xieng Baohui îşi exprimă compasiunea pentru suferinţa bietei femei şi-i asigură pe oaspeţi că nu avea nicio intenţie de a se împotrivi morţii, oricând ar fi dorit aceasta să sosească.

Copiii lui Si Hu-shia mulţumiră pentru grija de a respecta mersul Căii, deşi durerea le rămase la fel de neostoită. Nu la fel de înţelegători se arătară următorii musafiri, nepoţi ai unui anume Fang Tze, neguţător dintr-un prosper târg comercial. Aceştia aşteptau cu nerăbdare moartea

bunicului lor pentru a pune mâna pe averea însemnată agonisită cu trudă de acesta în timpul vieţii. Unul dintre ei era chiar foarte vehement. Se încurcase cu o reţea de jocuri de noroc şi pierduse tot ce avea, ba încă ceva pe deasupra, Nevoia lui pentru bani era urgentă, deoarece cămătarii începuseră să devină tot mai neînţelegători şi să aducă în discuţie recuperarea datoriei sub forma degetelor.

Xieng Baohui îşi exprimă înţelegerea faţă de situaţia lor încurcată, deşi în sufletul său bun era revoltat de câinoşenia acestor paraziţi care nu ridicaseră un pai de pe jos, iar acum aşteptau să le pice o pleaşcă din cer. Îi asigură că, de îndată ce el avea să închidă ochii, iar Si Hu-shia să fie izbăvită de suferinţă, bunicul lor se putea da la o parte din calea viselor lor de mărire.

— Omul virtuos face orice este necesar pentru a se potrivi Căii, îi atrase atenţia nepotul care avea patima jocurilor.

Xieng Baohui se minună cât de frumos ştia tânărul să citeze din scrierile canonice atunci când era în interesul său, Privirea insistentă pe care acesta o aruncă securii înfipte în buturuga din curte îi dădu foarte clar de înţeles la ce făcea referire expresia „orice este necesar”. Mai mult, îi stârnea şi mai mult mila pentru bietul neguţător, ale cărui clipe aveau să fie numărate imediat ce Si Hu-shia părăsea această lume.

Ceilalţi oaspeţi se mulţumiră doar să se intereseze în legătură cu starea lui de sănătate. Rudele lor se regăseau mai departe pe hartă, aşa încât presiunea nu era foarte mare. Xieng Baohui

preferă să nu insiste în legătură cu motivele care-i îndemnau să aştepte decesul celor apropiaţi. Îi asigură pe toţi că avea să-şi ia locul printre strămoşi imediat ce Calea nenumită avea să-l cheme pe acel drum.

Aşa începu iarna. Veniră mai întâi zăpezile moderate, apoi cele mari. Trecu şi solstiţiul de iarnă, iar iarna înzăpezită se transformă în iarnă geroasă. Xieng Baohui puse mâna pe secure, dar nu pentru a urma îndemnurile tânărului împătimit de jocuri. Crăpa lemne pentru a-şi umple soba şi a se retrage la căldura ei, savurând o ceaşcă de ceai. Se bucura de fiecare clipă care-i mai era acordată pe acest Pământ, purtându-se cuviincios cu toţi cei din jur şi ducând o viaţă tihnită, fără bătaie de cap. Zăpada mare şi gerul îi împiedicară pe cei din alte părţi să-i mai facă vreo vizită.

Dar, imediat ce începu primăvara şi zăpezile se topiră, oaspeţii se bulucirăă din nou la poarta lui. Erau mai mulţi ca data trecută şi chiar şi cei mai paşnici deveniseră destul de nerăbdători. Xieng Baohui îi asigură din nou că-şi aştepta sfârşitul întocmai cum o făceau şi ei, dar nepoţii cei dornici de profit nu mai aveau chef să-l asculte. Îi racolară rapid pe ceilalţi şi făcură o petiţie către conducătorii obştei, cerându-le să intervină în acest caz de lipsă de spirit civic.

Imediat ce trecu anotimpul ploios şi-şi făcură apariţia insectele, Xieng Baohui se trezi chemat la judecată în piaţă. Localnicii se adunară cu mic, cu mare, curioşi cum avea să se desfăşoare un asemenea proces nemaivăzut. Xieng Baohui se aşează de o parte a pieţei, înconjurat de familie.

Din partea cealaltă, oaspeţii nemulţumiţi îi aruncau priviri necruţătoare pe sub sprâncenele încruntate. Între ei, conducătorii obştei vădeau multă nervozitate. Un caz ca acela, fără precedent în istoria străbunilor, avea să păstreze în anale numele celor care-l judecaseră.

Acuzaţii atacară imediat ce începu procesul, arătând că încăpăţânarea lui Xieng Baohui de a rămâne în viaţă dădea peste cap vieţile a zeci de oameni şi, mai mult, încălca ordinea firească. Acuzatul se apără arătând că el nu se opunea sorţii, dar că Cerurile nu-l chemaseră încă la ele. Judecătorii discutară şi chibzuiră că amândouă părţile aveau dreptate, ca atare nu ştiau încotro să încline balanţa.

Ajutorul nesperat veni prin intermediul unui bătrân respectat de mulţi pentru înţelepciunea sa, pe nume Fa Lun. Acesta dusese o viaţă solitară şi plină de restricţii, aşa încât la bătrâneţe nu se putea bucura nici de compania unei soţii, nici de lumina unor nepoţi, nici de confortul unei averi însemnate. Şi acum, în ceasurile de pe urmă, îşi dăduse seama că-şi trăise viaţa în van, fără a face nimic important. Prin urmare, sătul de ea, dorea să-i pună capăt cât mai curând. Cum Xieng Baohui se încăpăţâna să nu moară, el trebuia să se trezească în fiecare dimineaţă şi să vadă golul care-i umplea curgerea anilor.

— Nu cunoaştem Calea Cerului, îşi începu pledoaria Fa Lun. Dar ştim că şi noi facem parte din ea. Suntem uneltele Căii şi avem datoria să veghem ca ea să fie respectată. Iar încălcarea Căii provoacă multe necazuri, precum se vede! Trebuie

să împlinim destinul pe care Cerurile l-au lăsat în mâinile noastre!

Acuzatorii aclamară vorbele lui Fa Lun, iar adunarea din piaţă încuviinţă justeţea lor. Chiar şi judecătorii deveniră părtinitori după ce auziră pledoaria şi după ce văzură reacţia majorităţii.

— Xieng Baohui, trecerea la cele veşnice este o datorie obştească. Vom împlini vrerea pe care Cerurile au lăsat-o în mâinile noastre nevolnice!

Execuţia unui om era ceva nemaiauzit până atunci. De aceea, pentru a beneficia de cele mai bune auspicii, se alese data echinocţiului de primăvară pentru săvârşirea ei. Xieng Baohui îşi luă rămas-bun de la toţi cei dragi. Împăcat cu soarta, dar îndurerat pentru cele ce avea să le pătimească, îşi urmă judecătorii până la apele umflate ale Râului de Smarald, pe malul căruia se înălţa un copac secular. De una dintre crengile lui noduroase fusese legată o frânghie trainică, în al cărei laţ îşi strecură capul, sub privirile mulţimii adunate pe cele două maluri. Aruncă o ultimă privire locurilor prin care zburdase în copilărie, pe care le lucrase apoi ca să-şi întreţină familia şi pe care le bătuse cu pas domol în zilele de pe urmă. Apoi se lăsă împins în gol de pe cracă.

Spre uimirea tuturor, frânghia se întinse, apoi se rupse cu un pocnet sec. Xieng Baohui căzu în apele adânci, care-l purtară în aval preţ de câteva zeci de li. Îl lăsară apoi pe mal, sleit de puteri şi cu gâtul însângerat, dar în viaţă. Doi pescari sărmani, care nu-i ştiau povestea, îl ajutară să se pună pe picioare şi, pe când procesiunea plecată din satul său ajunse în locurile acelea, era din nou în

putere. Nepoţii lui Fang Tze cerură ca execuţia să se repete, cu o frânghie mai groasă de data asta, dar adunarea nu mai era aşa de pornită să-i susţină.

— Poate că, totuşi, nu asta e voia zeilor! se îndoi unul dintre judecători.

— Sau poate că semnele ne arată că am ales greşit spânzurătoarea, vorbi cu înţelepciune Fa Lun. Xieng Baohui a fost un om cinstit întreaga sa viaţă, iar spânzurătoarea poate fi nedemnă pentru el.

Nimeni nu mai fusese urcat în ştreang în acele locuri, dar răufăcătorii erau legaţi cu frânghii de copaci şi lăsaţi în bătaia soarelui câteva zile, drept aducere aminte. Prin urmare, legarea de un copac era asociată cu fărădelegile. Judecătorii chibzuiră la interpretarea făcută de La Lun şi hotărâră că era corectă. Un om ca Xieng Baohui nu merita să moară ca un hoţ. Prin urmare, sentinţa trebuia comutată.

Se ridicau deja destul de multe voci care considerau eşecul execuţiei drept un semn din Ceruri că se încălcase Calea şi cereau ca Xieng Baohui să fie lăsat să moară de moarte naturală. Nepoţii negustorului se gândiră atunci la un şiretlic:

— Noi, oamenii, ne dovedim nedemni în a urma Calea, mânaţi fiind de lipsa noastră de virtute. Dar animalele sunt şi ele unelte ale Cerului. Hai să le lăsăm în seama lor rezolvarea acestei probleme spinoase.

În ciuda situaţiei în care se afla, Xieng Baohui admiră ascuţimea minţii de care dădea dovadă

tânărul vânat de cămătari, Dacă ar fi avut parte de o îndrumare mai bună în viaţă, ar fi putut ajunge departe, Aşa, el întoarse din nou simpatia mulţimii către cauza pe care o susţinea. Se stabili ca dată a noii execuţii sărbătoarea curăţirii mormintelor, iar dintre animale fu ales tigrul.

Nimeni nu ştiu că nepoţii neguţătorului înfometaseră tigrul timp de cinci zile înainte de execuţie. Seara, Xieng Baohui intră în cuşca animalului turbat de foame şi lăsat acolo. A doua zi, dis-de-dimineaţă, mulţimea se adună în faţa cuştii pentru a constata decesul bătrânului. Spre marea surpriză a tuturor, omul şi tigrul dormeau liniştiţi, sprijiniţi unul de altul.

Degeaba încercară nepoţii neguţătorului să convingă oamenii să mai aştepte. Rână şi Fa Lun consideră că semnele era foarte clare şi că lui Xieng Baohui pur şi simplu nu-i venise sorocul.

— Şi dacă, de fapt, chiar nu e vremea ca el să moară? se auzi deodată un glas din mulţime.

În faţa acestei erezii, întâi se lăsă tăcerea. Apoi glasurile începură să comenteze, tot mai multe, până când rumoarea cuprinse întreaga adunare. Unele glasuri cereau pedepsirea neruşinatului care vorbise, dar acesta se făcuse nevăzut prin mulţime. Fa Lun puse capăt agitaţiei, admiţând că poate chiar se strecurase o greşeală în hărţi. Părerea lui fiind foarte respectată, nimeni nu cuteză să-l acuze pe faţă de blasfemie, dar unul dintre judecători îi atrase atenţia cu blândeţe:

— Cartografii întocmesc hărţile din timpurile străvechi şi n-au greşit niciodată. Cum am putea pune sub semnul întrebării ştiinţa lor?

— Tocmai! susţinu Fa Lun. Ce ar însemna o mică eroare la atâtea veacuri? Pescarul face zeci de ochiuri de năvod şi tot mai greşeşte câte unul pe ici, pe colo, Tâmplarul scobeşte mese şi scaune de când se ştie şi tot mai face câte unul de nefolosit. De ce n-ar putea şi cartografii să facă o mică greşeală în atâta amar de vreme?

Starea mulţimii se schimbă ca la un semn. Aproape toţi apreciau acum justeţea observaţiei şi porniră cu pas grăbit către Turnul Sorţii. După acreala cu care fură primiţi de întâiul Cartograf, înţeleseră că vestea privind scopul vizitei îi precedase. Poate că dacă ar fi fost vorba doar despre Fa Lun, întâiul Cartograf şi-ar fi arătat dispreţul în ciuda reputaţiei de care se bucura

acesta. Dar, în faţa unei mulţimi aşa de numeroase, îşi păstră cumpătul şi răspunse cererii cu o bunăvoinţă ceremonioasă. Invită câţiva reprezentanţi să-l urmeze în labirintul din Turn până la peretele pe care se scria istoria acelor timpuri. Fa Lun şi un judecător avură curajul să-l urmeze pe scările de lemn care urcau până în vârful turnului şi să vadă încrengătura de naşteri care-l desemnau pe Xieng Baohui ca următorul în naştere după Li Hu.

— Precum văd domniile voastre – spuse întâiul Cartograf cu o ironie prost mascată, de îndată ce păşiră înapoi pe podeaua acoperită cu marmură –, harta este întocmită cu mare precizie. Xieng Baohui trebuie să-şi aştepte sorocul.

Fa Lun îşi mângâie barba sură, cu fire care-i ajungeau până la brâu.

— Dar dacă este vorba despre o naştere care a rămas secretă?

Întâiul Cartograf râse cu bunăvoinţă:

— Nimic nu scapă mesagerilor din Turnul Sorţii. Credeţi că n-au fost fete care, din teamă faţă de părinţi, au căutat să ascundă plozii pe care i-au adus pe lume? Dar întotdeauna s-a aflat, pentru că mereu e cineva care se află la momentul potrivit în locul potrivit. Şi, pentru că nimeni nu vrea să încalce preceptele Căii şi să aducă haosul, lucrurile ascunse ale acestei lumi ies întotdeauna la iveală!

Fa Lun căzu pe gânduri. Calea era simplă şi curgea în voia ei, voie pe care oamenilor le era dat s-o respecte. Dar ea nu dăduse greş niciodată de

la începuturile istoriei. Prin urmare, ceea ce părea de neconceput era singura explicaţie posibilă.

— Există înscrisuri despre naşterea lui II Hu? întrebă el.

Întâiul Cartograf încuviinţă:

— Există înscrisuri privind naşterea fiecărui suflet care a păşit pe lumea aceasta.

— Aş putea să le văd?

Înaltul Cartograf strâmbă un pic din mustăţi, apoi făcu o plecăciune ceremonioasă. Trimise după unul dintre Arhivari şi-l rugă pe acesta să-l conducă pe La Lun la locul dorit. După ce se înarmară cu torţe, coborâră cele o sută douăzeci şi trei de trepte şi intrară în labirintul care se întindea sub turn. Arhivarul căută într-un catastif mare de la intrarea în labirint şi, după ce se dumiri, unde se afla înscrisul căutat, îl conduse pe La Lun până la firida care-l adăpostea.

Fa Lun luă cu grijă pergamentul îngălbenit de vreme, propti făclia în suport şi începu să citească. Pe măsură ce o făcea, sprâncenele sale stufoase se arcuiau de mirare. Când isprăvi, faţa îi era luminată de un zâmbet. Împături la loc pergamentul, îl legă cu panglica roşie de mătase, apoi porni înapoi alături de

Arhivar. Urcară cele o sută douăzeci şi trei de trepte şi ajunseră din nou în faţa înaltului Cartograf şi a judecătorilor obştii.

— Ei bine? îl chestionară aceştia din urmă.

— S-ar putea să fie într-adevăr vorba despre o eroare, dar nu una care să umbrească tagma cartografilor!

Înaltul Cartograf ridică o sprânceană, dar ultima afirmaţie era de natură să-l liniştească.

— Li Hu s-a născut în pădurea de la poalele munţilor de nord-vest. Tatăl său era pădurar acolo şi, când a venit sorocul ca soţia lui să nască, a călătorit până la cel mai apropiat sat şi a adus de acolo o moaşă. Până aici, nimic neobişnuit. Pădurarul a lăsat moaşa în casă alături de femeia sa şi a plecat, ştiut fiind că un bărbat nu poate asista la o naştere.

Toţi cei prezenţi aprobară în mare grabă. Era bine cunoscut faptul că o asemenea întâmplare ar fi fost de rău augur pentru viaţa bebeluşului.

— Cât timp a fost el plecat, a început o furtună mare, cu fulgere şi tunete. Unul dintre fulgere a lovit casă, care a luat foc. Când a văzut fumul gros care se ridica dinspre casa sa, pădurarul s-a grăbit înapoi. A intrat printre flăcări şi a găsit-o moartă pe moaşă.

Înaltul Cartograf tresări:

— Ce coincidenţă ca pădurarul să dea tocmai peste persoana care urma pe hartă!

— Într-adevăr! murmurară judecătorii.

— Şi asta nu e tot. Soţia pădurarului era prăbuşită inconştientă pe jos, acoperind cu trupul ei bebeluşul. Pădurarul i-a scos pe amândoi din foc şi i-a adus până în sat, unde au fost îngrijiţi, Bebeluşul şi-a revenit bine. Protejat de mama sa, Li Hu – căci despre el este vorba – n-a avut nici măcar o arsură. Din păcate, mama sa n-a fost la fel de norocoasă. A rămas cu arsuri pe mare parte din corp pentru tot timpul vieţii. În plus, spaima şi fumul inhalat au lăsat-o cu minţile rătăcite. Asta e

ceea ce au notat cartografii acelor vremuri, punând laolaltă cele văzute de ei cu cele povestite de pădurar.

Înaltul Cartograf se trase de mustăţile subţiri şi lungi:

— Într-adevăr, ciudată înlănţuire de fapte! Dar nu ştiu cum poate servi cazului de faţă.

— La naşterea cu pricina au asistat trei persoane: moaşa, mama şi Li Hu însuşi. Prima a murit, a doua şi-a pierdut minţile, iar cel de-al treilea n-are cum să-şi amintească cele întâmplate, şi atunci, căutând să pun la loc lucrurile după cum e Calea, mă întreb: dacă soţia pădurarului nu a născut un copil, ci doi? în casă era un haos – fum, flăcări –, iar pădurarul văzuse persoanele pe care se aştepta să le vadă – moaşa, soţia şi copilul. Poate că, disperat să tragă afară din flăcări trupurile celor dragi, nici măcar nu s-a uitat înjur să vadă dacă mai era vreun suflet acolo!

Cei prezenţi rămaseră cu gurile căscate. Spusele lui Fa Lun păreau improbabile, dar nu imposibile. În plus, ar fi justificat evenimentele care tulburaseră ţara în ultimul an.

— Cu alte cuvinte, crezi că Li Hu are un frate geamăn mai mic, care încă este în viaţă.

— Da, aprobă Fa Lun.

— Dar el nu apare nicăieri pe hărţile noastre, atrase atenţia înaltul Cartograf. Cineva trebuia să-l fi văzut şi să ni-l fi raportat. Unde ar putea fi?

— Rămâne o singură explicaţie posibilă, insistă Fa Lun. A crescut în pădure, printre fiarele sălbatice. Obişnuit de mic cu prezenţa lor, n-a mai

căutat niciodată compania oamenilor, pe care nu-i cunoştea.

— Şi să nu se fi întâlnit nimeni cu el prin pădure, niciodată? Hmmm… îmi vine greu să cred.

— Poate că l-a întâlnit, dar – aşa sălbăticit cum arăta – îl va fi confundat cu o maimuţă.

— Putem afla într-un singur fel, întrerupse disputa unul dintre judecători. Să mergem în pădurea de nord-vest şi să cercetăm locurile. Să căutăm orice urmă, orice mărturie mai deosebită.

Era o hotărâre înţeleaptă. Dacă nu se acţiona, temeliile Căii aveau să se scuture. Fără reazemul ei, societatea avea să cadă în haos. Se întocmiră patrule, care porniră să bată cărările întunecate ale pădurii de la nord-vest. Dar, oricât se preumblară, nu găsiră vreo urmă a celui căutat. Nepoţii neguţătorului începuseră să adune din nou adepţi la cauza lor, cerând ca Xieng Baohui să fie executat până binevoia să moară, pentru binele obştei. Văzând cum o spaimă tot mai mare cuprindea ţinutul la gândul că orânduiala strămoşească se dăduse peste cap, judecătorii se văzură nevoiţi să cedeze şi să accepte cererea.

De data aceasta, Fa Lun se dovedi un aliat de nădejde al lui Xieng Baohui. Convins de infailibilitatea Căii, el căuta în continuare dovezi pentru singura explicaţie care păstra lumea în ordinea firească. În peregrinările sale prin regiunea de nord-vest, întâlnise o legendă despre o fiinţă din altă lume.

„În cea mai nefastă zi a anului, când se celebrează festivalul dublu-yang, din munţi coboară spiritul înţelept Shan Zi. El vine să-i

protejeze pe muritori de nenorociri şi să-i ajute pe cei nevoiaşi, întorcând roata norocului”.

Întrucât sărbătoarea se apropia, Fa Lun le ceru judecătorilor încă un pic de clemenţă. Aceştia i-o acordară bucuroşi. Erau depăşiţi de cursul încâlcit al acestui eveniment şi căutau orice posibilitate ca să-şi ia mâinile de pe el.

În a noua zi a celei de-a noua luni, în timp ce toată suflarea satului în care se aflau celebra festivalul, din pădure se auzi sunetul grav al unui gong. Instrumentul de bronz rămăsese pe ruinele unei aşezări părăsite de secole.

— Spiritul lui Shan Zi a coborât din Ceruri! începură să strige localnicii, ţopăind bucuroşi. Toate grijile să fie alungate!

În fiecare seară, Fa Lun şi judecătorii aşezară străji la altarul de la marginea satului, unde localnicii aduceau ofrande pentru spiritul muntelui. Răbdarea lor, deşi amestecată cu teamă şi cu neîncredere, dădu roade. Într-una din nopţi, când luna strălucitoare lumina pământul ca pe un loc de poveste, în faţa altarului poposi o fiinţă înveşmântată într-o robă albă, a cărei glugă îi acoperea faţa.

Unul dintre străjer! sună imediat din cornul de la brâu, trezind întreaga aşezare. Locuitorii se strânseră cu mic, cu mare în jurul altarului în faţa căruia nou-venitul stătea nemişcat. Dacă adierea nopţii n-ar fi făcut să tremure faldurile robei, cei prezenţi ar fi putut jura că era o statuie. Oamenii se ţineau la o distanţă respectabilă, fie din pricina unei frici superstiţioase, fie din cauza aerului de calm şi forţă pe care-l răspândea în jurul ei fiinţa

misterioasă. Chiar şi nepoţii neguţătorului căutară să se piardă prin mulţime.

Singur Fa Lun nu se înspăimântă. La vârsta lui, teama de lucruri nefaste nu mai era atât de puternică.

— Cine eşti? întrebă.

— Dacă acesta îţi va răspunde la întrebare, se va ajunge la suferinţă. Dacă nu-ţi va răspunde, se va instaura haosul.

Vorbele sale, spuse pe un ton liniştit şi uşor şuierat, ca vântul care pleacă vârful spicelor dintr-un lan de grâu, îi înfiorară pe săteni. Se dădură câţiva paşi în spate, îngroziţi.

— Suferinţa este de preferat haosului, nu se pierdu cu firea Fa Lun. Eşti Shan Zi?

— Oamenii aşa îi spun acestuia, admise necunoscutul.

— Şi tu cum îţi spui?

— Acesta nu are nume.

— Atunci, cine eşti? reveni Fa Lun la prima întrebare, sperând ca ea să aducă mai multă lumină.

— Acesta este fiul omului şi al spiritelor.

— Cine au fost părinţii tăi?

— Acesta are trup, deci trebuie să fie din stirpea oamenilor. Dar părinţii nu şi i-a cunoscut. De cum s-a născut, focul l-a încălzit, apa şi pământul l-au hrănit, fierul i-a dat putere, iar lemnul i-a fost învăţător.

Fa Lun zâmbi:

— Pot să-ţi văd chipul?

Încet, cu gesturi măsurate, Shan Zi îşi coborî gluga. În lumina lunii pline, chipul său părea că

străluceşte. Era tânăr – nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, Zâmbetul lui Fa Lun dispăru. Shan Zi nu putea fi cel că ut al în clipa aceea, un ţipăt sfâşietor se desprinse din rândul sătenilor şi un trup firav se prăbuşi. Era o femeie bătrână, cu faţa ridată de viaţa aspră şi de grijile îndurate. Cei de lângă ea o susţinură şi o ajutară să-şi revină în simţiri.

Era soţia defunctului Li Fiu, pe care Fa Lun insistase s-o ia cu el. Tocmise chiar şi o căruţă care s-o transporte pe femeia prea neputincioasă ca să mai poată parcurge distanţe aşa de lungi.

Lacrimile şiroiau pe obrajii scofâlciţi, iar gura ştirbă murmura continuu:

— Li Hu! Li Hu!

— Îl recunoşti pe omul acesta? o întrebă Fa Lun.

Femeia îl ignoră.

— Li Hu, Li Hu – întrebă ea creatura – ai găsit Fântâna Tinereţii în Lumea de Dincolo?

Chipul lui Fa Lun se lumină. Se răsuci din nou spre Shan Zi:

— Eu cred că omul acesta a găsit fântâna în lumea aceasta! Spune, frate al lui Li Hu, care este secretul tinereţii tale?

— Tinereţea acestuia n-are niciun secret, veni răspunsul. Shan Zi arătă spre cei prezenţi: însă bătrâneţea voastră are. Cu fiecare pas pe care-l faceţi în viaţă vă îndepărtaţi de Cale. După ani de nebunie, cu trupul îmbuţinat şi sufletul măcinat, pierdeţi suflul vieţii şi vă stingeţi.

— Aceasta este Calea, îi atrase atenţia Fa Lun.

— Nu. Este reflexia strâmbă pe care voi aţi dat-o Căii. Acesta a avut privilegiul să păşească prin Cele Două Lumi şi să-şi deschidă ochii, Vara o petrece pe culmi, alături de spiritele Cerului, care l-au crescut şi i-au fost învăţători. Când iarna pogoară pe aceste meleaguri, firea sa îl aduce înapoi printre cei de-o stirpe cu el, ca să-i slujească.

— Spiritele te ajută să rămâi tânăr şi viguros? Ele te ţin departe de moarte?

— Acesta este mort şi viu deopotrivă, Căci el nu trăieşte în dualitate şi, astfel, el transcende dualitatea, nu este controlat de ea.

— Dar dacă tu nu poţi muri, întregul mers al Căii este dat peste cap! Ce vom face noi?

— Precum s-a spus: dacă n-aţi fi aflat cine este acesta, s-ar fi instaurat haosul.

— Atunci… ajută-ne! Dă-ne o soluţie! învaţă-ne!

— Vrem să fim şi noi ca tine! se auzi un glas din mulţime.

— Învăţătura e simplă, zâmbi misterios Shan Zi. Părăsiţi-vă casele, căci pământul întreg este casa voastră. Lăsaţi-vă familiile, căci lumea întreagă este familia voastră. Abandonaţi-vă dorinţele şi trăiţi în armonie cu natura. Urmaţi Calea, primind-o cu inima deschisă, nu căutând s-o închideţi în reguli, Daţi şi nu cereţi. Amintiţi-vă că sunteţi liberi.

— Nu suntem liberi.

— Ce spui tu n-are nicio noimă.

— Tu ne ceri să renunţăm la ordine şi să aducem haosul!

Shan Zi zâmbi blând în faţa vociferărilor:

— Acolo unde este Calea, nu există ordine sau haos.

Intrigată de asemenea vorbe, mulţimea murmură nemulţumită:

— Cum să renunţăm la ordinea strămoşească?

— Suntem în impas, observă Fa Lun. Vorbele tale n-au niciun înţeles pentru ei.

Shan Zi nu răspunse. Se mulţumi să zâmbească mai departe, ca şi cum era un lucru la care se aştepta.

— Pe de altă parte, ordinea ta strică ordinea lor. E rândul tău să mori!

— Acesta nu poate muri, căci moartea n-are niciun înţeles pentru el. El este viu şi mort deopotrivă.

— Dacă tu nu mori, Xieng Baohui nu poate să moară.

— Xieng Baohui poate să moară, îl corectă Shan Zi. Le vorbi celor din jur: Dar dacă el încalcă ordinea voastră, de aici înainte oricine va putea muri oricând.

— De ce nu te laşi luat de moarte? se auzi glasul nepotului parior al neguţătorului, care nu dorea să-l lase să ameţească mulţimea cu ideile sale.

— De ce nu păşiţi voi pe aceeaşi Cale cu acesta? i-o întoarse foarte amuzat Shan Zi.

— Ce ne propui tu e o prostie! insistă tânărul. Să lăsăm totul pentru… pentru ce? Ca să hălăduim prin munţi ca animalele, fără adăpost, fără distracţie? Ce sens mai are să trăim, atunci?

— Ce se va întâmpla cu viitorul familiilor noastre? se auziră alte glasuri. Cu societatea, cu tradiţiile? Cum rămâne cu ordinea lumii, cu toate lucrurile care trebuie făcute?

Mulţimea începuse deja să fiarbă. Uitase de teamă şi se revolta împotriva celui care-i strica ordinea. Fa Lun ridică palmele şi încercă s-o liniştească:

— Oameni buni! Oameni buni! Când rumoarea se mai potoli, continuă: Cred că trebuie să alegeţi. Schimbarea vieţii sau schimbarea ordinii morţii.

— Nu putem să ne schimbăm vieţile! strigară unii.

— Nu vrem să ne schimbăm vieţile! strigară alţii.

Fa Lun se uită din nou la Shan Zi:

— Se pare că au ales.

— Aşa este, oameni buni? Aţi ales?

— Da! se grăbiră să spună nepoţii neguţătorului. Nu ne interesează ce vrei tu să faci cu viaţa ta! Vrem doar să moară odată Xieng Baohui şi lucrurile să revină la normal!

— Atunci, aşa să fie! se supuse Shan Zi, în clipa următoare, Xieng Baohui făcu infarct în timp ce stătea tolănit pe rogojina sa de acasă. Cei de faţă nu aveau cum să afle deocamdată, dar se mulţumiră cu promisiunea spiritului munţilor. Îl lăsară în plata lui, în faţa altarului şi merseră fiecare la casele lor. Nepoţii neguţătorului se grăbiră către satul lacustru, unde aflară cu mare bucurie că bătrânul murise în somn.

A doua zi în zori, pe când se pregătea să vândă averea bunicului său pentru a face rost de bani,

tânărul parior se trezi cu gâtul tăiat de cămătarii sătui de aşteptare. Cuţitele nu tăiară superficial, niciun barcagiu nu se ivi miraculos în calea sa pentru a-l salva. Capul i se desprinse de trup şi se rostogoli în apă. Avea doar douăzeci de primăveri.

În ceea ce-l priveşte pe Shan Zi, acesta îşi continuă netulburat drumul dintr-un sat în altul poposind la altare şi schimbând norocul oamenilor. În urma lui venea un bătrân care-şi lepădase veşmintele şi-şi luase o robă peticită. Renunţase la tot ce avea. Chiar şi la nume.

O vreme, câţiva îşi mai amintiră că îl chema Fa Lun.

Apoi uitară, preocupaţi cu noua ordine a vieţii lor.

I

Nu se ştia exact cum anume îşi câştigase sihastrul faima de sfânt. Existau legende multe, credincioşii le completaseră cu osârdie de-a lungul anilor. Le prindea bine. Cu cât era sfântul mai sfânt, cu atât aveau ei mai multe şanse de însănătoşire. Faptele extraordinare ale sihastrului, adevăratele fapte, dacă vor fi existat, rămâneau însă tot mai obscure cu fiecare nou detaliu fantastic adăugat istoriei sale.

Credinţa, redutabilul vehicul al supranaturalului, îşi demonstra, încă o dată, puterea în cazul fratelui Damian, sihastrul care, prin harul dat de Cel de Sus pentru cei 30 de ani de drastice privaţiuni lumeşti la care se supusese de bunăvoie, lecuise pe toţi leproşii dintr-un lazaret lăsat în voia uitării de autorităţi, într-o zonă greu accesibilă din Munţii Apuseni, şi care chiar înviase – spunea o variantă a legendei – pe un prunc de acolo, de numai 5 ani, atrăgând atenţia (şi mânia!) Partidului ostil lui Dumnezeu şi duşman declarat al credinţei în cele nevăzute.

Partidul, chiar el era răspunzător pentru lipsa de dovezi care să sprijine povestea sfântului Damian, afirmau pelerinii, Mecanismul lui de reprimare funcţionase impecabil, cum o mai făcuse în dăţi fără de număr, ştergând orice urmă a acelor fapte miraculoase, din teama că ele vor întări credinţa oamenilor, slăbindu-le totodată încrederea în lumea nouă pe care o clădeau.

Poate însă că dovezile nu existaseră niciodată, contrau scepticii, şi poate că bătrânul care, în urmă cu 16 ani, apăruse de nicăieri pretinzând că este unchiul fetiţei înviate de Damian în leprozeria

din Apuseni, spunând că a văzut-o pe fată „umblând şi vorbind” după ce cu mâna lui o îngropase la marginea pădurii, nu era decât un smintit.

Cert era că vorbele sale treziseră interesul bieţilor credincioşi din acea parte de ţară, care resimţeau puternic lipsa unei figuri aurite spre care să-şi îndrepte rugile şi de la care să ceară în schimb alinare, iar aceştia, încurajaţi de preoţii lor, bucuroşi la rându-le de un aşa neaşteptat noroc, îi făuriseră sihastrului o efigie pe care cu greu ar fi putut cineva să o mai sfarme.

Astfel, lazaretul din poveste devenise loc de pelerinaj.

Într-o zi ploioasă de ianuarie, cu sufletul îndoit, cu speranţă, dar lipsindu-i complet credinţa, spre acel loc se îndrepta Ionică Breazu.

II

Plecase înainte de zori, pe întuneric, şi bună parte din drum îl însoţise o ceaţă alburie şi, parcă, lipicioasă, dincolo de învăluirea căreia se putea afla orice, poate chiar o altă lume, nu neapărat mai bună. La un moment dat, pe când începea să o străpungă lumina dimineţii, Ionică avu chiar impresia că înaintea maşinii sale se năpusteşte un copil. Frână atunci brusc, strângând din dinţi şi strigând cu disperare, dar îşi dădu totuşi seama că fusese doar o nălucire – din care avea tot mai dese de o vreme încoace –, aşa că apăsă iar pedala de acceleraţie şi continuă drumul, poate ultimul, spre mănăstirea din munţi.

Sihastrul Damian îl chema.

Ajunse pe la ora 9. Parcarea era deja plină. Găsi totuşi un loc liber şi nici nu coborî bine de la volan, că lângă el îşi făcu apariţia un bărbat neîngrijit în straie preoţeşti pline de noroi. Întindea spre el o cruce de lemn neîndemânatic cioplită. La piept strângea un fel de icoană – de fapt, portretul sihastrului Damian realizat după canoanele bizantine. La subsuoară avea o găletuşă de plastic galben din care se iţea coada unui şomoiog. Fără să aştepte aprobare, începu să psalmodieze nazal şi afon. Dădu ocol maşinii, stropind-o din abundenţă cu apa mocirloasă din găletuşă. Când ajunse înapoi în faţă, schiţă un gest spre capotă.

— Deschide la motor, fiule, zise preotul, văzând că Ionică nu pricepe indicaţia.

Scăpă cu greu de el. Omul nu părea dispus să accepte că cineva putea să bată anevoiosul drum până acolo şi să refuze sfinţirea maşinii. Mulţi doar pentru asta veneau, nici nu mai intrau în incinta mănăstirii. Iar să nu se închine în faţa sfintei cruci – cine a mai văzut una ca asta?

Totuşi, sub privirea ca de fontă a lui Ionică, preotul bătu în retragere, trist şi cu buzunarele încăpătoare de sub sutană goale.

Are muşterii destui, n-o să sufere, îşi spuse Ionică Breazu cu dispreţ.

Într-adevăr, locul era un furnicar. Şi, uitându-se mai atent în jur, Ionică văzu că preoţi sfinţitori ca acela mai erau în parcare. Probabil se împărţiseră pe sectoare, pentru eficientizarea muncii în numele Domnului.

Dincolo de parcarea mare şi totuşi neîncăpătoare se ridicau clădirile exterioare ale tinerei mănăstiri durate în preajma vechiului lazaret. Faţade negricioase cu ferestruici zăbrelite, două niveluri de zidărie oarbă şi un acoperiş de tablă zincată. Încă strălucitoare. Adăposteau cel mai probabil chiliile şi alte spaţii funcţionale ale celor aflaţi acolo să administreze locul şi să îndrume pelerinii pe calea penitenţei.

La intrarea pe poarta înaltă, din lemn masiv, complicat încrustat cu împletituri folclorice, Ionică fu întâmpinat de alt preot cu barbă şi mustăţi încâlcite, care îi ceru zece lei. Fără ezitare, Ionică îi întinse bancnota şi primi în schimb un bilet de acces. Îl vârî indiferent în buzunar, gândindu-se că îl va inspecta mai târziu, dacă va fi timp. Era vag curios să afle ce SRL administra acea profitabilă afacere.

De la poartă, drumul de pământ acum plin de bălţi şi de noroi (fuseseră trei zile ploioase înainte de ziua aceea care se anunţa frumoasă) şerpuia printre brazi, pe lângă o altă clădire recent ridicată, cotea uşor pe după o troiţă împodobită cu ghirlande de flori viu colorate şi cetină şi ajungea la o bisericuţă discretă, de piatră neagră, cu o singură clopotniţă coclită. Ionică ştia că, din tot acel complex, bisericuţa cu pricina era cea mai veche. În jurul ei clădiseră habsburgii. În primii ani ai veacului trecut, un sanatoriu care se bucurase însă de puţină faimă. După recâştigarea Ardealului, în urma Primului Război Mondial, românii preluaseră instituţia şi o transformaseră în leprozerie, funcţie pe care şi-o păstrase până la

evenimentele pe care se clădise legenda lui Damian Vindecătorul. Ortodoxă iniţial, şi redevenită ortodoxă în perioada post-1918, bisericuţa păstra încă la interior simplitatea catolică. Ionică nu avea totuşi de gând să verifice informaţia aceasta. Drumul lui avea să meargă drept pe lângă biserică, spre corpul coşcovit de clădire de mai sus, ascuns vederii de o barieră de copaci deşi – lazaretul propriu-zis – şi, mai încolo, spre presupusul mormânt al lui Damian.

Aceea era însă doar penultima haltă, locul de unde spera să poată trece neobservat spre destinaţia finală – grota lui Damian. Într-acolo era chemat.

De la o coşmelie cu geamuri de sticlă murdară, credincioşii cumpărau obiecte de cult: cruciuliţe, iconiţe, rozarii, cărţulii de rugăciune, punguţe cu tămâie. Un bărbat cu faţa plină de pustule ieşi strângând la piept un ceaslov mare. Jumătate de copertă era vizibilă şi ilustraţia era chiar chipul în alb-negru al sihastrului Damian: figură neguroasă, ochi adumbriţi, păr dat pe spate, lung şi cănit parcă, mustăţi şi barbă stufoase, aparent încâlcite, în care buzele abia se întrevedeau. Acel chip era prezent aproape oriunde te uitai. Poate conştient, poate nu, era replicat la perfecţie de toţi preoţii care forfoteau prin mănăstire.

Lângă dugheană, din câteva lighene cu smalţul plesnit, oamenii luau în schimbul unei sume de bani fire de crini imperiali. Albi, semeţi, cu miros puternic, îmbătător, aceştia erau purtaţi cu smerenie tot drumul până la mormântul lui

Damian, vreun kilometru de pantă abruptă, unde erau depuşi ca ofrandă. Cu coada ochiului, Ionică văzu trei călugări coborând pe o potecă dosnică, prin spatele clădirii leprozeriei, cu braţele încărcate cu aceiaşi crini imperiali. Şi astfel marfa revine de unde a plecat, pentru a fi vândută din nou, conchise Ionică deloc mirat, ci, dimpotrivă, de-a dreptul impresionat de ingeniozitatea aranjamentului.

Fiindcă atunci nu era îmbulzeală la flori, luă şi el un fir. În felul acesta se integra mai bine.

Coada de la mormânt ocupa aproape toată distanţa intermediară. Oamenii stăteau câte doi, încolonaţi ca la şcoală şi, tot ca la şcoală, nu păreau să aibă astâmpăr. Îşi mutau des greutatea de pe un picior pe celălalt, gesticulau amplu şi turuiau în şoaptă. Trei ore cât stătu acolo, înaintând câte un pas la zece minute, Ionică auzi cele mai cumplite poveşti de viaţă. Cazuri grave de mutilări la locul de muncă, accidente rutiere soldate cu schilodiri, boli nimicitoare, multe contractate din vina celor care ar fi trebuit să le vindece. Nenorociri mari şi mici – căci unii veneau pentru infidelităţi, pentru diferite certuri în familie ori între cunoştinţe – oamenii sperau sincer că, venind acolo, puteau rezolva orice. Ajutorul sfântului lor era soluţia salvatoare. Damian le putea îndrepta pe toate, Damian dovedise puterea vindecării trupului şi a sufletului. Într-un fel datoria lui era să îi ajute. Asta face un sfânt!

Rumoarea de la mormântul sihastrului se stingea treptat pe măsură ce coada se apropia de lespedea albă, de marmură, sub care se credea că

îşi găsise odihna veşnică Damian. Un soi de conştiinţă, ca instinctul unui animal hămesit în apropierea prăzii, îi făcea să cadă în muţenie, Privirile continuau să caute la ceilalţi un semn de comunicare, dar şi ele fură degrabă plecate în pământ când doar câţiva metri îi mai despărţeau de lespedea albă.

În jurul mormântului era acalmia din mijlocul tornadei. Chiar şi un necredincios ar fi putut simţi greutatea momentului, acea apăsare a minţii colective care gândeşte un singur gând. Foşnet de haine, paşi târşâiţi, câte un suspin răzleţ, rareori indicaţiile unei călugăriţe care prelua florile şi le sprijinea pentru scurt timp de lespedea mormântului. Fiecărui pelerin îi era îngăduit un răgaz de câteva minute la căpătâiul sfântului părinte. Unii alegeau să şi-l petreacă în meditaţie solemnă, cu ochii închişi, încercând o comunicare peste moarte, alţii îţi deşertau geanta şi frecau cu râvnă piatra cu diverse obiecte vestimentare, dorind să ducă astfel cu ei ceva din magia locului, fie şi doar câteva particule de praf sfânt, iar alţii rosteau rugăciuni fierbinţi, buzele mişcându-li-se mărunt, privind când spre cer, când spre pământ, realizând astfel legătura pe care şi-o doreau realizată, legătura pe care erau convinşi că Damian o realizase prin sacrificiul său, dovadă fiind forţa divină cu care fusese înzestrat de Dumnezeu Tatăl.

Ionică îşi petrecu timpul rezervat gândindu-se la fetiţa înviată de Damian şi la dorinţa pe care o adusese cu el, deşi numai credincios nu fusese la

viaţa lui. Nici acum nu-l străbătea vreun fior religios – speranţa lui în altă parte era.

Cu privire la cei 50 de ani despre care se spunea că Damian îi petrecuse în puritate deplină, refuzându-şi plăcerile lumeşti, fapt ce îl adusese aşa aproape de Tatăl ceresc, nimeni nu putea să spună nimic. Unde şi-i petrecuse? Şi, mai important, ce îl făcuse să abandoneze presupusa sihăstrie şi să vină la leprozerie? De ce tocmai atunci? Şi ce se întâmplase cu el după vindecarea bolnavilor şi după învierea copilei? Securitatea muşamalizase totul, sigur.

Lazaretul fusese închis. Dar oamenii? Zecile de pacienţi, personalul, fetiţa? Damian însuşi?

Ionică îşi făcu semnul crucii, aruncă o ultimă privire lespezii şi ieşi din rând. Acolo, sus, pădurea era deasă. Iarba, puţină. Stâncile se iţeau în mai multe locuri. Pe unele, credincioşii mai zăboveau câteva clipe înainte să înceapă coborârea înapoi spre lumea din care veniseră. Pe o astfel de stâncă, aflată într-un loc mai ferit, se aşeză Ionică. Momentul prielnic era aproape, cu siguranţă.

Un singur credincios – un moşneag cu barbă sură, lungă, şi cu ochi ageri, tinereşti – îl observase, iar când acesta îşi săltă sarsanaua pe umerii gârboviţi şi, oftând prelung, porni şchiopătând la vale, Ionică ştiu că se putea pierde prin pădure şi că nimeni nu îi va călca pe urme.

III

Orele care urmară ar fi putut foarte bine să fie zile. Rătăcind printre copaci, urcând mereu,

umbra părând o înserare continuă şi cântecul de pasăre, până atunci o prezenţă liniştitoare, amuţi de tot, lăsând loc doar plescăitului moale al frunzelor ude sub picioare, bărbatul pierdu complet legătura cu timpul. Ştia că peştera sihastrului nu era departe de presupusul lui mormânt şi, totuşi, picioarele începeau să îl doară, ca şi când ar fi umblat fără întrerupere kilometri în şir. Faţa-i smeadă era lac de sudoare, broboanele sărate îi intrau în ochi, iar printre buzele crăpate respiraţia ieşea chinuită, un bârâit lugubru auzindu-se la fiecare pas din străfundul fiinţei sale vlăguite. Ar fi vrut să se aşeze, să îşi tragă sufletul preţ de câteva clipe, dar chemarea pe care o simţise cu o noapte înainte, ca o voce imposibil de ignorat, în bezna garsonierei lui, era în continuare la fel de puternică – atracţia invizibilă exercitată de un magnet mare asupra unui ac. Îşi forţa, aşadar, corpul să mai înainteze un metru, şi în că unul, şi încă unul, nădăjduind că va ajunge să cunoască iarăşi odihna.

După un timp imposibil de calculat, înaintea lui apăru un tufiş des şi verde, plin de flori rubinii, cu totul nefiresc în decorul dimprejur. Ionică Breazu ştiu atunci că urcarea se sfârşise, că de-acum începea un binemeritat şi, spera el, lung răgaz.

Smulse cu ultimele forţe crengile lemnoase ale rugului, rănindu-şi mâinile, rupându-şi unghiile, frunzele palmate şi cărnoase plesnindu-l peste faţă, făcând transpiraţia să se împrăştie într-o ploaie fină. Lupta se sfârşi, aşa cum era de aşteptat, cu victoria sa. De după bariera vegetală

ieşi la iveală o gură de grotă. Suficient de mică încât să treacă neobservată şi fără ascunzişul de frunze, deschizătură emana un miros dulceag, ispititor, o aromă de cicoare într-o dimineaţă răcoroasă la malul unui lac de munte. Boarea ieşea din bortă cu lentoarea valului de căldură care se îndepărtează de peretele unei sobe de teracotă. Ionică se simţi pe dată înviorat.

Surâse strepezit şi se strecură înăuntru.

Încăperea nu era mare, avea cel mai probabil dimensiunile garsonierei sale. Pe cât de nepătruns părea spaţiul de afară, din lumină, pe atât de uşor era să te orientezi dinăuntru. Jerba de raze care pătrundea prin deschizătură era suficientă pentru a scoate la iveală, într-o parte, un soi de pat săpat în peretele de piatră, în cealaltă o lespede evident cioplită în chip de masă şi drept în faţă, pe zid, cel mai bine luminată, o pictură ştearsă, stângace. La o primă vedere era o scenă de vânătoare, doar că Ionică nu reuşea să desluşească ce lighioane erau reprezentate acolo. Bestia mai mare, vânătorul, avea prea multe picioare şi capul, deşi ar fi fost de aşteptat să semene cu unul de urs (impresia generală aceasta era), avea în loc de bot un cioc prelung, ascuţit, ca de bâtlan. Cealaltă vietate, prada, eviscerată deja de multele labe solzoase ale ursului cu cioc de pasăre, avea umeri şi un cap ţuguiat pe care se ghiceau trăsăturile unui chip neliniştitor de omenesc, La capătul opus, despărţite de o mâzgăleală care nu putea fi decât încâlceala de maţe răsfrânte dintr-un abdomen acoperit complet de sânge, erau nu două, ci un singur picior – iar terminaţia lui semăna cu o

înotătoare. Peste cei doi plutea un abur în care se intuiau doi ochi zglobii, un nas şi o gură strâmbată într-un rictus de plăcere scârbită.

Vrând să vadă mai bine ce anume însemna scena aceea şi astfel să afle rostul ei în peştera sihastrului Damian, Ionică făcu un pas înainte. Şi atunci călcă peste un femur, deranjând fără să vrea aranjarea perfectă a unui schelet peste care anii aşternuseră doar praful.

Lângă el, dar la oarecare distanţă, se odihnea alt schelet: mai mic, într-o poziţie chircită.

Ionică se dezechilibra şi, căzând, apucă să mai vadă o dată chipul viclean de fum care supraveghea măcelul de pe perete. Apoi se lovi cu tâmpla de o piatră şi îşi pierdu cunoştinţa.

IV

Povestea întreagă a celui care, în urmă cu 16 ani, apăruse pretinzând că este unchiul fetiţei aduse înapoi la viaţă de Damian o cunoşteau puţini. Şi mai puţini erau dispuşi să îi dea crezare. În afară de acea faptă miraculoasă, dornicii credincioşi reţinuseră doar caracterul fantastic al poveştii, omiţând în mod intenţionat latura evident macabră, păgână a istoriei.

Damian, dacă într-adevăr acesta îi era numele, sălăşluia pe munte din fragedă pruncie, aparent abandonat sălbăticiei de părinţii săi incestuoşi. Localnicii satului din apropiere îşi aminteau de el doar când le mai dispăreau orătănii din curţi sau când, ieşiţi la cules de ciuperci sau la vânătoare, întâlneau leşuri de sălbăticiuni mutilate. Sihastrul

păgân, căruia nimeni nu îi văzuse chipul cu adevărat, ci doar cel mult îl întrevăzuseră printre copaci, la crepuscul ori în zori, executa uneori ritualuri obscure, aducând jertfe unui zeu pe care, în absenţa altui indiciu, oamenii îl numeau Zamolxis. Înspre această concluzie îi împingea, fără doar şi poate, şi nimeni nu i-ar fi învinovăţit pentru asta, vecinătatea vechilor aşezări dacice, cu altarele lor stranii, ale căror explicaţie şi rost erau similare cu cele ale străvechiului Stonehenge.

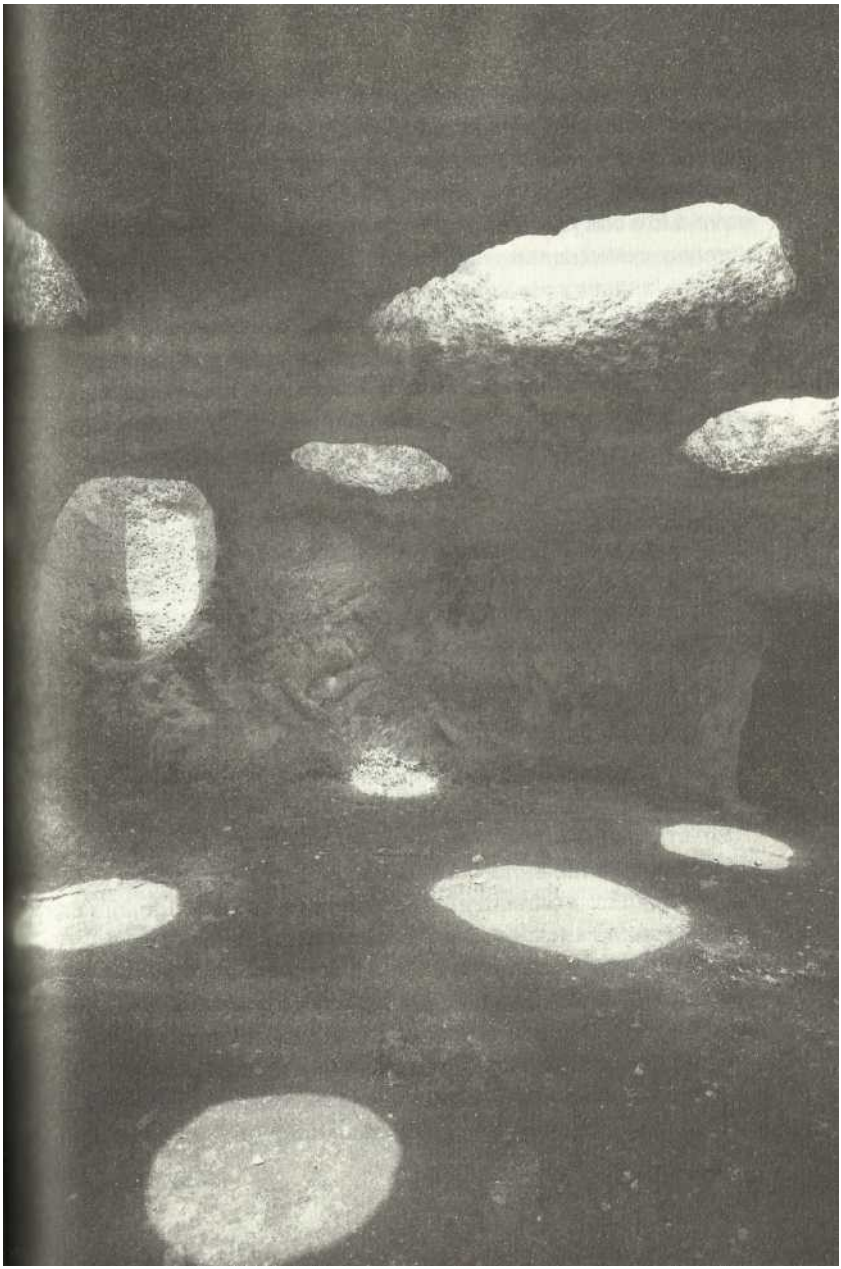

Bătrânul Septimiu, unchiul fetei înviate, locuia în satul prin care se trecea în drum spre lazaret. Din copilărie, sora lui, Kati, avusese probleme; o

boală netratată lăsase sechele, transformând-o într-o sărmană cu duhul. Era o mare tristeţe să vezi aşa o tânără arătoasă, dotată de natură cu tot ce putea dărui natura mai util femeii, care însă aiura, vorbind singură ori cu fiinţe nevăzute. Kati obişnuia să hoinărească departe de casă, teamă nu însemna nimic pentru ea, inocenţa copilăriei însoţind-o chiar şi la cei nouăsprezece ani pe care îi avea când sătenii au observat că mijlocul ei până de curând zvelt se rotunjea pe zi ce trece tot mai tare. Nimeni, cu atât mai puţin fratele ei Septimiu, nu se îndoia că pentru aceasta se făcea vinovat sălbaticul de pe munte, că în pântecele netoatei prinsese colţ sămânţa lui vârtoasă. Biata făptură fără prihană fusese necinstită, probabil, în văgăuna lui dintre copaci ori poate chiar pe lespedea altarului unde el îşi onora prin jertfă de sânge zeii închipuiţi.

Septimiu ar fi vrut atunci să răscumpere cinstea surorii sale, dar fu oprit chiar de aceasta, care, într-un rar acces de luciditate, vorbindu-i sacadat, cu lacrimi dulci în ochi, îl convinse că părintele pruncului din ea este o fiinţă cum altele nu au mai fost de mult pe faţa pământului şi că, dacă merita ceva, atunci el merita slava tuturor muritorilor de rând.

Totuşi, pentru a scăpa de ochiul oţărât al satului, de limba sa ascuţită, tânăra îşi găsi adăpost – şi rost – la lazaret. Acolo o aduse pe lume pe micuţa Eva, moaşă fiindu-i infirmiera şefă a stabilimentului şi doică, o pacientă pe care cumplita boală nu o măcinase încă prea tare. Din pricina unor complicaţii însă, tânăra Kati nu

ajunse să îşi vadă odorul împlinind trei ani şi se prăpădi, roasă pe dinăuntru, în părţile femeieşti. Într-un fel, acesta fu pentru ea o dovadă de milostenie, căci la scurt timp după plecarea ei în lumea drepţilor, Eva fu, la rândul ei, lovită de boală, chiar de năprasnica maladie pe care oficialităţile sperau să o poată închide departe de opinia publică, în leprozeria din munţi.

Când vorba ajunse la săteni, aceştia traseră imediat concluzia că astfel se consuma blestemul maculatei sale concepţii.

Când ajunse la cinci ani şi semnele hâde ale bolii erau de acum mult prea prezente, mutilând-o pe biata fetiţă orfană şi făcând-o greu de recunoscut chiar şi pentru cei care îi erau alături zi după zi, se petrecu o faptă la care nimeni nu se aştepta şi care redeşteptă speranţa credinţei în sufletele celor care până deunăzi se credeau condamnaţi la moarte sigură.

Într-o noapte luminată de fulgere dese, zguduită de tunete greu de suportat şi biciuită de o ploaie violentă, asupra lazaretului se pogorî un soi de lumină ireală, ca o ceaţă deasă, care izola locul pentru câteva minute de urgia dimprejur. Personalul şi pacienţii, care până atunci stătură la adăpost, ieşiră în curte, miraţi de strania acalmie. Ridicară ochii către cer şi nu văzură decât albeaţa cupolei de negură. Speriaţi, se prăbuşiră în genunchi şi începură să rostească într-un glas o rugăciune arzătoare. Când isprăviră, ploaia cu tunetele şi fulgerele ei reîncepu deodată, de îi udă până la piele într-o clipită. "Aceea a fost apă sfântă”, au zis câţiva apoi, „a venit direct din cer

şi ne-a lecuit beteşugul, ne-a spălat de păcate". Într-adevăr, a doua zi, după ce se limpezi cerul şi singura urmă a furtunii mai era doar pământul mustos, leproşii descoperiră că erau perfect sănătoşi. Urechile mâncate până la osul capului crescuseră la loc, fosele din mijlocul feţei erau din nou acoperite de ciocul nasului, iar buzele gălburii şi supte redeveniseră rubinii şi groase.

Toţi fuseseră vindecaţi, mai puţin fetiţa Eva. Când o găsiră fără suflare în odaia ei, împuţinată şi desfigurată de lepră, oamenii înţeleseră numaidecât că minunea însănătoşirii lor se datora tatălui ei nedeclarat, sihastrului păgân de pe munte, care încercase fără îndoială să îşi salveze odorul de la moarte, invocând puterile nebănuiţilor lui zei, şi care, iată, numai pe ea nu o putuse feri de crunta soartă.

Singur, unchiul ei, auzind trista întâmplare, veni din sat să o jelească. După care o duse la marginea pădurii şi, săpându-i groapa, strigă întruna spre copaci, pe povârniş în sus, chemând pe bărbatul care, cu cinci ani înainte, se unise cu sora lui, unire din care venise pe lume Eva. Nu primi însă niciun răspuns.

Urmară zile întunecate, ploaia curgând fără oprire, iar în a treia zi, în zori, cei câţiva care încă nu plecaseră la casele lor (de unde în scurt timp Securitatea avea să îi ridice şi niciodată familiile lor nu aveau să îi mai vadă în viaţă) primiră o vizită neaşteptată.

Cu hainele rupte, cu carnea sfâşiată, cu pântecele umflat de apă şi de gaze, cu faţa ronţăită de gândaci şi cu râme lucioase lipite de

obraji, dinspre pădure venea Eva. Îşi ţâra picioarele, şi din piept, la fiecare a doua mişcare, era împinsă o boare slabă de aer care făcea coardele vocale să vibreze lugubru. La următoarea mişcare, aerul reintra în plămâni, într-un înşelător exerciţiu de respiraţie. Părul rar, rărit şi mai mult în încercarea de a se ridica din pământ ca dintr-un pat, era năclăit şi ploaia care îl spăla dezvelea tot mai mult din ţeasta descărnată.

Oamenii începură să-şi facă cruci, să bată mătănii, să strige după ajutor. Vocile lor fură purtate până în sat şi, în scurt timp, la porţile lazaretului se adună mulţime de oameni, bărbaţi şi femei, copii şi bătrâni. Văzând nemoarta care stătea în curte, buimacă, absentă, ca un animal care nu pricepe ce se întâmplă, şi nici nu îi pasă, îşi spuseră că e datoria lor creştinească s-o trimită înapoi în iadul de unde venise pe făptura aceea demonică. Şi, odată cu ea, şi pe

Damian, sihastrul diavolului, sursa tuturor acestor rele, cel care, lăsat în viaţă, avea să aducă asupra lor însăşi oastea de întuneric a necuratului.

Aşa că o prinseră pe copilă, nepăsători la plânsetele şi la rugile lui Septimiu, şi porniră prin pădure cu ea, în sus, spre locul unde credeau că se ascundea Damian.

Găsiră peştera curând şi în ea îl găsiră pe trimisul iadului. Stătea cu faţa spre un perete pe care probabil chiar el mâzgălise un desen oribil, un măcel între animale aparţinând altei lumi decât aceea a lui Dumnezeu, îl strigară, dar bărbatul nu răspunse. „Poate e încă pe tărâmul încopitatului cu mintea”, sugeră unul dintre foştii bolnavi. „Să

facem acum ce avem de făcut, până nu se întoarce însoţit de cine ştie ce altă grozăvie”, propuse tot acela.

Tăbărâră peste el cu ce aveau, cu bâte, cu securi, cu furci şi seceri, cu pietre de pe jos. Îl doborâră şi continuară să-l lovească mult după ce nu mai sufla, Pe fată o descăpăţânară, îi retezară labele picioarelor şi mâinile de la umeri şi o aruncară lângă trupul neînsufleţit al celui care erau convinşi că îi era tată şi care, tot după credinţa lor, o adusese înapoi în lumea celor vii, deşi ea în mod clar nu mai era vie.

V

Când se trezise în întuneric, la ceasul mic al dimineţii, Ionică Breazu strigătul de disperare al lui Damian îl auzise, iar apoi, după ce se potolise, chemarea lui o simţise. Ca o mână care ţi se pune protector pe cap atunci când ai mai mare nevoie, ca o promisiune că totul poate fi din nou bine. Iar Ionică, în amărăciunea lui de trei luni de zile, de când le pierduse fulgerător, într-un accident din care doar el scăpase cu viaţă, atât pe Fani, soţia sa, cât şi pe Ana, fiica lor de nici cinci ani, de asta avea trebuinţă, De speranţă, chiar şi pentru un necredincios ca el.

Povestea adevărată a lui Damian o aflase în orele, poate zilele ori chiar săptămânile cât stătu fără simţire în peştera sihastrului, alături de scheletul său şi de cel al fiicei pe care acesta o iubise de la depărtare, mereu de la depărtare ca pe ochii din cap. Faptele se derulaseră

cinematografic, proiectate parcă pe peretele de stâncă al acelui ascuns loc de veci, iar ei, Ionică, le urmărise ca şi când el însuşi ar fi fost Damian, făptura adoptată de natură şi care naturii, în toată plinătatea ei, i se dedicase cu trup şi mai ales cu suflet. Înţelesese astfel forţele care îl făcuseră pe Daniel să privească lumea altfel decât majoritatea oamenilor şi mai înţelesese dorinţa lui de a folosi acele forţe întru săvârşirea unui act contra naturii. O, ce bine o înţelesese!

VI

Ionică îşi veni în simţiri după un timp la fel de greu de măsurat ca acela când urcase muntele. Grota era plină până la jumătate cu zăpadă, Se ridică anevoie în picioare, se scutură de praf şi privi în jur. Pe peretele din faţă, pictura aceea ireală continua să-şi prezinte scena cumplită. Lespezile erau la locul lor, masa în dreapta, patul în stânga. Acolo unde ştia că văzuse scheletele, cel mare, de adult, şi cel mic, de copil, troienea zăpada. Totuşi, ceva în sinea lui îi spunea că, dacă ar fi încercat să o răscolească, nu ar fi găsi nimic sub ea.

Îşi pipăi faţa şi nu fu surprins să constante că îi crescuseră barba şi mustaţa. Obrajii, sub stratul bogat de păr sârmos, şi-i simţea scobiţi.

Se strecură afară, la lumină, Natura îl întâmpină albă, neprihănită, o invitaţie la reîntoarcere. În sine, Ionică percepea forţa la care sperase, dar pe care nicio clipă nu crezuse că o va

dobândi. Poate că pentru el alta avea să fie soarta. Poate că oamenii cu timpul se schimbă.

Când ajunse la mormânt, credincioşii îl recunoscură, făcură cerc în jurul lui şi i se prosternară. Îi spuneau Damian, dar ce conta numele? Credinţa lor, doar ea avea nevoie de nume, de chipuri, de pilde.

Ionică era dispus să fie sfântul lor, avea să le dea tot ce îşi doreau, mângâiere, alinare, speranţă, poate chiar vindecare, dacă astfel reuşea să îşi aline el însuşi suferinţa. Era dispus să sacrifice orice pentru iubire.

Fani, Ana, nepreţuitele mele, curând ne-om revedea, gândi Ionică şi porni, însoţit de alaiul de suflete bolnave, pe drumul către casă”.

7 septembrie 2014, Paleu

Liberul arbitru
Florin Pîtea
(o poveste din cartea cu scoarțe
de argint, ferecate)

I.

„SCHIMBARE de situaţie pe front”, declama cu litere Copperplate Gothic titlul pe prima pagină a jurnalului Timpul. "Atacurile glotale au devastat flancul sudic ovekian”.

Lady Badminton coborî lornionul cu rame aurite şi lăsă ziarul pe măsuţa de cafea, lângă o zaharniţă de porţelan pictat.

— Iar articole despre războaie! oftă ea.

— Vă mai aduc ceva, coniţă? o întrebă camerista, care se pregătea să iasă.

Matroana îi adresă un zâmbet trist:

— Un jurnal care să nu aibă articole despre războaie dac-ai putea să-mi aduci…

— Toate sunt cu articole despre războaie, coniţă! răspunse camerista. Până şi gazeta marxienilor e despre războaie…

Duse mâna la gură şi se înroşi. În teorie, gazeta publicată de Partidul Marxienilor era un afront perpetuu la adresa claselor conducătoare, iar, cel puţin de faţă cu patronii şi cu stăpânii, lucrătorii şi servitorii se purtau ca şi când aceasta nu ar fi existat.

Dar Lady Badminton nu se ofensă:

— Da, până şi acolo… Cu caricaturi, dar tot despre războaie scriu şi marxienii. De ce n-or scrie jurnaliştii despre altceva?

— Păi, e şi pagină de sport, coniţă! îndrăzni camerista. Şi altă pagină de politichie, alta de ico… icono…

— Economie, o ajută Lady Badminton, îndatoritoare.

— Aşa, coniţă, din aia! Şi…

— Te-oi fi apucat să citeşti jurnalul pe ascuns, remarcă stăpâna cu un zâmbet subţire.

Camerista făcu ochii mari:

— Vai de mine! Nici pomeneală, coniţă! Sunt aşa multe treburi de făcut că numa de citit n-aş avea vreme. Da, după ce terminaţi de citit jurnalu', curăţ cartofii pentru cină pe câte-o foaie de ziar şi-mi mai fug ochii pe câte-un titlu…

— Tot nişte războaie sunt şi acelea din politică sau din economie, zise Lady Badminton. Mai cu mănuşi, mai cu reguli pe care le încalcă ba unii, ba alţii, dar sunt nişte războaie, sau, în cel mai bun caz, un fel de joacă de-a războiul.

Sorbi gânditoare din ceaşca de ceai. Aroma de Earl Fifty Shades of Grey îi stimula intelectul şi imaginaţia.

— Adu-mi, te rog, tocul, călimara şi jurnalul! îi spuse ea cameristei.

Când primi cele necesare scrisului, deschise jurnalul îmbrăcat în piele roşiatică, cu arabescuri aurii, şi începu să îşi aştearnă gândurile pe o filă:

„Pentru o parte a omenirii, conflictul şi diviziunile se ivesc aşa de des încât par cât se poate de fireşti. Pentru cealaltă parte, acestea sunt artificiale şi lipsite de sens. Pentru unii, acesta pare singurul mod de a trăi. Pentru alţii, acesta este un drum scurt şi fără întoarcere către suferinţă şi către moarte.

Până şi sporturile născocite de bărbaţi par pregătiri pentru război – scrimă, pugilat, tir cu arcul, tir cu arme de foc, lupte libere, chiar şi aruncarea suliţei numai la conflicte mă duc cu gândul, Unde sunt sporturile pe care le-ar putea

practica doamnele respectabile din lumea bună? Unde sunt acele sporturi care să-i încurajeze pe oameni la cooperare, nu la competiţie? La construirea punţilor, nu la ridicarea zidurilor?”

Lăsă tocul deoparte şi reciti ceea ce scrisese în jurnal, apoi sorbi încă o dată din ceaşca de ceai, închise jurnalul şi îl legă strâns cu o panglică de mătase vişinie.

„Doctorul Rammstein ar fi zis că are o idee”, îşi spuse Lady Badminton în sinea ei. „Nu sunt sigură că am o idee, deocamdată, însă ştiu precis că am nişte întrebări. Şi, ca anticul Sokreztu, merită să merg prin cetate în căutarea unor răspunsuri”.

Sună dintr-un clopoţel de argint. După câteva clipe, camerista intră în salon.

— Spune-i lui Igor să-mi pregătească şareta! zise matroana. Vreau să ies în oraş.

II.

Apărată împotriva soarelui de un joben cochet şi de un parasol din dantelă albă, Lady Badminton urcă în şareta trasă la scară. Vizitiul pocni din bici, iar caii din atelaj o porniră la pas pe străzile din Ytrik.

În cartierul rezidenţial unde locuia doamna nu era prea mare aglomeraţie, însă mai spre centru, către Academia Imperială de Magie Aplicată, traficul era destul de intens: omnibusuri trase de gutari, ricşe, cabriolete, velocipede experimentale călărite de filfizoni cu barbişon în furculiţă şi pantaloni cadrilaţi, şarete, căruţe încărcate cu

cărbune sau cu fân, ba chiar, aproape de Turnul Zeţarilor, o vidanjă care practic blocase o întreagă intersecţie.

Dezgustată, Lady Badminton îi spuse vizitiului să ocolească mai degrabă decât să aştepte descongestionarea intersecţiei, apoi îşi acoperi faţa cu batista brodată şi parfumată. Indiferent pe unde s-o fi plimbat filosoful Sokreztu prin antica lui cetate, sigur nu fusese nevoit să îndure asemenea mirosuri pestilenţiale.

Câteva cvartale mai încolo, se văzură nevoiţi să încetinească din nou, apoi să oprească de-a binelea, După câteva momente, Lady Badminton începu să-şi piardă răbdarea. Strânse parasolul şi, cu vârful, îl atinse uşurel pe umăr pe vizitiu. Acesta se întoarse pe jumătate şi îi aruncă o privire peste umăr.

— De data asta de ce ne-am oprit, Igor? se interesă matroana.

— Cănvăi funierar, explică laconic vizitiul.

— Sper să nu fie tot Pălărierul, remarcă Lady Badminton mai mult pentru sine, că destul a bocit şi s-a consumat Amélie data trecută.

Igor clătină uşurel din cap.

— Ca la gară. Unii vin, alţii pliacă.

Aşteptând să se elibereze strada, Lady Badminton aruncă o privire de-a lungul unei alei în dreptul căreia se opriseră. Aceasta era întunecoasă, înghesuită între două şiruri de clădiri din cărămidă, înnegrite de funingine, din care, la fiecare etaj, se căscau guri de aerisire şi se înălţau coşuri subţiri, din tablă galvanizată.

Pe alee, câţiva băieţaşi zdrenţăroşi se jucau cu beţe şi cu pietricele. Unul azvârlea în aer o pietricică albă, un al doilea încerca s-o lovească din zbor cu un băţ, iar ceva mai încolo, înspre capătul aleii, un al treilea încerca să o prindă cu o mănuşă de nituitor, uriaşă şi peticită. Între două reprize, copiii însemnau scorul pe un perete, scrijelind linioare în funinginea de pe tencuială.

Lady Badminton îi urmări în tăcere câteva minute, apoi îl atinse din nou pe umăr pe vizitiu cu vârful parasolului.

— Igor, ce fac băieţii aceia?

Vizitiul aruncă şi el o privire pe alee.

— Se juacă.

— Dar… pietricica nu e greu de nimerit?

— Mai grieu decât parie.

— Şi… nu l-ar putea lovi pe cel care încearcă să o prindă?

— Firieşte.

— Oricare dintre copiii aceştia ar putea să piardă un ochi sau să se aleagă cu capul spart!

— Fac părinţii alţâi, o asigură vizitiul.

Lady Badminton tăcu. Că şi cei din clasele sărace goreniene făceau copii i se părea de la sine înţeles, dar să-l audă pe vizitiu menţionând asta în conversaţie era de-a dreptul şocant.

Într-un târziu, ajunseră la intrarea principală a Academiei Imperiale de Magie Aplicată, iar Lady Badminton coborî din şaretă. Uşierul îi deschise, înclinându-se respectuos, după care matroana merse la recepţie. Din păcate, recepţionerul moţăia, cu capul cărunt căzut pe un umăr.

Lady Badminton ridică o sprânceană, dar degeaba. Apoi, emoţionată, îşi drese vocea.

Recepţionerul tresări:

— Da, coniţă!

— Aş dori să fiu condusă la biroul lui Lord Badminton.

Recepţionerul o privi prin ochelarii cu rame subţiri, din oţel, şi clipi nedumerit de câteva ori:

— Pot să trimit pe cineva să vă conducă, coniţă, dar nu prea ştiu la ce v-ar folosi.

— Cum adică? făcu doamna, indignată.

— Păi, vedeţi dumneavoastră, Lord Badminton nu e la birou.

— Cum aşa?

— A plecat de dimineaţă la câmp, cu asistenţii şi cu doctoranzii.

Se auzi o bubuitură, iar clădirea se cutremură din temelii. De sus, din tavan, se cernu o pulbere fină, Doamna se albi la faţă.

Recepţionerul îi aruncă vizitatoarei un zâmbet obosit:

— Nu vă speriaţi, coniţă! Artificierii…

Lady Badminton schiţă la rândul ei un zâmbet palid, după care, cu paşi mici, bătu în retragere.

— Noi, care lucrăm aici, suntem obişnuiţi, îi zise bătrânelul îndatoritor, încă e destul de linişte, că plăsmuitorii de golemi au plecat în concediu săptămâna asta.

Matroana ieşi fără să îşi ia rămas-bun. Avea oricum impresia că petrecuse prea mult timp în Academie. În urma ei, clădirea se cutremură din nou, iar un înger din marmură căzu de pe o cornişă şi se făcu fărâme pe peronul de la intrare.

III.

Lady Badminton se văzu nevoită să îşi petreacă restul dimineţii în şaretă, uneori blocată în trafic, alteori purtată la pas prin cartiere pe care în mod obişnuit nu le-ar fi vizitat. Ocazional, Igor şfichiuia cu biciuşca câte un cerşetor prea insistent, iar cel puţin o dată vizitiul coborî de pe capră şi luă la pumni un căruţaş care refuzase să se dea din drum şi să le facă loc pe stradă. În cele din urmă, ajunseră pe un câmp aflat departe, la periferia metropolei, între nişte fabrici de textile şi nişte depozite de cherestea.

Lady Badminton se dădu jos din şaretă, ajutată de Igor. Matroana privi împrejur, dar nu zări pe nimeni, cu excepţia vizitiului. Se mai uită o dată, dar prin lornion. Abia când cercetă împrejurimile printr-un binoclu de operă pe care îl scoase din poşetă izbuti să zărească, la mare distanţă, câteva siluete.

— Igor, crezi că am putea să…?

Vizitiul clătină din cap:

— Nici vorbă.

— Da, dar…

— Abia am schimbat arcurilie.

— Ai idee cine a plătit noile arcuri? întrebă Lady Badminton pe un ton înţepat.

— Ştiu cine şi-a rupt spinăria ca să le schimbie pe ci-ele viechi, replică Igor imperturbabil.

Matroana deschise gura ca să-i dea un răspuns usturător, când la urechi îi ajunse un huruit mecanic din ce în ce mai intens. De pe

câmp sosea un mecanoid pe şenile. Acesta se opri dinaintea lor şi îi fixă pe rând cu diafragmele dispozitivelor fotosensibile.

— Informează-l pe Lord Badminton că am sosit, îi spuse doamna.

Mecanoidul încuviinţă din cap, apoi se răsuci pe şenile şi porni repejor înapoi, de unde venise.

— Lasă să vină dumnealui la noi, zise Lady Badminton cu jumătate de gură. La câte cine festive şi prânzuri de protocol a avut în ultima vreme, puţină mişcare o să-i prindă bine.

Unul dintre cai începu să urineze abundent, iar doamna se deplasă câţiva paşi mai încolo, fără să comenteze. Deschise parasolul pentru a se feri de soare şi îşi făcu vânt cu evantaiul.

Soarele tocmai trecuse de amiază când de ei se apropie un bătrânel cu mustaţă albă şi stufoasă ca o perie. Împrejurul cheliei transpirate avea fire cărunte, pe deasupra urechilor şi la ceafă.

— Ce plăcere… hî… neaşteptată… hî… draga mea! gâfâi el.

— Ce naiba faceţi pe câmp, Alfred? îl apostrofă doamna, Aţi dat în mintea copiilor? Ce v-a apucat?

Lord Badminton făcu un efort vizibil ca să-şi tragă răsuflarea:

— Nu, dragă, răspunse el după câteva momente. Astea… hî… astea sunt câmpurile semantice.

— Câmpurile semantice?

— Da, dragă, Plantăm sensuri şi… hî… până o da prima brumă culegem cuvinte… hî… pe care le vindem în vrac… hî… colegilor lexicografi. Iar ei…

hî… le pun în dicţionare. E a doua recoltă… hî… anul ăsta.

— Dar de ce nu faceţi ceva mai util? Proiectaţi o cursă de şoareci mai bună şi lumea o să bătătorească potecă până la uşa voastră!

— A proiectat una… hî… Lars Wedin… hî… de la Departamentul de Tehnologie şi la uşa lui au venit portăreii… hî… ca să-l ducă la închisoarea datornicilor pentru neplata datoriilor către sponsorii cercetării.

Lady Badminton îi aruncă o privire contrariată.

— Costa prea mult s-o fabrice, explică bătrânul, era nevoit s-o dea scump, nu s-a vândut… şi asta a fost. A intrat în imposibilitate de plată. Altfel, era o cursă de şoareci foarte bună.

Lord Badminton îi aruncă soţiei sale un zâmbet împăciuitor:

— Dar îi ştii pe concetăţenii noştri: cumpătaţi, economi. Au preferat să ţină pe lângă casă câte o pisică.

Nebăgat în seamă, Igor încuviinţă din cap:

— Plus că, dacă te aşezi dinaintea căminului pe balansoarul preferat, iei pe genunchi cursa de şoareci Wedin patentată şi o mângâi, s-ar putea să ai unele surprize. În vreme ce pisica o să toarcă, în cel mai rău caz.

Lady Badminton făcu o grimasă.

— Aşa că de-asta n-am proiectat o cursă de şoareci mai bună, draga mea, concluzionă savantul. Pe când, în felul ăsta, cu semantica şi semiotica, iată că am ajuns în Camera Lorzilor

pentru merite ştiinţifice, ca să nu mai vorbim de Academie…

— Fireşte, asta neavând nimic de-a face cu anumite finanţări ale anumitor proiecte academice, ripostă doamna.

Bătrânul tuşi, apoi îşi drese vocea.

— Nici cu anumite contribuţii la anumite campanii electorale, continuă nemiloasă Lady Badminton. Ei, Alfred, se vede treaba că semiotician ai fost şi semiotician o să rămâi! Dacă ar fi fost ceva de capul tău, până acum ai fi ajuns şi tu otician în toată puterea cuvântului, nu doar aşa, pe jumătate!

Doamna îi făcu un semn din cap lui Igor, apoi strânse parasolul şi urcă în şaretă.

— Mergi înapoi la câmpurile tale semantice, Alfred, că n-am cum să mă bazez pe tine nici atâtica!

— Dar… nici măcar nu mi-ai zis pentru ce ai venit, draga mea! protestă bătrânul. Ce ai de gând să faci?

Din şareta care pornise la pas, Lady Badminton îi aruncă soţului ei un zâmbet sfidător.

— Am să fiu schimbarea pe care vreau s-o văd în lume.

IV.

În prima parte a după-amiezii, Lady Badminton reveni în oraş, agasată de trafic, revoltată de mirosuri şi exasperată de căldură, Se anunţa o toamnă mai însorită şi mai fierbinte decât altele, iar matroana regreta deja amarnic că

plecase prea curând de la moşia ei din nord, de dincolo de râul Xelion.

În drum spre noua sa destinaţie, trecu pe lângă săli de spectacol kinetoscopic, unde oamenii aşteptau la coadă la bilete pentru a viziona o nouă comedie cu fraţii Marx şi Engels. Deşi nu ar fi admis nici în ruptul capului că o interesau spectacolele kinetoscopice, pe distinsa doamnă o rodea curiozitatea în privinţa acelor comedii bufe care inspiraseră mai întâi o gazetă satirică, iar mai recent un partid politic ce-şi propusese programatic să arate că democraţia parlamentară goreniană nu era decât o farsă.

Se făcuse deja ora trei, iar soarele dogorea aproape ca în miezul verii, când şareta doamnei intră pe Strada Chihlimbarului şi se opri dinaintea imobilului unde-şi avea laboratorul doctorul Victor Rammstein, Lady Badminton coborî, apoi ciocăni la uşă cu mânerul parasolului. Aşteptă câteva clipe, după care ciocăni din nou, de această dată ceva mai tare şi mai insistent.

Uşa rămase neclintită.

Matroana fixă uşa laboratorului cu o privire critică, timp de vreo jumătate de minut, apoi se răsuci pe călcâie şi dădu să urce înapoi în şaretă. Îndărătul ei, uşa se deschise.

— Lady Badminton! Ce plăcere neaşteptată!

Doamna aruncă o privire peste umăr, în prag se afla doctorul Rammstein, zâmbitor şi mânjit pe

faţă cu ulei şi cu funingine. Pe frunte, inventatorul purta ochelari de protecţie cu lentilele năclăite.

— Doctor Rammstein! Dar greu te mai urneşti ca să deschizi…

Inventatorul clătină din cap, uşor stânjenit:

— Scuze! Lucram la ceva şi n-am auzit când ai ciocănit. Pofteşte, te rog!

Deschise uşa mai larg pentru a-i face loc matroanei să intre. Pe lângă picioarele lui dădu să se strecoare afară o pisică tărcată, însă Victor Rammstein se aplecă iute, o apucă pe sub labele din faţă, cu blândeţe, şi-o ridică de jos. Pisica mieună slab.

Lady Badminton intră în laborator şi aruncă o privire împrejur. De lângă un banc de lucru, Pălărierul Sănătos se ridică şi o salută. Matroana îi răspunse cu un semn din cap.

Doctorul Rammstein închise uşa, după care luă parasolul şi jobenul doamnei şi le duse la cuier.

— Îmi cer scuze pentru dezordine, spuse el când reveni, O ceaşcă de ceai?

— Nu, mulţumesc, răspunse vizitatoarea. E cam devreme pentru mine. Plus că, pe căldura asta, numai un ceai fierbinte mi-ar lipsi. M-am copt de-a binelea până am ajuns aici.

— Înţeleg, zise Rammstein.

— Aş dori, în schimb, să-mi pudrez nasul.

— Pe aici, spuse inventatorul.

Câteva minute mai târziu, Lady Badminton reveni în laborator. Se uită cu oarecare interes la o puzderie de mecanisme împrăştiate pe un banc de lucru.

— Sper că n-am întrerupt nimic important, se interesă ea fără pic de sinceritate în glas.

— Nimic special, o asigură doctorul Rammstein. Încerc să construiesc un mecanoid care să aibă formă aproximativ umană şi să se deplaseze pe picioare mai degrabă decât pe şenile.

— Interesant, zise matroana. Are şi un nume?

— Mă gândeam să-i spun Fecioara de Fier Forjat.

— A, e o „ea”! exclamă Lady Badminton.

— Exact. E o „ea”, în măsura în care mecanoizii ar putea fi împărţiţi pe genuri.

— Interesant. Credeam că mecanoizii pur şi simplu sunt fabricaţi undeva, ca oricare alt produs industrial, distribuiţi, eventual făcuţi pe comandă…

— Multă lume crede asta despre ei, doamnă! interveni Pălărierul Sănătos. Însă, dacă stăm strâmb şi judecăm drept, în câte magazine aţi văzut mecanoizi de vânzare?

Matroana tăcu câteva momente, indecisă.

— Cred că în niciunul. Erau acolo ca vânzători, nu de vânzare.

— Chiar aşa, încuviinţă Pălărierul. Iar dacă sunt fabricaţi undeva, la scară industrială, care e trustul care i-a patentat şi îi produce?

Lady Badminton se mai gândi puţin.

— N-am nici cea mai vagă idee, recunoscu ea într-un târziu.

— Nu e puţin ciudat? insistă Pălărierul. Dacă discutăm despre aparate de ras şi despre lamele aferente, ne gândim imediat la trustul Konkrette.

Când vine vorba de transport aerian, ne amintim pe dată de dirijabilele contelui de Sandwich cu Ton. Dar, dacă ne uităm la mecanoizi, nu ştim ce companie îi fabrică.

— Şi ar mai fi un aspect demn de luat în seamă, interveni doctorul Rammstein, Niciodată n-am văzut doi mecanoizi absolut identici.

— Dar cine le acordă atenţie ca să observe dacă sunt identici sau nu?

— Cunosc pe cineva, zâmbi inventatorul pe sub mustaţă. Şi trebuie să-ţi spun că, deşi seamănă între ei, aşa, în linii mari, totuşi niciodată nu sunt identici unii cu alţii.

— Ciudat…

— Aşa încât… poate că mecanoizii nu sunt produse industriale, de serie, ci mai degrabă artefacte artizanale, unicat. Şi, dacă nu-i fabrică nicio companie, poate că se creează unii pe alţii, într-un fel de parodie mecanică a evoluţiei vieţii.

— Şi vrei să-ţi verifici teoria asta construind tu însuţi un mecanoid structurat pe alte principii decât toţi ceilalţi? se interesă Lady Badminton.

— Se poate spune şi aşa, admise doctorul Rammstein.

— Succes cu proiectul! zise matroana. Să ne spui şi nouă la club cum a ieşit.

Inventatorul clătină din cap:

— Toate la vremea lor. În rest, te putem ajuta cu ceva?

— De fapt, da. Am văzut nişte copii care jucau un joc cu beţe şi cu pietricele şi mă gândeam să facem o versiune mai puţin periculoasă, pe care s-o poată juca şi doamnele din lumea bună, fără

teama de a fi rănite şi fără riscul de a se face de râs.

Inventatorul încuviinţă:

— Dar, concret, cu ce te-aş putea ajuta în privinţa asta?

Lady Badminton privi cu atenţie împrejur:

— În loc de pietricele, jocul s-ar putea juca…

— Să zicem cu mărgele de sticlă? sugeră Pălărierul Sănătos.

— Exclus! Sunt casante. Ar fi nevoie de ceva moale şi elastic, ca, de pildă, emisferele acelea mici, de gutapercă, de pe manetele aparatului de acolo.

Doctorul Rammstein se răsuci şi privi în direcţia indicată de matroană.

— A, Maşinăria Improbabilă!

— Cum zici dumneata. Şi, ca să nu vină cu o viteză prea mare către persoana care încearcă să-l prindă, proiectilul ar trebui să aibă… un fel de fustă în miniatură. Ceva aproape vaporos, diafan, precum penele din sculptura aceea dinamică.

inventatorul ridică privirea spre o grindă din tavan de care se zărea suspendată o construcţie din beţişoare, pene şi fire subţiri.

— Uitasem de ea. Mi-a adus-o Jeanne d’Arc Électrique cu ceva timp în urmă. Zicea că e o formă de artă tradiţională ducofereză şi că aduce noroc.

— Noroc că o să contribuie la apariţia unui nou joc! zise Lady Badminton cu un aer decis. Adu-mi o scară şi o foarfecă, te rog!

Victor Rammstein se execută, cam fără tragere de inimă, iar matroana se căţără ea însăşi

pe scară, ciopârţi câteva pene din sculptura dinamică, apoi coborî, desprinse emisferele din gutapercă de pe manetele Maşinăriei Improbabile şi începu să meşterească pe un banc de lucru.

— Ar fi bun şi nişte adeziv, aruncă ea peste umăr.

Rammstein şi Pălărierul schimbară o privire între ei.

— Nişte aracet ar fi util? întrebă Pălărierul.

— Sper să fie, zise vizitatoarea, preocupată.

— În apă are tendinţa să se dizolve, preciză inventatorul.

— Am de gând să mă joc cu fluturaşul ăsta pe pajişte, nu pe fundul mării.

Doctorul Rammstein îi aduse un borcan cu un fluid vâscos, alb, şi o pensulă mică. Lady Badminton meşteri cu pensula şi cu penele, iar într-un târziu ridică de pe bancul de lucru un obiect ciudat, ca o emisferă din care răsărea un con de pene. La capătul deschis al conului, matroana îşi strecurase degetul mare şi-l ţinea apăsat ca să nu se destrame artefactul.

— Poate ar fi fost mai bine să folosiţi coada pensulei sau o şurubelniţă, nu degetul, remarcă Pălărierul Sănătos.

— De ce? se interesă matroana.

— Ca să nu rămâneţi cu fluturaşul lipit de deget când s-o usca aracetul.

Lady Badminton încercă să-şi desprindă conul din pene de pe vârful degetului, însă fără succes.

— Uite că s-a lipit…

V. Cu puţin ajutor din partea doctorului Rammstein, matroana îşi dezlipi fluturaşul de pe

deget, apoi îşi recuperă jobenul şi parasolul şi, după ce le mulţumi celor doi, plecă mai departe. Următoarea escală o făcu în spatele Palatului Parlamentului, la laboratorul lui Jeanne d'Arc Électrique.

Când coborî din şaretă şi se apropie de uşa laboratorului, matroana observă câteva zgârieturi adânci, aproape verticale, în lemnul uşii. Intrigată, ciocăni cu mânerul parasolului.

După câteva minute, uşa se deschise. În prag se afla Jeanne d'Arc Électrique, îmbrăcată într-un halat alb care ici şi colo avea pete de la diferite substanţe chimice.

— Lady Badminton!

— Bună, dragă! aruncă doamna, trecând pe lângă savantă. Ce-a păţit uşa de arată aşa?

— Fram, explică Jeanne uitându-se lung la zgârieturile incriminatoare. N-are cum să ciocănească atunci când vine în vizită.

— Chiar aşa? făcu Lady Badminton către ursul alb.

Fram încuviinţă încet din cap.

— Voiam să mai dau un strat de vopsea ca să le-acopăr, explică savanta, dar m-am luat cu alte treburi şi n-am mai apucat…

— Lasă, dragă, că nu-i un capăt de ţară! Eram doar curioasă, atâta tot.

— Vrei o ceaşcă de ceai? întrebă Jeanne d'Arc Électrique.

Vizitatoarea deschise un ceas de buzunar, se uită la cadran, apoi îi închise capacul la loc cu un mic pocnet.

— Sigur, Mulţumesc.

— Mulţumesc şi eu pentru companie. Tocmai pregătisem, iar Fram nu bea niciodată.

— Şi-aşa mi-e cald, explică ursul pe un ton morocănos. Ceai mi-ar mai lipsi…

Lady Badminton se aşează pe un trepied de laborator, iar Jeanne d’Arc Électrique turnă ceai negru în două ceşcuţe de porţelan, ciobite.

— Îmi cer scuze pentru ceşti, spuse ea, nu foarte sinceră. Pe-aici, prin laborator, mai mereu se sparge una, se ciobeşte alta…

— Şi serviciile mele de cafea şi de ceai sunt care ciobite, care descompletate, replică doamna, iar tutele alea de la bucătărie nici măcar n-au scuza că ar face experimente ştiinţifice.

Puseră cuburi de zahăr brun în ceşti şi amestecară tacticos cu linguriţele. Lady Badminton îşi înmuie buzele în ceai, apoi schiţă un zâmbet de apreciere.

— Şi cu ce ocazie pe la noi? se interesă Jeanne.

— M-am gândit să creez un joc pentru doamne, explică matroana. Unul care să nu fie războinic sau violent, că din acelea avem destule.

— Aşa.

— Şi, văzând nişte copii sărmani care se jucau cu beţe şi cu pietricele pe o alee, mi-am imaginat un proiectil mai puţin periculos.

Lady Badminton căută în poşetă şi scoase la iveală fluturaşul din pene şi gutapercă. Jeanne d’Arc Électrique se schimbă la faţă când zări penele colorate şi ciuntite.

— Înţeleg că pe la doctorul Rammstein ai trecut deja.

Matroana îi aruncă o privire surprinsă:

— Într-adevăr! Dar cum de ţi-ai dat seama?

Savanta schiţă un zâmbet subţire:

— Intuiţia…

Sorbi la rândul ei din ceai.

— Şi cum crezi că te-aş putea ajuta? se interesă ea.

— În versiunea cu beţe şi pietricele, proiectilul nu e numai periculos, ci şi foarte greu de nimerit, explică doamna. Mă gândesc ca, în versiunea pentru doamne, în locul unor simple beţe să folosim altceva – un obiect cu suprafaţa mai mare, ca să ne crească şansele de a nimeri din zbor fluturaşul.

— Cam ca o tigaie? întrebă Jeanne.

— Ei, tigaie! se scandaliza Lady Badminton. Da ce suntem noi, dragă, bucătărese care-ntorc clătitele din zbor?

— Mai degrabă v-ar trebui un fel de rachete, interveni Fram de pe podea, abia ridicându-şi nasul din blană.

Matroana se uită lung la el.

— Vreau să joc un joc cu fluturaşul, explică ea pe tonul pe care i s-ar fi adresat unui copil încet la minte, nu să lansez focuri de artificii.

— Nu la genul ăla de rachete mă referream, precizează ursul alb. În regiunile din preajma Cercului Polar, băştinaşii au nişte rame din lemn sau din fanoane de balenă, mari, ovale, cu sfori întinse în cruciş şi în curmeziş, şi le poartă peste încălţări ca să nu se-afunde în zăpada proaspătă, imediat după ninsoare.

Lady Badminton clipi de câteva ori.

— Cam ca… un încălzitor de pat, sau ca un cerc de butoiaş, cu un fel de plasă înăuntru, zise ea gânditoare.

— Cam aşa ceva, încuviinţă Fram.

Matroana se întoarse spre Jeanne d'Arc Électrique:

— Aş avea nevoie de câteva coli de hârtie, dragă, şi de un toc!

Savanta ezită o fracţiune de secundă:

— Poate să fie şi creion chimic dacă nu ai un toc la îndemână, adăugă doamna, îndatoritoare, la zi, Fram, îţi aminteşti clar cum erau făcute rachetele acelea?

VI.

Spre seară, revenită acasă, Lady Badminton îi scrise o scrisoare contelui de Sandwich cu Ton, în care îl rugă să binevoiască a dispune ca în atelierele companiei sale aeriene să se fabrice, cu titlul de experiment, două rachete din lemn şi din şnururi de mătase, având drept model schiţele ataşate etc etc Sigilă scrisoarea, îi spuse cameristei să o trimită prin curier privat a doua zi, la prima oră, după care se schimbă în ţinută de seară şi ieşi în oraş. Merse la operă, însoţită de un nepot, şi urmări spectacolul pentru bibliofili „Arii şi volume".

În ziua următoare, denerdi, aproape de prânz, un curier privat tânăr, asudat şi vizibil emoţionat îi aduse un colet destul de mare, dar nu prea greu, şi îi transmise complimente din partea contelui de Sandwich cu Ton. Lady Badminton îl primi în

salonaş, îi zâmbi cu amabilitate şi îi dădu un bacşiş consistent, după care îl lăsă să plece.

Sună apoi din clopoţel şi îi ceru cameristei să-i aducă o foarfecă de croitorie. După ce o primi, purcese să taie cu atenţie sforile şi colile de hârtie groasă, maronie, în care era ambalat coletul. În cele din urmă, dădu la iveală o pereche de rachete din lemn, cu mânerele înfăşurate în fâşii din piele neagră, tăbăcită.

Luă în mână una dintre rachete. O cântări, gânditoare, apoi făcu câteva mişcări cu ea prin aer. Mulţumită de rezultate, sună iar din clopoţel şi-i ceru cameristei să arunce ambalajul, după care să-i aducă hârtie de scris, toc şi călimară.

Şi se puse pe scris invitaţii…

După-amiază, puţin după ora patru, la reşedinţa Badminton sosiră Jeanne d’Arc Électrique, Amélie de Sans-Souci şi Lady Bug. Majordomul le conduse în grădină, unde Lady Badminton dispusese să se servească ceaiul.

Matroana aşteptă ca invitatele să se aşeze, să-şi pună zahăr în ceştile de ceai şi să-şi aleagă prăjiturele de pe platouri, Ceva mai încolo, sub un copac exotic din grădină, se zărea un călugăr meditând. În roba sa verde, tăcut şi nemişcat, era lesne de confundat cu un ornament, iar doamnele nu îi acordară nici cea mai mică atenţie.

— Dragile mele, începu gazda, v-am invitat azi pentru un experiment mai puţin obişnuit! Sunt pe cale să inventez…

— Dar domnii unde sunt? se pomeni Lady Bug vorbind.

Matroana îi aruncă o privire semnificativă. Doamna entomolog se înroşi, lăsă privirea în pământ şi nu mai îndrăzni să crâcnească.

— …Un sport destinat exclusiv doamnelor, reluă gazda. Nu unul războinic sau violent, ci unul delicat, pe potriva noastră.

Invitatele încuviinţară din cap şi zâmbiră, vizibil interesate.

— Ieri am fost prin oraş cu trăsura şi… Un moment.

Sună din clopoţelul de argint de pe măsuţa din răchită, iar camerista se apropie în grabă.

— Da, coniţă!

— Cheamă-l, te rog, pe Igor!

— Îndată, coniţă!

Matroana se întoarse iarăşi către invitatele sale. O adiere de vânt îi clătina câţiva cârlionţi la tâmple.

— Prin oraş, aşteptând ba ici, ba colo, că doar ştiţi cum e traficul în Ytrik, am remarcat pe o alee câţiva băieţaşi care se jucau cu beţe şi cu pietricele.

— Peste tot se joacă aşa în cartierele sărace, interveni Amélie de Sans-Souci. Dar ar fi inadecvat să ne jucăm şi noi în felul acesta.

Lady Badminton îi adresă un zâmbet îngăduitor:

— Desigur, dragă! Nici nu ne vom juca jocul acela, ci un altul, care are o… asemănare de familie, nimic mai mult.

Invitatele se arătară vizibil uşurate. Că unii membri ai clasei de mijloc îndrăzneau să imite vestimentaţia şi manierele claselor conducătoare

era destul de greu de suportat. Dar ca doamnele din lumea bună să adopte comportamentul claselor sărace, fie şi doar pe terenul de sport, li s-ar fi părut complet inacceptabil.

— În loc de beţe vom folosi aceste… rachete, le arătă ea prototipurile care până atunci stătuseră rezemate de un fotoliu de răchită. În loc de pietricele – acest fluturaş.

La vederea artefactului din gutapercă şi pene colorate, Jeanne d'Arc Électrique se încruntă uşor.

— Şi… cum se va numi jocul acesta? îndrăzni să întrebe Lady Bug.

— Badminton, fireşte, răspunse gazda.

— De ce nu ceva cu „bal"? se interesă Amélie.

— Pentru că nu se joacă cu o minge, ci cu un fluturaş, explică matroana, indicând artefactul colorat. Iar dacă aş numi sportul ăsta „Cecily", poate s-ar ivi confuzii în privinţa inventatoarei, Cecilii sunt puzderie, din republica Gvodo şi până la noi, în Gorena, ba chiar şi dincolo de ocean, în Harmonica. Pe când Lady Badminton e una singură.

Îşi privi pe rând invitatele.

— Aşa că „badminton" o să se numească noul joc.

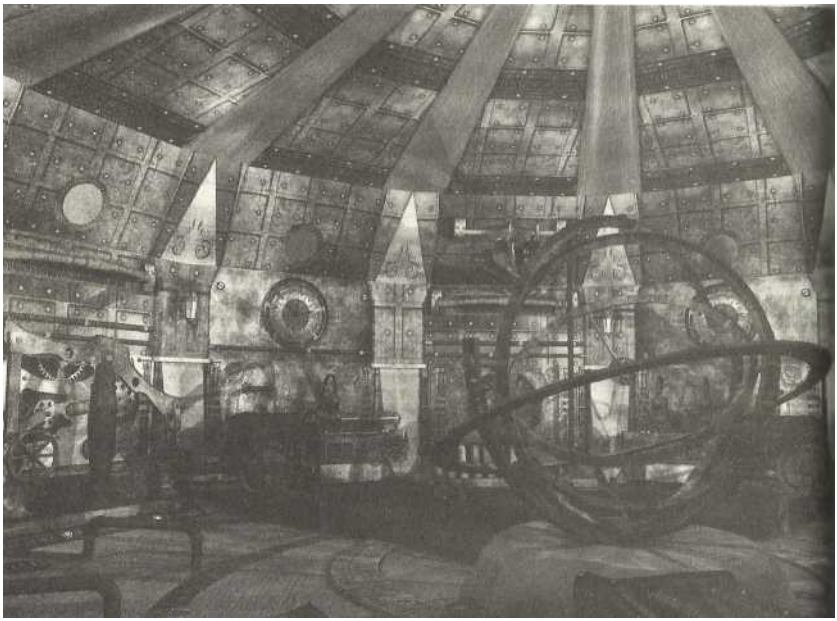

Pe alee, cineva îşi drese vocea. Gazda se întoarse şi privi peste umăr.

— A, Igor! Cum se marchează punctele în jocul acela cu pietricele?

— Lansiezi piatra – un punct. Prinzi piatra – un punct.

— Şi când se termină partida?

— Când sie-năptiază, preciză vizitiul. Sau când si-alege cinieva cu capul spart.

Amélie şi Jeanne schimbară o privire intrigată.

— Tocmai de aceea vom folosi un fluturaş inofensiv, din gutapercă şi pene, încercă Lady Badminton să le liniştească. Amélie, dacă vrei să stai acolo… Aşa, mulţumesc. Eu am să încerc să trimit fluturaşul către tine, iar tu ar trebui să-l prinzi.

Matroana aruncă fluturaşul în aer cu stânga, iar cu dreapta îl altoi zdravăn, din zbor, cu racheta. Amélie ţipă şi se feri, instinctiv. Fluturaşul îi trecu pe deasupra umărului, iar în spatele ei se auzi un mic bufnet.

Se întoarseră toate în direcţia bufnetului. Vizitiul ţinea mâna la gură, iar fluturaşul îi zăcea la picioare.

— Igor, ai păţit ceva? se interesă matroana.

Vizitiul nu răspunse.

— Te-ai lovit? Te doare?

Niciun răspuns.

— Pentru numele Celor de Sus, omule, zi ceva! făcu Lady Badminton, mai mult iritată decât îngrijorată.

— Nu pot, că mă bufnieşte râsul, mormăi printre degete vizitiul.

— A, păi, dacă-ţi arde de râs, înseamnă că n-ai păţit nimic! decise matroana. Amélie, aruncă-mi, te rog, fluturaşul, şi hai să reluăm partida!

Nu foarte discret, Igor scuipă un dinte în iarbă, Jeanne d'Arc Électrique surprinse mişcarea cu coada ochiului.

— Cecily, interveni ea, n-ar fi mai bine ca, în loc să-i spui lui Amélie să prindă fluturaşul din zbor, să-i dai cealaltă rachetă şi să-i oferi şansa să-l lovească, la rândul ei?

Lady Badminton clipi nedumerită.

— Cealaltă reachetă e de rezervă. Dacă s-o strica asta…

— Şi n-ar fi rău dacă am folosi nişte căşti de protecţie, continuă savanta. Cam ca măştile de

scrimă pe care le aveţi expuse pe panoplia din salon.

— Exclus! se scandalizează gazda. Alfred nu ne-ar lăsa în veci să umblăm cu trofeele lui din studenţie…

— Plus că, dacă le-ar vedea, unii ar insista să le ducă la muzeu, comentă Amélie cu voce scăzută. Vestigii istorice.

— Şi am arăta de-a dreptul ridicol cu măştile acelea pe faţă, spuse Lady Bug, care purta oricum din obişnuinţă un văl des peste figură, ca protecţie împotriva insectelor.

Celelalte doamne se întoarseră spre ea şi îi aruncară o privire amuzată.

— Pe de altă parte, dacă între cele două jucătoare am instala, la o înălţime convenabilă, un fel de obstacol, poate n-ar mai fi nevoie de măşti protectoare, se pomeni Jeanne d'Arc Électrique gândind cu voce tare. Fluturaşul s-ar trimite în sus, nu direct…

Lady Badminton se apropie de doamna entomolog şi îi ridică puţin vălul între arătător şi degetul mare, pipăind ţesătura.

— Jeanne, cred că tocmai mi-ai dat o idee, zise ea pe un ton meditativ.

VII.

După-amiaza următoare, în zi de trodi, Lady Badminton îi invită pe toţi membrii Clubului pentru Explorări şi Experimente la prima partidă neoficială de badminton. Sosiră cu toţii, mai puţin contele de Sandwich cu Ton, care fusese reţinut

într-o dezbatere neobişnuit de lungă la Camera Lorzilor.

Majordomul conduse invitatele şi invitaţii în grădină, unde îi aşteptau fotolii de răchită, măsuţe cu băuturi răcoritoare şi prăjiturele, salate de fructe în castronaşe de cristal gravat, precum şi o cutie cu trabucuri fine importate din Harmonica. Doar că, spre surprinderea oaspeţilor, în grădină îi aştepta şi o plasă dreptunghiulară, întinsă cu şnururi, la semiînălţime, între doi pomi.

Doctorul Victor Rammstein îi aruncă o privire întrebătoare agentului Bon d'Age, iar acesta din urmă ridică imperceptibil din umeri. În serviciul

Maiestăţii Sale Imperiale umblase mult prin lume şi învăţase să nu se mai mire de nimic.

Lady Badminton le ieşi în întâmpinare invitaţilor:

— Luaţi loc, vă rog!

Aşteptă, zâmbind, câteva momente ca să se aşeze fiecare oaspete, apoi reluă:

— Dragii mei, ieri am experimentat un joc nou, destinat doamnelor şi domnişoarelor. Astăzi, după ce l-am adaptat în urma celor observate, sunt în măsură să vă invit să asistaţi ia prima partidă neoficială de badminton.

Musafirii aplaudară în surdină, din politeţe. Ceva mai în spate, neobservat, Eram se făcu colac pe iarbă, după care încercă să adoarmă cu nasul vârât în blană.

Lady Badminton ridică de lângă o măsuţă cele două rachete din lemn şi fluturaşul.

— Amélie, vrei să-mi fii parteneră?

Domnişoara de Sans-Souci păru nehotărâtă.

— Aş dori să joc eu, dacă se poate, interveni Jeanne d’Arc Électrique.

Luă o rachetă de la gazdă şi merse în spatele fileului, la distanţă de câţiva paşi. Pe deasupra capetelor lor, la înălţime moderată, trecu în zbor un dirijabil marcat cu însemnele Liniilor Aeriene Goreniene. Membrii clubului îl urmăriră câteva momente din priviri, apoi îşi reîndreptară atenţia către partida care era pe cale să înceapă.

— Lady Bug, vrei să ţii dumneata scorul? întrebă matroana.

Doamna entomolog încuviinţă din cap şi zâmbi.

Începură partida. Pe rând, loviră fluturaşul cu racheta, îl urmăriră cu privirea în zbor, alergară ca să-l prindă şi îl expediară înapoi peste fileu de bine, de rău.

Invitaţii priviră câteva minute, după care, mai discret sau mai făţiş, se ocupară ba cu salata de fructe, ba cu un pahar de limonadă, ba cu o prăjitură sau două, Singurii care mai urmăreau cu atenţie partida erau Lady Bug, care arbitra, şi agentul Bon d’Age, care îşi aprinsese un trabuc aromat.

După mai bine de un sfert de oră, cele două jucătoare se opriră, îmbujorate, asudate şi gâfâind.

— Cred că… remarcă Jeanne d’Arc Électrique, încercând să-şi tragă sufletul, ne-am descurca mult mai bine la jocul ăsta, dacă n-am avea rochiile, atât de lungi.

— Cum adică?! făcu Amélie de Sans-Souci.

— N-ai văzut… câte puncte am pierdut… din cauză că n-am putut… să alergăm… destul de repede?

Lady Badminton făcu o grimasă. Nu prea avea cum să o contrazică pe savantă.

— Aş crea costume speciale… pentru badminton, zise Jeanne, cu fusta lungă numai până la genunchi… dacă nu cumva până la jumătatea coapsei.

Doamnele îi aruncară priviri şocate.

— Ar fi mai practic, preciză savanta.

— Şi ar atrage o mulţime de spectatori, comentă Bon d'Age.

Invitatele se întoarseră către el, scandalizate.

— Iubitori ai sportului, desigur, se grăbi agentul să adauge.

— Şi, până la urmă, cine a câştigat? se interesă doctorul Rammstein.

— Lady Badminton, cu şaisprezece la paisprezece, răspunse Pălărierul Sănătos, care era ocupat să îşi toarne încă o ceaşcă de ceai.

— Jeanne d'Arc Électrique, cu şaisprezece la cincisprezece, opină Amélie de Sans-Souci.

— A fost meci egal, şaptesprezece la şaptesprezece, anunţă Lady Bug, după ce îşi verifica se însemnările din carnet.

Mai discutară o vreme în contradictoriu, până când Fram, deranjat de zumzetul conversaţiei, se ridică de unde şezuse ghemuit şi se apropie pe tăcute.

— Poate că v-ar trebui un sistem de punctaj pe care să-l înţeleagă toată lumea, mormăi el. Ştiu şi

eu…? Margini marcate cu var, ca să vedem când cade fluturaşul în teren şi când în afara lui.

Lady Badminton dădu să obiecteze, după care se răzgândi şi notă ceva pe un şerveţel.

— Iar, dacă oamenii nu văd prea clar unde s-a dus fluturaşul şi cine a marcat puncte, continuă ursul alb, poate ar fi bine să puneţi nişte mecanoizi pe post de arbitri. Ăstora nu le scapă nimic.

Se uită lung la măsuţele încărcate cu bunătăţuri.

— N-aveţi şi nişte peşte? întrebă el cu jumătate de gură.

Lady Badminton se întrerupse din scris, vizibil preocupată:

— Sigur, imediat.

Şi sună energic din clopoţel.

VIII.

În zilele următoare, Lady Badminton îşi puse prietenele şi prietenii la lucru, iar aceştia se făcură luntre şi punte ca să o ajute – nu numai pentru că matroana nu era deloc genul care să accepte refuzuri cu uşurinţă (sau vreodată), ci şi pentru că jocul născocit de ea părea să fie destul de amuzant. (Asta dacă aveau să se pună în cele din urmă de acord în privinţa regulilor după care să îl joace.)

Resdi, agentul Bon d’Age tocmi doi mecanoizi pentru câteva zile. Zondi, Jeanne d’Arc Électrique şi doctorul Rammstein îi programară pentru arbitraj, ajutaţi de Fram, respectiv de Pălărierul

Sănătos, iar spre seară Lady Bug identifică şi corectă erorile de programare – motiv pentru care Pălărierul sugeră ca pe viitor să i se spună Lady De Bug. Amélie de Sans-Souci trudi între timp ca o copistă feudală ca să scrie caligrafic zeci şi zeci de invitaţii către aristocraţia, elita academică şi crema jurnaliştilor din Ytrik. Iar Lady Badminton, mai practică, instrui şi supraveghe o armată de servitori în vederea organizării impecabile a unui eveniment public de neuitat.

Hordi, în zi de sărbătoare, invitaţii sosiră cu mic, cu mare, pe un teren sportiv plasat între cele două aripi ale Academiei Imperiale de Magie Aplicată, (Atât artificierilor cât şi plăsmuitorilor de golemi li se interzisese temporar accesul în Academie în urma unei discuţii neoficiale, însă deloc paşnice, între Lady şi Lord Badminton.) Oaspeţii se îmbrăcaseră elegant, în ţinute de zi în care predominau ţesăturile crem, roz şi liliachiu, în cazul doamnelor, respectiv cele bej şi gri deschis, în cazul domnilor.

Doar că atât Lady Badminton, principala organizatoare a evenimentului, cât şi Lady Bug, Amélie de Sans-Souci, respectiv Jeanne d’Arc Électrique erau îmbrăcate în costume sport de un alb imaculat şi cu fuste şocant de scurte.

Unele dintre doamnele sosite la eveniment începură să comenteze îndărătul evantaielor. Câteva domnişoare se împurpurară în obraji şi

lăsară privirile în pământ. Domnii zâmbiră pe sub mustaţă – nu în ultimul rând pentru că, de regulă, ca să se bucure de asemenea privelişte, destui dintre ei se despărţeau periodic de sume semnificative în nişte stabilimente foarte rafinate şi extrem de discrete.

Matroana şi coechipierele ei aşteptară ca oaspeţii să ia loc în tribune, lângă un teren dreptunghiular de zgură, mărginit de dungi trasate cu var şi despărţit în două de o plasă susţinută între doi stâlpi. De o parte şi de alta a terenului, la o distanţă rezonabilă, se aflau doi mecanoizi ce-şi răsuceau capetele încoace şi încolo pentru a urmări cu fotoreceptorii mişcările mulţimii, Iar ceva mai încolo, nebăgat în seamă de către vizitatori, un călugăr în robă verde medita nemişcat lângă un arbust ornamental, într-un târziu, mulţimea se linişti, cu excepţia unui dagherotipist care tot moşmondea ceva la un aparat.

— Doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, începu Lady Badminton cu voce sigură, v-am invitat aici…

Din aparatul dagherotipistului ţâşni o scânteie electrică, iar bietul om se pomeni azvârlit pe spate, cu părul vâlvoi şi cu fum ieşindu-i de sub şapcă. Matroana îi aruncă o privire otrăvită. Dagherotipistul păru să se ofilească sub acea privire, se ridică cu chiu, cu vai, îşi luă aparatul buclucaş şi se eclipsă cât putu de discret.

— V-am invitat aici, reluă gazda, încercând să-şi mascheze unda de iritare din glas, ca să asistaţi

la primele partide oficiale ale unui sport pe care l-am inventat…

Aruncă o privire înspre coechipiere, care îi răspunseră cu zâmbete politicoase.

— …împreună cu colegele şi colegii mei de la Clubul pentru Explorări şi Experimente, adăugă ea cu mărinimie. Este vorba despre jocul de badminton.

Făcu o mică pauză şi inspectă din priviri adunarea. Cu oarecare satisfacţie, remarcă în sinea ei că jurnaliştii îi stenografiau fiecare cuvânt.

— După cum probabil aţi observat, sportul acesta implică un nou tip de teren, un nou tip de reguli şi un nou tip de echipament.

Printre cei de faţă se stârni o oarecare ilaritate.

— Dar medicul meu personal, un domn cu o reputaţie ireproşabilă, m-a asigurat că mişcarea în aer liber şi expunerea la lumina soarelui vor avea efecte benefice. Ca urmare, dacă meciurile demonstrative de astăzi vă vor stârni interesul, vă invit, stimate doamne şi domnişoare, să vă alăturaţi Federaţiei de Badminton recent înfiinţate.

— Domnii nu s-ar putea alătura? întrebă discret agentul Bon d’Age.

— Numai în calitate de spectatori, îi răspunse cu voce scăzută matroana.

Lady Badminton inspiră adânc.

— Prima partidă, anunţă ea cu voce tare, va fi susţinută astăzi de Amélie de Sans-Souci şi de Jeanne d’Arc Électrique!

Un val discret de aplauze politicoase însoţi intrarea pe teren a celor două jucătoare. Lady Badminton şi ceilalţi membri ai clubului se retraseră de pe teren, iar partida începu.

IX.

Treizeci de minute mai târziu, încheierea primei partide demonstrative aduse însă un val mult mai prelung de aplauze intense, în special din partea domnilor. Unele doamne încă se mai arătau jenate, dar destul de multe aplaudau şi ele cu convingere. Cumva, prin comparaţie cu partidele de ceai în saloane insuficient aerisite şi cu plimbările domoale în parcuri, în compania câinilor de rasă şi a copiilor, goana aceea energică după un fluturaş care zbura încoace şi încolo, vestimentaţia lejeră şi atenţia domnilor păreau să fie mult mai Interesante şi mai atrăgătoare.

Apoi, intrară pe teren Lady Bug şi Lady Badminton. Partida lor începu elegant, însă la scurt timp se porni o ploaie domoală, de toamnă, ce nu dădea semne că avea să înceteze prea curând. Spectatorii îşi deschiseră umbrelele, iar cele două jucătoare continuară cu stoicism.

Treptat, terenul de zgură se transformă într-o zonă de băltoace şi noroi. Alergând după fluturaş, Lady Badminton şi Lady Bug se umplură de stropi şi de dâre brun-roşcate care ieşeau în evidenţă pe costumele sport albe.

Ploaia le udă până la piele.

Lady Bug făcu semn că ar fi fost cazul să înceteze partida, însă matroana refuză cu o clătinare hotărâtă din cap.

Apoi, alergând după fluturaş, Lady Bug se apropie foarte mult de fileu, iar unul dintre mecanoizii puşi să arbitreze, privind într-o parte şi rulând în alta, rupse un jalon de susţinere şi răsturnă fileul peste ea.

Doamna entomolog încercă să se descurce, însă nu reuşi decât să se încurce şi mai tare, Mecanoidul se strădui să o ajute, dar se încurcă la rândul său în ochiurile plasei şi se răsturnă, chiţăind jalnic. Celălalt mecanoid, de pe latura îndepărtată a terenului, scoase la iveală un mic fierăstrău circular şi reteză al doilea jalon. Acesta, în cădere, aproape o lovi pe Lady Badminton, iar matroana, încercând să-l evite, alunecă într-o băltoacă şi căzu grămadă peste Lady Bug.

Mai mulţi domni intrară pe teren şi le ajutară pe cele două doamne să se ridice, apoi să se descurce din fileul ruinat. Lady Badminton era lividă, iar buzele îi tremurau.

Cineva îi puse pe umeri un impermeabil bărbătesc. Matroana ridică privirea şi zări un domn distins, cu părul alb şi ondulat, cu mustăţi şi favoriţi, îmbrăcat într-o redingotă, cu vestă brodată la care purta un ceas de buzunar din aur, cu lanţ.

— Samuel!

Contele de Sandwich cu Ton schiţă o plecăciune.

— La dispoziţia dumitale, Cecily!

Pe buzele doamnei flutură un zâmbet nesigur.

— Nu sunt chiar condiţii ideale de întrevedere, zise ea.

— Permite-mi, te rog, să-ţi ofer o ciocolată caldă! spuse contele îndatoritor, întinzându-i braţul. Alfred, te deranjează?

Semioticianul clătină din cap.

— Nu, câtuşi de puţin.

Porniră agale către poarta principală a Academiei. În urma lor, agentul Bon d'Age îi dădu lui Lady Bug o înghiţitură de coniac dintr-un recipient metalic plat pe care îl scosese din buzunarul de la piept al hainei. Doamna entomolog tuşi, se şterse la ochi cu dosul mâinii, după care mai luă o duşcă.

— Samuel, sunt devastată! mărturisi cu voce scăzută Lady Badminton când se îndepărtaseră suficient de publicul spectator şi nu mai puteau fi auziţi. Nu m-am mai făcut de râs în asemenea hal în viaţa mea.

— Să nu exagerăm, draga mea! îi răspunse contele, bătându-i uşurel cu palma mâna cu care matroana îl ţinea de braţ. Evenimentul a fost un succes…

— Crezi?

— …în cea mai mare parte, iar incidentele regretabile precum cel cauzat astăzi de mecanoizi vor putea fi evitate cu uşurinţă pe viitor.

— Cum aşa?

— Arbitrii de tuşă ar putea fi instalaţi pe nişte şine, precum cele de tramvai, ca să nu poată intra accidental pe teren şi obstrucţiona jucătoarele.

— Dar asta nu le-ar limita perspectiva asupra jocului?

— Ba da. Tocmai de aceea ar fi nevoie de un al treilea arbitru, care să urmărească partida de sus.

— De sus?

— Din nacela unui mic dirijabil construit special în acest scop, explică contele. Spre deosebire de arbitrii de tuşă, ale căror mişcări ar fi limitate, acesta ar fi liber.

— Ar fi liberul arbitru de centru! exclamă Lady Badminton, înveselită.

— Chiar aşa, dragă! Acum, hai în trăsură şi să mergem la o cafenea!

X.

Elladi dimineaţă, la început de săptămână, Lady Badminton luă micul dejun în sufragerie, după care se retrase în salon, la o a doua ceaşcă de cafea, ca să răsfoiască presa goreniană. Pe prima pagină a ziarului *Timpul* trona titlul: „Schimbare de situaţie pe front. Plutonul granitic al căpcăunilor din munţi a pus pe fugă un regiment de infanterie ovekian”.

Matroana se abţinu cu greu să nu arunce ziarul pe jos. Se mulţumi să-l trântească pe măsuţa de cafea, peste alte câteva jurnale, fără urmă de blândeţe.

Se auzi un ciocănit discret la uşă, apoi intră camerista.

— A venit domnu’ Bon d’Age, coniţă!

Lady Badminton îi aruncă o privire severă.

— Să poftească!

După câteva clipe, agentul Bon d’Age intră în salon, iar camerista se retrase pe tăcute.

— Ce mai faci, Cecily? se interesă el cu un zâmbet în colţul gurii.

— Crize, Bon d’Age, crize! răspunse matroana pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios.

— De ce?

— Ei, parcă n-ai fi fost ieri de faţă ca să ştii de ce! la loc, nu mai sta acolo proţăpit!

Agentul se aşează pe un fotoliu şi îşi turnă cafea într-o ceaşcă.

— Speram şi eu să văd altceva pe prima pagină a ziarelor după partidele demonstrative de ieri, continuă Lady Badminton, şi uite că nici măcar *Timpul* n-a scris despre jocul inventat de mine!

Bon d’Age îi aruncă o privire amuzată.

— De noi, rectifică doamna.

— Dă-mi voie, te rog! spuse agentul întinzând mâna către ziarul incriminat, care zăcea pliat deasupra unui teanc de publicaţii.

— N-ai văzut titlul de pe prima pagină? întrebă cu năduf doamna.

— Dimpotrivă, draga mea, cred că dumneata nu l-ai văzut! Poate nu te-ai uitat cu suficientă atenţie.

Bon d’Age deplie ziarul.

— Nu observi că sub titlul ăsta despre război scrie cu litere mici „Detalii în pagina a treia”? Iar mai jos e un articol despre partidele de ieri: „Meciuri demonstrative de badminton. Un nou sport farmecă elita goreniană”.

Lady Badminton practic îi smulse ziarul din mâini agentului.

— Nu-mi vine să cred!

— Şi toate celelalte au pe prima pagină articole despre meciurile demonstrative, dacă o să te uiţi.

— Chiar şi gazeta marxienilor?

Bon d'Age tuşi încurcat şi îşi netezi mustaţa.

— Zi odată, nu mă mai fierbe!

— Da, chiar şi gazeta marxienilor.

Matroana îi aruncă o privire plină de suspiciune.

— Bon d'Age, tu îmi ascunzi ceva! la dă gazeta încoace!

Agentul făcu o mutră vinovată şi încercă să tergiverseze.

— Hai, nu te mai codi şi dă-mi gazeta!

Fără tragerede inimă, Bon d'Age scoase din buzunarul hainei un ziar format mic, pliat în patru, şi i-l întinse doamnei.

— Dar oficial nu ai aflat de la mine, o avertiză el.

— Ei, n-am aflat de la tine! se prefăcu ea indignată. Lasă copilăriile astea!

Despături gazeta marxienilor, ridică lornionul cu rame aurite şi dădu cu ochii de titlul: „Badminton, rugby sau pescuit cu năvodul?" şi de o caricatură în care ea şi Lady Bug erau murdare de noroi din cap până în picioare şi încurcate în fileu împreună cu doi mecanoizi.

Matroana izbucni în râs.

— Nu te-ai supărat? întrebă Bon d'Age.

— De ce să mă supăr, dragă? Nu vezi ce faţă i-a făcut caricaturistul lui Amélie, în planul secund? Şi doctorul Rammstein are o figură de cotoi murat.

Abia aştept să le văd mutrele când o să le arăt gazeta la următoarea întrunire a clubului!

Agentul secret sorbi din ceaşca de cafea, vizibil uşurat.

— Atunci, poate o să vrei să discutăm şi o chestiune mai serioasă, îndrăzni el după câteva clipe.

— Cât de serioasă?

— Să spunem că ar fi ceva care ţine de siguranţa naţională.

Matroana se arătă surprinsă.

— Ai fi dispusă să ne ajuţi la culegerea de informaţii pe pian internaţional? insistă Bon d'Age.

Lady Badminton zâmbi, neîncrezătoare.

— Judecând după foiletoanele cu literatură de consum, Serviciul Secret al Maiestăţii Sale Goreniene are o mulţime de agenţi secreţi, cu toate că oficial nu există.

Bon d'Age încuviinţă.

— E adevărat, recunoscu el cu jumătate de gură. Avem agenţi secreţi, agenţi economici, agenţi termici, ba chiar, de ceva timp încoace, avem şi agenţi de eroziune.

— Păi, în condiţiile astea, eu cu ce aş putea să vă mai ajut?

Agentul zâmbi pe sub mustaţă.

— Noul sport va câştiga probabil o mulţime de adepte şi adepţi. Unii din Gorena, alţii din diverse alte ţări, de pe alte continente. Vor organiza competiţii, turnee, concursuri de tot felul. Toate acestea vor fi arbitrate de arbitri mecanoizi de tuşă şi de centru.

— Hei! se scandalizează matroana. De unde ştii de liberul arbitru de centru? Că abia am discutat cu…

Bon d’Age îi aruncă o privire amuzată.

— Suntem un serviciu de informaţii, îi reaminti el. Doar nu ne numim degeaba în felul acesta.

— Bun, şi care e legătura cu arbitrii mecanoizi?

— Aceştia oricum trebuie să înregistreze ceea ce văd – face parte din arbitraj. Iar înregistrările ar putea fi trimise telegrafic ca parte a activităţilor Federaţiei Internaţionale de Badminton… şi retransmise discret Serviciului Secret al Maiestăţii Sale Imperiale pentru analiză şi stocare.

— Dar… federaţia nu este internaţională.

— Va fi în cel mai scurt timp, o asigură agentul. Noi o vom supraveghea foarte discret şi o vom lăsa să se dezvolte cam ca ochiurile dintr-un fileu. Organizaţia practicanţilor de badminton, informală şi descentralizată, întreţinută cu competiţii şi adusă periodic la zi cu depeşe telegrafice, ar putea foarte bine să se transforme destul de repede într-o veritabilă reţea internaţională.

Agentul Bon d’Age îşi puse ceaşca de cafea înapoi pe măsuţă, în farfurioară.

— Cred că am putea să-i spunem… Internet.

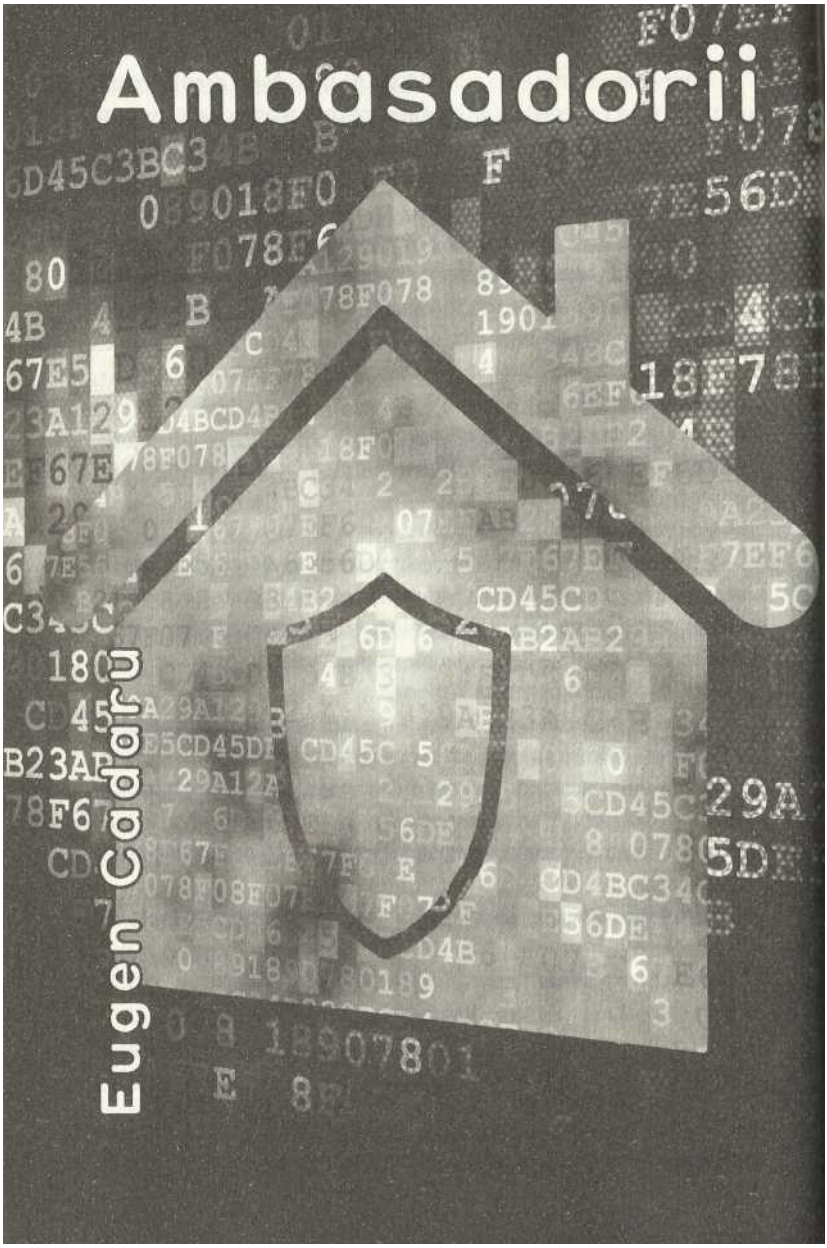

Pe toată durata ciudatei călătorii, niciunul din ei nu ieşi din casă. Le era teamă că, odată ajunşi

afară, n-ar mai fi putut intra înăuntru. Surpriza fusese atât de mare, încât pur şi simplu le era frică să nu păţească ceva şi mai neplăcut decât ceea ce, oricum, deja se întâmplase.

Se treziseră într-o dimineaţă, într-un zgomot puternic, urmat de o smucitură zdravănă care îi zguduise pe toţi, Şeful familiei reuşise să arunce o privire afară pentru câteva momente, exact atât cât să vadă cum casa lor era ridicată în aer de o macara imensă, şi că urma să fie aşezată pe platforma din spate a unei maşini de transport. Tocmai le spunea celorlalţi ce se întâmplă, când o zdruncinătură zdravănă le dădu de înţeles că locuinţa lor tocmai fusese aşezată pe platformă.

Era limpede, căminul lor urma să fie mutat în alt loc şi singurul mod de a nu pleca din acea zonă ar fi fost ca atunci, exact în acel moment, să iasă cu toţii afară. Dar asta ar fi însemnat să-şi părăsească casă, ceea ce pentru familia lor, ca de altfel pentru orice altă familie cu scaun la cap, era de neconceput. Acolo, în acea casă, trăiseră toţi strămoşii lor vreme de zeci sau poate chiar sute de generaţii… Cum s-o abandoneze? Şi, în plus, unde s-ar fi putut duce? Cunoşteau toată regiunea şi ştiau foarte bine că toate celelalte case erau ocupate de alte familii, astfel încât a-şi abandona locuinţa putea echivala cu o lungă perioadă de trăit sub cerul liber. Şi, în plus, dacă ar fi procedat aşa, în ce fel ar fi stat ei în faţa strămoşilor, atunci când aveau să se întâlnească cu aceştia? Ce le-ar fi putut spune? Că n-au fost capabili să păstreze ceea ce li se transmisese din generaţie în generaţie? Că abandonaseră căminul menit să

ocrotească atâta puzderie de urmaşi care avea să vină? Un lucru era limpede: locuinţa putea fi pierdută doar dacă plecau din ea, căci împotriva voinţei lor nimeni, dar absolut nimeni, nu putea să-i scoată din ea. Aşa că rămaseră pe loc. Tăcuţi şi un pic speriaţi. Dar ferm hotărâţi să n-o abandoneze.

Oare unde urma să fie duşi?

„Nu prea departe, în mod sigur", încercă să-i liniştească Şeful de familie, deşi nici el nu era prea convins de ce spunea.

„Dar de ce ne-au luat tocmai pe noi?" întrebă unul dintre cei mici.

„Pentru că locuinţa noastră este, probabil, cea mai frumoasă din această zonă", spuse, din nou, tatăl.

Întotdeauna se mândriseră cu asta. Casa lor era cea mai impunătoare prin părţile acelea. Nu era meritul lor, aşa o moşteniseră, dar le făcea plăcere să fie lăudaţi de celelalte familii pentru asta. Se pare că acum venise momentul să plătească pentru această mândrie şi cu toţii sperau ca preţul să nu fie prea mare. Cu toţii trăgeau nădejde că nu vor fi duşi prea departe. Dar orele treceau şi balansul uşor provocat de deplasarea maşinii pe carosabil nu înceta deloc. La un moment dat, şeful de familie privi afară şi, imediat, îi deveni limpede că nu mai aveau să locuiască în aceeaşi regiune. Maşina care le transporta locuinţa alerga în viteză pe o autostradă mărginită pe ambele părţi de câmpie, o câmpie care părea mărginită doar de liniile orizontului, iar din regiunea umbroasă în care

trăiseră până atunci nu mai era nici urmă. Se întoarse lângă ai lui, dar nu le spuse nimic. Era destul de supărat şi prefera să nu-i mai necăjească şi pe ei. Nici ceilalţi nu-l întrebară nimic, probabil din teama că, dacă ar fi aflat răspunsul, bănuielile lor nu tocmai optimiste s-ar fi confirmat pe deplin. Ceea ce li se întâmpla lor acum, auziseră că se mai întâmplase, în decursul timpului, şi altor familii, dar atât de rar, atât de rar, încât, în acel moment, nu-şi puteau aminti de un alt caz similar cu al lor. Zona în care trăiseră fiind sus în nord, fusese cumva mai retrasă şi mai ferită de astfel de surprize.

După un timp, o nouă zdruncinătură îi făcu pe membrii familiei să schimbe între ei priviri întrebătoare sau, în cazul unora dintre ei, chiar pline de teamă. Şeful familiei aşteptă câteva minute bune înainte de a arunca o privire afară. Făcu asta doar după ce un foarte uşor balans îi trezi nevoia imediată de a afla œ se întâmplă. Şi ceea ce văzu nu îl umplu de spaimă, ci de o nesfârşită uimire, căci deja peisajul din faţa ochilor să-i depăşea cu mult tot ceea ce ar fi putut gândi până atunci. Locuinţa lor se afla aşezată pe puntea unui vapor care înainta rapid prin apele reci ale mării. Îl uimi priveliştea întinderii nesfârşite de apă şi cer laolaltă, căci nu mai văzuse până atunci oceanul, ci doar auzise povestindu-se despre acesta. Un fior scurt îi străbătu inima. Dacă aveau să le arunce casa în adâncul necuprins al apei, şi pe ei odată cu aceasta? Cum ar fi putut oare să reacţioneze în acest caz? Cum ar fi găsit drumul de întoarcere

spre zone din care plecaseră? Dar poate că, totuşi, n-avea să se întâmple astfel. Reveni lângă ai lui şi, în ciuda privirilor iscoditoare care îl întâmpinară, nu le spuse nimic din ceea ce văzuse. Şi, din nou, niciunul din ei nu îl întrebă nimic. Doar încercau să citească pe chipul lui ce se întâmpla. La un moment dat, însă, liniştea perfectă care domnea în casa lor fu spartă de apariţia neaşteptată a unei stihii a adâncurilor care se strecură brusc printre ei şi îi privi, pe rând, pe fiecare. După ce se oglindi pe sine însăşi în privirile tuturor, se întoarse brusc spre şeful casei şi îi spuse şuierând „voi mergeţi spre sud”, după care se arcui în jos şi dispăru din nou în adâncurile învolburate din care venise, Nimeni nu scoase niciun cuvânt, dar toţi începură să bage de seamă că, într-adevăr, temperatura din jurul lor părea să fi crescut.

Şi, aşa, mai trecu o vreme. Şi, după un timp, o nouă serie de zdruncinături îi făcu să se privească unii pe alţii cu teamă. Şi, din nou, şeful de familie nu privi afară imediat, ci doar după un timp, când privirea îi fu însă întâmpinată de un întuneric nesfârşit, total şi de nepătruns. Se întoarse către ai lui şi le spuse că va face câţiva paşi în afara casei, iar apoi ieşi, fără să mai aştepte reacţia acestora. Păşi în beznă ghidându-se după un şuierat care creştea pe măsură ce înainta, iar după câteva zeci de secunde, după ce reuşi să depăşească întunericul, se lămuri. Zburau în înaltul cerului cu o viteză ameţitoare. În sus se vedea albastrul nesfârşit şi azuriu al văzduhului, în jos era Pământul pe care trăiseră până atunci, iar de jur-împrejur erau o mulţime de nori pe care

aripa avionului în care se aflau îi tăia cu repeziciune. Spectacolul era ameţitor, dar reuşi să nu cadă, ci se întoarse lângă ai lui, păstrând în continuare aceeaşi tăcere de nepătruns. Nu îi era teamă că le vor arunca casa din avion pentru a o zdrobi de Pământ, n-ar fi avut niciun sens. Şi, iarăşi, niciunul dintre membrii familiei nu-l întrebă nimic, nici chiar atunci când o stihie a văzduhului îşi făcu simţită prezenţa printre ei. Aceasta, ca şi apariţia venită din adâncul oceanului, dădu un tur casei, îi privi pe rând, pe fiecare, apoi, înainte de a se întoarce printre norii din care se desprinsese, le spuse că sunt duşi spre sud. Ei, însă, deja ştiau asta şi nu se mirară.

Şi, în mod similar, nu îi mai miră nici noua serie de hurducături care se făcu simţită la mult timp după ce stihia văzduhului dispăruse dintre ei. Şeful de familie se întrebă în sinea lui dacă de data asta vor fi îngropaţi în pământ, căci numai aceasta mai rămăsese să li se facă, însă temerea nu îi fu confirmată. Când aruncă o privire afară văzu că, din nou, se aflau pe platforma din spate a unei maşini de transport care străbătea cu viteză un oraş aglomerat şi gălăgios, plin de clădiri înalte, cum nu mai văzuse până atunci şi cum nu existau în zona lor, acolo unde trăiseră.

Apoi, după un alt interval de timp, simţiră o nouă zdruncinătură, după care se aşeză liniştea. O linişte totală, completă, fără niciun balans, fără niciun zgomot, fără nicio vizită neaşteptată. O linişte deplină. Doar linişte. Atât.

*

Primarul îşi frecă mâinile, Ziua cea mare sosise. În numai câteva ore, munca lui din ultimii opt ani avea să devină fapt împlinit. Demarase proiectul acesta încă de la începutul primului său mandat ca edil al Bucureştiului, când supusese dezbaterii publice ideea lui grandioasă de a realiza cel mai mare parc citadin din Europa. Marele Parc de Sud. Parcul Soarelui. Şi, iată, în această zi, gândul lui cel mai frumos devenea realitate. Opt ani durase să-şi convingă concetăţenii, apoi să întocmească planul, să facă bugetul, să strângă banii şi, în sfârşit, să implementeze ideea. Iar acum, după opt ani, Parcul exista. Şi era convins că inaugurarea lui cu mare fast îi va aduce milioane de voturi la alegerile care tocmai băteau la uşă.

Marele Parc de Sud fusese realizat prin unirea vechilor parcuri – Orăşelul Copiilor – Tineretului - Lumea Copiilor cu Delta Urbană aflată vizavi de acestea şi, pentru a-l realiza fuseseră eliminate un bulevard întreg, care avusese câte trei benzi de circulaţie pe fiecare sens, precum şi câteva blocuri mari, dar cam vechi, ce-i drept. Însă, tot acest efort extraordinar meritase din plin, pentru că acum Marele Parc de Sud era nu numai cel mai întins din Europa, ca dimensiuni, ci şi cel mai important ca diversitate a florei şi faunei, fiind o adevărată oază de sălbăticie controlată în mijlocul oraşului. Doar urşii, zimbrii, lupii şi râşii lipseau de acolo, întrucât, după aprigi dezbateri, se ajunsese la concluzia că ar fi fost prea dificil şi prea costisitor ca aceste animale să fie

monitorizate permanent, astfel încât să fie prevenit orice fel de incident cu cetăţenii.

Se privi în oglindă. Costumul cel nou îi venea ca turnat şi, deşi în ultimii ani burta îi crescuse mult, nepermis de muuult, simţea că va străluci la ceremonia de inaugurare. Aşa şi trebuia, căci chemase toată crema ţării să fie prezentă: Preşedintele, Primul-Ministru, Şefii celor două Camere ale Parlamentului, Preşedinţii Regiunilor, şefi de partide, alţi oficiali, şi, de fapt, cam tot high-life-ul acelui moment, oameni de cultură, patroni de mari companii, şefi de televiziuni, VIP-uri mondene, glorii sportive trecute sau actuale, în fine, tot – dar chiar tot – ce însemna personalitate publică în ţară. Voia ca evenimentul acesta să fie *di grande*, pentru ca, ani de-a rândul de-atunci încolo, să rămână ca un reper în istoria oraşului şi a ţării.

Îşi mai îndreptă încă o dată costumul, sorbi ultima înghiţitură de cafea, verifică dacă avea în buzunar cele cinci foi pe care era aşternut discursul şi se îndreptă spre ieşirea din impunătoarea sa vilă. În dreptul scărilor îl aştepta maşina, un Cadillac negru, care strălucea în lumina soarelui crud de dimineaţă.

Dorea să mai verifice încă o dată totul, să se asigure personal că toate detaliile erau în regulă, gata pregătite pentru festivitatea ce avea să înceapă în numai câteva ore. Şi, mai ales, voia să vadă cu ochii lui stânca, monumentul natural cel mai important al Parcului, care fusese amplasată cu o seară înainte în centrul geometric al acestuia, ca un simbol al durabilităţii existenţei sale. Fusese

adusă tocmai din nordul îndepărtat al Finlandei, de către Primarul capitalei Helsinki, care venise şi el spre a înfrăţi cele două oraşe în timpul ceremoniei de inaugurare a Marelui Parc.

După aproximativ treizeci de minute, limuzina se opri la una dintre intrările Parcului şi, de acolo, Primarul se urcă într-o mică maşină de teren care, condusă fiind de un şofer experimentat, se pierdu imediat pe una din miile de alei care şerpuiau prin imensitatea labirintului natural, Dar nu pentru multă vreme, căci după câteva minute în care edilului-şef i se păru, ca de fiecare dată când venea acolo, că străbate o junglă, maşina ieşi din desişul acesteia exact la marginea Rondului Central. Edilul-şef al oraşului coborî şi făcu câţiva paşi, minunându-se de frumuseţea a ceea ce vedea.

În mijlocul Rondului, pe un gazon de iarbă înaltă, trona maiestuos ceea ce era. Într-adevăr, cea mai impresionantă stâncă pe care o văzuse vreodată. Înaltă cam de patru-cinci metri, masivă, solidă, colţuroasă, cu muchiile tăioase şi cu pereţii aproape netezi care străluceau în lumina soarelui. Efectul ei vizual era, într-adevăr, impresionant. Se vedea şi se simţea că fusese adusă dintr-o îndepărtată sălbăticie, după cum se vedea şi se simţea că reprezintă natura, natura vie şi intensă, în toată plenitudinea manifestării sale. Zâmbi. Prietenul său, Primarul din Helsinki, se ţinuse de cuvânt, îi adusese un monument natural cu adevărat splendid. Acum era pe deplin mulţumit şi liniştit. Ceremonia putea începe.

*

Primul a venit Ariciul. Selena şi Silvanus îl întâmpinară cu salutul lor obişnuit şi îl rugară să se aşeze la locul său dintotdeauna rânduit. Apoi, pe rând, au apărut Agerul-Ochilor, Drăgaica, Urieşul, albina şi toţi ceilalţi care le urmară acestora. Încet, încet umbrele înserării cuprindeau tot Parcul. Când văzu, într-un final, că toţi sunt adunaţi după obicei, Silvanus intră direct în subiect:

— I-a văzut cineva?

După câteva secunde de linişte, în care toţi cei prezenţi se uitară curioşi unii spre alţii, Ariciul făcu un pas înainte:

— Da, i-am văzut eu.

Privirile celorlalţi se aţintiră asupra lui. Unele erau curioase şi întrebătoare, altele erau mirate, în timp ce unele păreau doar contrariate sau nemulţumite.

— Cu voie de la cine te-ai dus să-i vezi? sări imediat Hodăiţa.

Ariciul ridică privirea spre ea şi răspunse cu o altă întrebare:

— Dar trebuia să întreb pe cineva?… Aşa am considerat că e firesc.

Selena încercă să treacă peste disputa care părea că urmează să izbucnească, astfel că îi adresă o altă întrebare Ariciului:

— Şi cum erau? în ce stare i-ai găsit?

Ariciul se încruntă un pic:

— Păreau foarte speriaţi. Mai întâi, l-am văzut doar pe bătrânul lor, dar apoi au ieşit şi ceilalţi. S-au mişcat un pic împrejurul casei, apoi au intrat cu toţii înăuntru.

— Dar în timpul ceremoniei de azi, în prezenţa oamenilor, au ieşit din nou? întrebă din nou Selena.

Se priviră din nou unii pe alţii.

Pisica făcu şi ea un pas înainte.

— Nu, n-au ieşit deloc, am fost acolo pe toată durata procesiunii, dar n-am văzut să fi apărut vreunul din ei.

— Poate le-o fi fost teamă de oameni, zise Joimăriţa.

Bufniţa de pe umărul lui Silvanus pufni:

— De ce să le fie frică de oameni? Aceia nu-i pot vedea pe ei, aşa cum nu te pot vedea nici pe tine.

Zorilă interveni şi el:

— Am fost şi eu acolo, căci era momentul meu, dar, într-adevăr, n-am văzut ca vreunul din ei să fi ieşit din casă.

Murgilă tresări:

— Acum este momentul meu. Dacă vreţi, mă duc să văd ce se întâmplă.

— Şi vin şi eu să le cânt ceva, sări Greierele. Poate le mai trece teama…

— Merg şi eu să vă luminez drumul, adăugă Licuriciul.

Silvanus se încruntă şi vocea lui răsună ca un tunet:

— Nu pleacă nimeni din Poiană până nu decidem cu toţii ce urmează să facem.

Timp de câteva momente liniştea rămase atotstăpânitoare, apoi Silvanus reluă:

— Ştie cineva cu exactitate de unde anume au venit?

Vântoasa se ridică, dădu un ocol adunării şuierând prin faţa tuturor, apoi se opri lângă Silvanus:

— I-au urmărit ai mei. Au fost aduşi din Nordul îndepărtat.

Barbă-Cot ridică şi el privirea:

— Adică de acolo de unde le este locul…

Albina îl privi intrigată.

— Dar locul lor nu ar putea fi oriunde?

— Nu, interveni brusc Urieşul. Vechile pravile sunt limpezi. Locul lor este în nord.

Furnica ridică din sprâncene:

— Dar nu înţeleg, de ce voi puteţi fi aici, iar ei nu?

Paparuda interveni şi ea:

— Aşa s-a stabilit din vechime, atunci când fiecare trib a ales unde să petreacă. Elfii şi gnomii şi Aurorele au vrut Nordul, iar noi, ceilalţi, ne-am aşezat în Sud. A fost alegerea lor.

— Dar dacă au fost aduşi aici, împotriva voinţei lor, n-ar trebui totuşi să-i primim între noi? întrebă Veveriţa.

Baba Hârca o privi chiorâş:

— Nici vorbă, ei trebuie să plece de unde au venit. Pravilele trebuie respectate.

— Dar cum s-ar putea face asta? Se cunoaşte că elfii nu-şi părăsesc casele. Stânca aceea este casa lor, ei nu pot pleca fără ea… Şi cum s-ar putea ei duce singuri până acolo de unde au fost aduşi?

Toate privirile rămaseră aţintite asupra Naiadei care pusese întrebarea-cheie. Cu toţi înţelegeau că aceea era marea necunoscută, dar

nimeni nu ştia răspunsul. După alte câteva momente de tăcere, se auzi vocea Pelicanului:

— Eu sunt obişnuit cu drumurile lungi. Cât e vară, aş putea zbura până în Nord, să le dau un mesaj celor de acolo, ca să ştie unde se află cei care au fost luaţi cu forţa…

Vântoasa şuieră repede:

— Nu-i nevoie să baţi tu atâta cer, căci eu pot transmite vestea asta mai repede ca tine. Dar n-ar fi de niciun folos. Cei de acolo nu vor veni aici spre a-i prelua pe aceştia.

Ajunseseră la miezul problemei şi situaţia începea să devină tensionată. După bunul lor obicei, Bocănitorii începură să tropăie scurt şi îndesat prin Poiană. Toţi cei prezenţi căutau o soluţie.

— Oare am putea să-i determinăm pe oameni să ducă stânca înapoi de unde au adus-o?

Privirile tuturor se îndreptară spre Agerul-Ochilor. Acesta însă nu părea a şti răspunsul la întrebarea pe care tocmai o pusese, căci continuă dubitativ:

— Şi, dacă da, oare cum am putea face acest lucru?

Vreme de alte câteva momente, din nou, nu se mai auzi nimic altceva decât zgomotul Bocănitorilor care, însă, într-un târziu, fu întrerupt de vocea Driadei:

— Poate Vulpea ne-ar putea ajuta? Se ştie că ea este maestră în găsirea unor soluţii ingenioase…

Toate privirile se întoarseră spre roşcata îmblănită, care însă nu se grăbi să spună ceva.

Părea că analizează. Totuşi, după o vreme, catadicsi să răspundă:

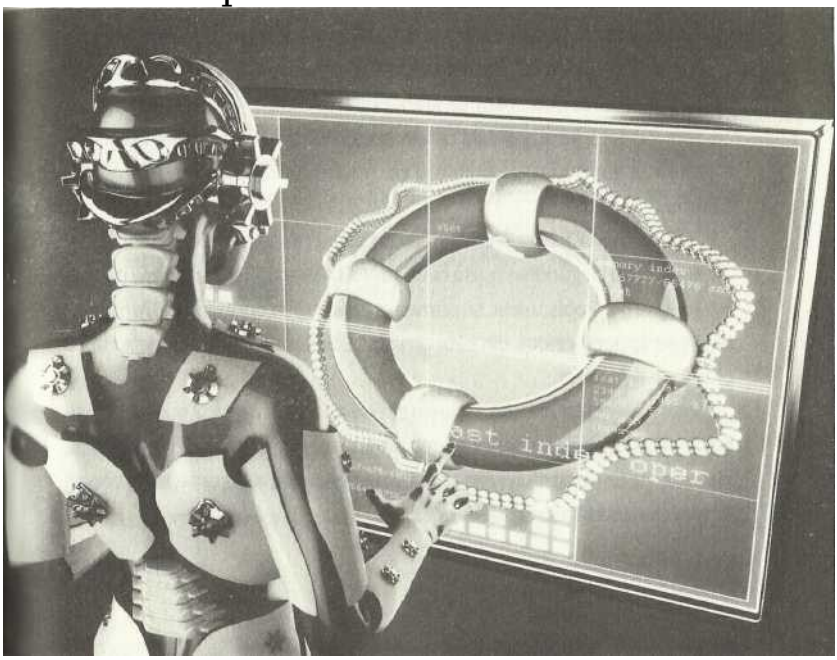

— Bine, o să mă gândesc eu la o ghiduşie care să-i facă pe oameni să ducă stânca înapoi. Dar va dura până voi afla soluţia potrivită.

— Să ştii că te ajut şi eu, dacă vrei, sări Iepurele, Poate împreună vom găsi mai repede calea cea bună.

Vulpea tresări uşor, dar apoi încuviinţă cu un zâmbet şi, imediat, se auzi şi glasul Mistreţului.

— Dacă sunteţi de acord, am să mă alătur şi eu minţilor voastre luminate. În trei s-ar putea să izbândim chiar şi mai repede.

Vulpea şi Iepurele încuviinţară, iar Silvanus păru că se mai relaxează puţin:

— Aşadar, suntem pe cale să aflăm un drum de ieşire. Asta este foarte bine. Acum ar mai trebui să aşezăm cum anume îi vom trata pe aceia,

până când vor pleca de la noi. Ar fi bine să-i primim printre noi, oare?

Ştima Lacului îi fulgeră cu privirea:

— Asta cu desăvârşire nu este posibil. Ar fi împotriva Pravilelor. Ei nu aparţin acestui pământ, ei sunt din altă parte.

— Aşa este, pe drept nu ar fi posibil să-i primim printre noi. Elfii să ştie că rostul lor e să plece în Nordul lor, întări Drăgaica.

Mamutul Pământului clătina şi el aprobator din cap.

Selenaâi privi pe rând, pe fiecare din cei adunaţi roată în Poiana cea Mare.

— Şi, atunci, cât vor fi aici, să stăm departe de ei?

Dintr-odată, se auzi un tril ceresc şi toţi ridicară privirile spre Măiastră, Pasărea Măiastră ce se odihnea pe unul din braţele înverzite ale lui Silvanus.

— Până ce vor fi duşi, i-am putea considera mesageri ai Nordului…

Nimeni nu se gândise la aşa ceva. Ideea Măiestreiâi surprinsese pe toţi.

— Şi oamenii obişnuiesc să primească mesageri, continuă ea. Ambasadori li se spune acelora, din câte am auzit. Şi sunt trataţi întotdeauna cu blândeţe şi respect.

Vreme de multe minute, niciunul din cei adunaţi în Poiană nu îndrăzni să ridice vocea spre a cârti faţă de acea propunere neaşteptată. Pe de o parte, nici nu găseau nimic rău în ceea ce auziseră şi, pe de altă parte, toţi ştiau că înţelepciunea Măiestrei nu are egal.

De aceea, după o lungă perioadă de liniște, în care și Bocănitorii amuțiseră, Silvanus își scuturară brațele ușor și mii de frunze micuțe plutiră ușor spre pământ în tot Parcul de Sud.

— Așa să fie, atunci. Nou-veniții vor fi tratați ca Mesageri... Te rog pe tine Greiere și pe tine Licurici, ca împreună cu toți ai voștri să mergeți acolo, în noaptea asta și în cele ce vin, spre a le dărui lor pace și liniște și încredere, să știe prea bine că nimic nu va fi făcut spre paguba lor.

Sfânta Vineri zâmbi și făcu un pas înainte:

— Dar bine ar fi ca, din timp în timp, să mergem cu toții acolo, căci mult ne va folosi nouă să-i ascultăm pe ei povestindu-ne despre Marele Nord.

Un murmur de încântare trecu prin toată Poiana. Cu toții auziseră câte ceva despre bezna luminoasă de acolo, despre nopțile lungi cât un anotimp sau despre dansul celest al Aurorelor care se zbenguiau prin înaltul cerului. Iar perspectiva de a afla cum sunt toate acestea de la mesagerii acelor locuri le aducea tuturor doar bucurie.

— Am plecat, spuse Greierele.

— Așteaptă-mă, mergem împreună, zise Licuriciul.

Cei prezenți priviră unii spre alții și, imediat, vocea lui Silvanus se auzi tunătoare:

— De acum putem să ne ducem cu toții la rosturile noastre, căci am terminat cu ceea ce era de așezat. Ne vom revedea în fiecare zi, cu toții sau după cum va dori fiecare, după ce soarele dispare la Rondul Central.

Nici nu apucă să termine ce avea de zis, că Vântoasa şi şuieră prin faţa celor prezenţi şi apoi se ridică în viteză spre înaltul cerului. După aceea, rând pe rând, toţi cei de acolo se salutară şi începură să părăsească Poiana. În urma lor, Selena răsuflă uşurată şi bucuria ei deplină îi spori nespus strălucirea.

*

Primarul se ridică de pe scaunul său impunător şi se îndreptă spre fereastră. De acolo, de la ultimul etaj al noii clădiri a Primăriei, se putea vedea până departe în zare, chiar până înspre zona de sud a oraşului. Totuşi, distanţa era prea mare ca să poată răzbate cu privirea până la Marele Parc. Se întoarse brusc şi se uită spre una din diplomele care umpleau peretele de lângă geam. Era cea prin care el, în calitate, de Primar, fusese numit şi Guvernator General al Parcului. O mai contemplă timp de câteva secunde, apoi se îndreptă din nou spre birou şi luă, de pe mapa de lucru îmbrăcată în piele maro, documentul primit în dimineaţa aceea. Antetul purta sigla celui mai important producător internaţional de filme documentare. Iar conţinutul său, structurat în numai câteva fraze, îi cerea aprobare pentru ca o echipă a acelei companii să filmeze timp de două săptămâni în Parcul de Sud. În zona centrală a acestuia. Mai precis, chiar la Rond.

Îşi aminti, pe rând, de toate rapoartele pe care le primise de la Gardienii Publici şi de toate ştirile apărute apoi în mass-media, iniţial pe internet, apoi la radio şi televiziuni.

Se întâmpla ceva acolo, dar nimeni nu înţelegea ce.

Cum era posibil ca, seară de seară, în jurul stâncii aceleia aduse de departe să se adune mii sau chiar zeci de mii de greieri şi licurici? Sau, cum era posibil, ca tot acolo, în timpul nopţii, să poată fi văzuţi, unii lângă alţii, iepuri şi vulpi sau, în copacii din apropiere, ulii şi porumbei stând împreună pe aceleaşi crengi?

Mai ezită câteva secunde, apoi luă de pe birou stiloul său cu peniţă de aur şi scrise un singur cuvânt mare şi apăsat, pe colţul de sus al hârtiei –, aprobat” –, iar sub acesta semnă.

„La urma urmei”, se mai gândi el... poate vor reuşi ei să desluşească misterul”.

Sună scurt şi imediat secretara intră spre a lua hârtia şi a o transmite mai departe.

După ce aceasta ieşi, Primarul se apropie din nou de fereastră, încercând să străbată cu privirea până la Marele Parc de Sud. Acesta însă părea de nevăzut şi de necuprins.

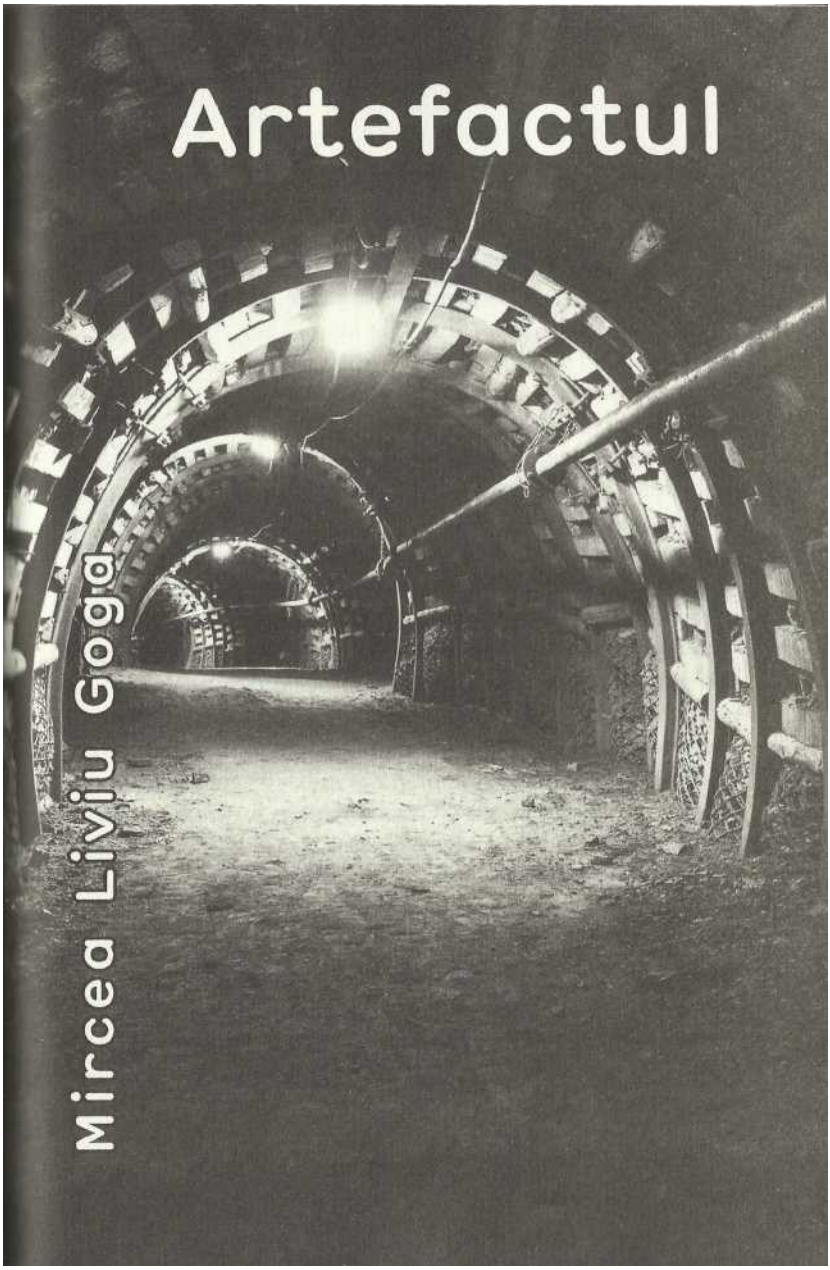

(...) – Uite, mi-a spus într-o astfel de seară, geologia, în final, tot cu timpul se ocupă. Un timp

care pare mort, încremenit. Dar s-ar putea să nu fie atât de mort pe cât ne închipuim noi. Până la urmă, tot n-am putut să ofer timpului o definiţie. Mă preocupa asta în facultate, ţii minte? (…)

— AI GĂSIT aur?

Să întrebi pe un locuitor din zonă dacă a găsit aur era cam la fel cu a întreba un cioban dacă face brânză. Mă aflam într-un sătuc lângă Brad, centrul teritoriului aurifer al Munţilor Apuseni. Aici până şi copiii, când mergeau la scăldat, luau cu ei o sită să strecoare nisipul râului. Pulberea de aur era apoi vândută la bănci sau pe la micii trepăduşi care cumpărau, ajutând omul să nu mai trebuiască să se deplaseze la oraş – totul, desigur, contra unui oarecare comision. Dar Lenţi lucrase în mina veche, înainte de-a fi închisă prin anii nouăzeci. Unii mineri mai găseau, uneori, pepite frumuşele pe care reuşeau să le scoată afară, pe furiş. Rar, dar se întâmpla. Mai des găseau gogoloaie argiloase, cu fire de aur concentrate în interstiţiile pământului; pe vremea comuniştilor, când le găseau, le azvârleau peste îngrăditura securizată din jurul exploatărilor către vreo viroagă de ei ştiută şi le recuperau după program. Mai încoace, după anii nouăzeci, cam toate minele s-au închis, fiind considerate nerentabile. Lenţi fusese o vreme şomer, apoi nici atât. Făcea agricultură de subzistenţă, mai căuta aur prin albiile râurilor şi căra marfă, aprovizionând un magazin sătesc privatizat, folosind maşina lui veche, pe care o cârpea mereu cu ciurucuri din lipsă de piese noi. Acum zâmbea ciudat şi se uita la mine.

— Dacă am găsit aur? Păi, nu prea m-am îmbogăţit, dacă asta vrei să ştii. Nu zic că n-am vrut. Au fost printre noi şi câţiva norocoşi. Până la urmă, e cum ţi-e scris. Dar o să-ţi arăt ceva, de aur. Ştii, în piatra muntelui se ascund multe lucruri ciudate. Lucruri vechi. Am găsit cristale… O mulţime de cristale frumoase. Am păstrat pe-aici câteva, am şi vândut multe…

— Mi le-ai arătat.

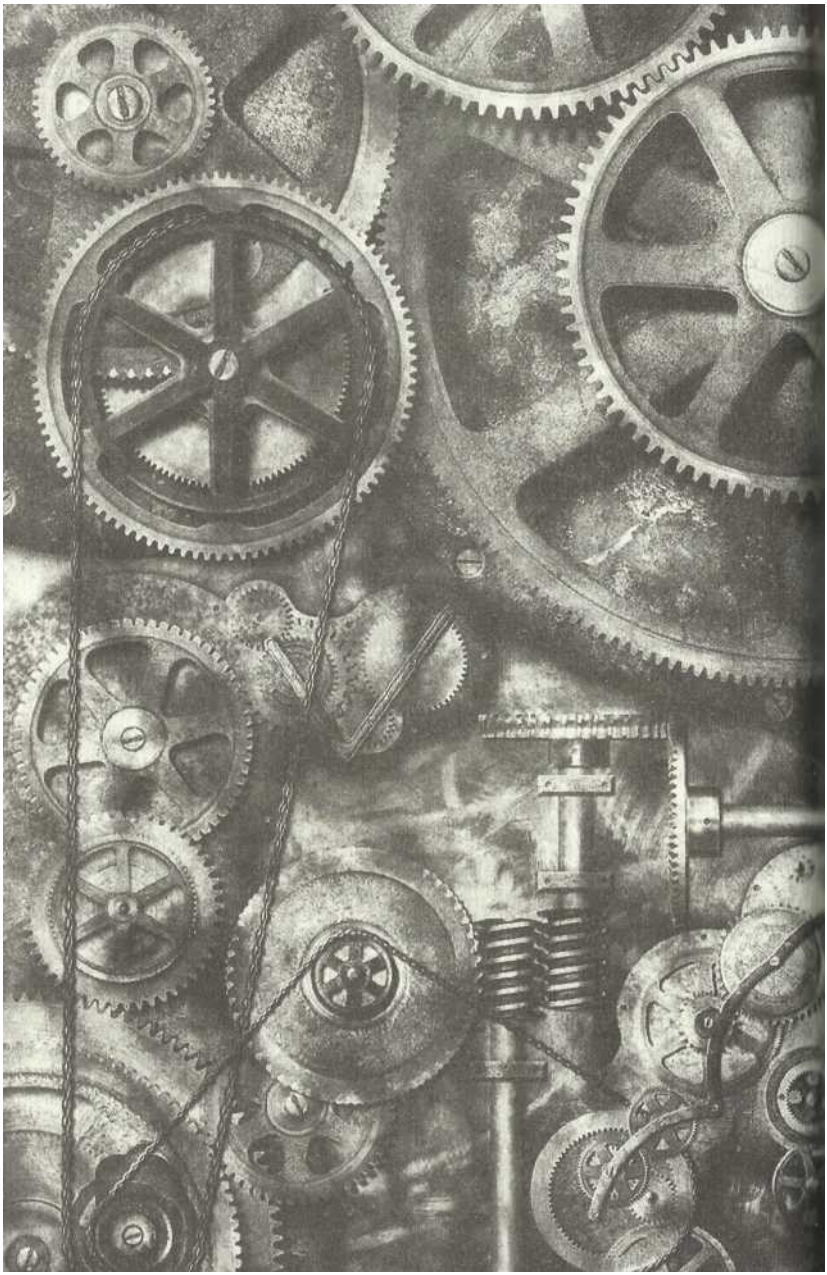

— Aşa-i. Vrei nişte vin? Aseară am destupat o damigeana, Decât s-o mai trag în sticle, mai bine o beau repede, să n-apuce să facă floare. Vrei?

Nu puteam şi nici nu voiam să refuz. Era miezul zilei, mergea un şpriţ rece, înainte de masă. Dinspre bucătărie, mirosul mâncării pe care o pregătea Herta, nevastă-sa. Îmi aţâţase simţurile, Lenţi turnă fără grabă în pahare şi instală, în mijlocul măsuţei dintre noi, sifonul scos din frigider.

— E frumos pe la voi, am zis.

— Hai noroc! Da, e frumos, dar…

Am ciocnit şi am golit pe nerăsuflate paharul.

— E multă sărăcie. "Munţii noştri aur poartă, noi cerşim din poartă-n poartă". Ştii cântecul.

— Voiai să-mi arăţi ceva, îl iscodii.

Se ridică şi merse la un dulăpior. Se întoarse ţinând un obiect învelit într-o cârpă.

— Uite, zise. Asta n-o s-o explice niciun savant de la voi, din Bucureşti.

Aşează obiectul pe masă şi dădu cârpa la o parte. O piatră de mărime medie, o bucată smulsă din inima muntelui. O piatră oarecare.

— Întoarce-o puţin.

Am răsucit-o şi am înlemnit. Acolo, prins pentru eternitate în rocă, din ziua aceea îndepărtată în care aceasta se formase, am descoperit ceasul. Un ceas de aur, bărbătesc, lipsit de mecanismele care se prefăcuseră demult în rugină, un ceas fără geam, dar păstrând cadranul de pe care cifrele se şterseseră.

— Asta… – am spus, nesigur – ai găsit în mină?

— Da. Nu l-am arătat la prea mulţi, ştii cum era înainte, venea Securitatea peste tine şi te ridica pentru te miri ce. Până se lămureau stăteai o săptămână sau două la beci şi mâneai bătaie ca

hoţii de cai. Mai întâi am vrut să-l duc la muzeu, dar aşa un lucru nu convine nimănui. Ce să caute acolo un ceas de acum zeci sau sute de milioane de ani? îl făceau pierdut…

Lenţi umplu iar paharele, ciocnirăm şi băurăm. Pipăiam obiectul, încredinţat că nu poate fi vorba de un fals. L-am mai răsucit puţin şi, pe spatele lui, mi s-a părut că observ un lucru care mi-a tăiat pentru o clipă respiraţia. Brusc, mi-am amintit.

*

Pe Adrian îl cunoscusem când amândoi eram studenţi şi ne împrietenisem foarte repede, Am trăit împreună vremuri frumoase, de la chefuri cu fete pe genunchi până la nopţi pierdute în discuţii filosofice interminabile. Îi plăcea, mai ales, să vorbească despre timp; esenţa lui, motivul pentru care există, cum s-ar putea defini şi cum e generat. Mai târziu, după ce am terminat studiile, am continuat să ne vedem. Amândoi ne-am căsătorit, iar soţiile noastre au devenit şi ele bune prietene. Mergeam uneori împreună cu familiile seara în oraş; alteori, ne vedeam doar noi doi în vreun bar şi ne retrăgeam în separeu.

— Uite, mi-a spus într-o astfel de seară, geologia, în final, tot cu timpul se ocupă. Un timp care pare mort, încremenit. Dar s-ar putea să nu fie atât de mort pe cât ne închipuim noi. Până la urmă, tot n-am putut să ofer timpului o definiţie. Mă preocupa asta în facultate, ţii minte? O, am citit o groază de interpretări. De la timpul ca dimensiune, cum a pretins Einstein, până la timpul cuantificat şi la teoriile care pretind că, de fapt,

acesta nici măcar nu există. Până la urmă poate că Meister Eckhart, marele maestru spiritual din secolul treisprezece, avea dreptate: „Timpul nu este decât cel care împiedică lumina să ajungă la noi. Nu există obstacol mai mare în calea lui Dumnezeu decât timpul”, Aşa a spus.

— Asta e deja filosofie, am comentat. Speculaţie. Speculaţiile sunt gratuite.

— Nu chiar. Pentru lumină, timpul nu există. La viteza luminii timpul îngheaţă. E un paradox, Viteza luminii e cheia unei lumi infinit îngheţate în care nu se întâmplă nimic, pentru că toate lucrurile s-au întâmplat deja.

— Mă rog. Dar nu putem atinge viteza luminii.

— Cine ştie? Până la urmă, geologia oferă uneori dovezi stranii.

— Ce dovezi? m-am arătat interesat.

— Artefacte care nu-şi au locul acolo unde sunt găsite. Fii atent. Pe la sfârşitul secolului nouăsprezece, într-o mină din Colorado au fost descoperite oase umane şi săgeţi de aramă. Stratul respectiv se afla la patru sute de metri adâncime şi avea o vechime de vreo sută treizeci şi cinci de milioane de ani.

— Poate-au greşit datarea, Sau erau vizitatori extratereştri.

— Vizitatori extratereştri vânând cu săgeţi de aramă? Fii serios! Da, există şi descoperiri care pot fi puse pe seama unor vizite. Ciocanul londonez, de pildă. Un ciocan găsit într-o mină din Anglia, vechi de vreo patru sute de milioane de ani. Are o compoziţie ciudată, nu putea fi creat de industria noastră.

— Păi, vezi?

— Nu de industria actuală, a continuat Adrian fără să mă bage în seamă. Dar poate peste câteva zeci sau sute de ani exact asta va fi compoziţia metalului folosit la fabricarea cleştilor şi ciocanelor, Prin America, într-o rocă veche de sute de milioane de ani au fost găsite resturi ce păreau să fi aparţinut unui obiect care producea scânteie, o brichetă sau o bujie. Într-o gresie veche de aproape două sute de milioane de ani s-a descoperit un clopot. Tot în Anglia, dintr-un bloc de cărbune, a apărut un lănţişor de aur. În Africa de Sud au fost găsite sute de bile asemănătoare celor de rulment. Unele, incizate. Vârsta probabilă: două miliarde opt sute de milioane de ani. E o listă întreagă.

— Unele puteau fi aduse de extratereştri, am insistat. Au trecut pe aici şi au plecat.

— Şi celelalte?

— Alte civilizaţii umane. Poate au evoluat şi alte fiinţe aidoma nouă care au dispărut şi apoi s-au distrus. Mă rog, nu oameni. Reptilieni sau ce or fi fost.

— Ar fi ciudat.

— De ce?

— Pentru că…

S-a oprit să-şi aleagă cuvintele:

— Mai sunt şi scheletele. Oase umane descoperite la adâncimi imposibile. Cranii de om modern descoperite în Germania, prin secolul nouăsprezece. Vechime: douăsprezece milioane de ani. Oase umane prinse în cuarţ. În Nevada. Vechime: o sută optzeci de milioane de ani. Craniu

uman şi oase umane găsite în Pennsylvania într-un strat care datează de două sute optzeci de milioane de ani. Amprente de paşi omeneşti printre amprente de dinozaur, şi altele, multe altele. Toate astea nu aparţin unei singure perioade, unui singur moment istoric. Sunt împrăştiate de-a lungul timpului, în ultimii cinci sute de milioane de ani. Poate mai mult, cine ştie, dacă ne gândim la bilele alea din Africa. Astăzi, asemenea descoperiri sunt puse la index sau sunt distruse pur şi simplu, pentru că nu se încadrează în istoria oficială a lumii. Pot fi multe despre care nu aflăm nimic. Dar şi cele care se cunosc sunt suficiente. E ca şi când omul a tot apărut pe pământ, odată la două-trei milioane de ani; a lăsat ceva urme şi a dispărut. Şi nici măcar urme importante. Ar trebui să găsim şi altceva decât mărunţişuri dacă ar fi vorba despre civilizaţii întregi. Ca să nu mai vorbim de faptul că unele dintre obiectele descoperite par să genereze în privitor imagini ciudate. Ca şi când ar putea lega între ele perioade istorice depărtate…

— Am citit undeva – mi-am amintit – că o şină de tren lăsată la aer se transformăm praf de rugină în şase mii de ani, Aşa că nu te aştepta să rămână mare lucru după o civilizaţie.

— Artefactele pot fi acoperite de cenuşi vulcanice sau de alte fenomene naturale şi conservate acolo. Nu se degradează dacă rămân izolate de exterior. Şi mai e ceva: omul exploatează resursele Terrei, iar petrolul şi cărbunele nu se refac în doar câteva milioane de ani. Totuşi, noi am găsit zăcămintele intacte.

Scoatem antracit vechi de trei sau patru sute de milioane de ani, golim zăcăminte metalifere formate pe vremea dinozaurilor şi pungi de petrol formate dracu' ştie când. Dacă au trăit pe-aici alte civilizaţii ar fi trebuit să nu mai găsim nimic din toate astea. Şi să descoperim în schimb urme de exploatare sistematică.

— Deci – am zâmbit – tot de extratereştri e vorba.

— Imposibil. Extratereştrii nu ar fi mers desculţi în urma turmelor de iguanodon! şi n-ar fi vânat cu săgeţi de fier sau aramă. Iar scheletele găsite sunt ale unor oameni moderni. Acei oameni, când trăiau, arătau exact ca şi noi.

— Atunci?

— Nu ştiu. Nu înţeleg nimic. Cine să înţeleagă?

Şi-a privit ceasul.

— E cam târziu, mâine am multă treabă.

— Ce ceas e ăla? am întrebat. Nu te-am mai văzut cu el.

— L-am luat din Turcia, nu-i mare lucru de el, doar că are carcasa din aur. Paisprezece carate. A vrut nevastă-mea, eu le prefer pe cele electronice. Astea, mecanice, mi se par primitive şi inexacte. Ei, mergem?

— Dă-mi-l puţin să-l văd.

Era, totuşi, un ceas drăguţ, iar pe spate avea gravate literele A şi M.

— Ce înseamnă?

— A, nu ştiu. Dar s-au potrivit pe numele noastre. A de la Adrian şi M de la Maria.

— Poate a inventat cineva maşina timpului. Ce-ar fi să-l cauţi pe individ?

— He, he! O să-l caut.

Ne-am despărţit râzând şi nu ne-am mai văzut vreo trei săptămâni. Apoi, într-o seară, ne-am întâlnit pe o stradă lăturalnică.

— Să stăm undeva, vreau să vorbim – mi-a zis.

Am fost de acord, nu mă grăbeam cine ştie ce. Am descoperit în apropiere o mică terasă şi am comandat câte-o cafea.

— Ce mai faci? Credeam că o să mă mai suni.

— O, mi-a răspuns – nici n-am prea stat prin oraş. Am fost în munţi, trebuie să cartografiem nişte zăcăminte. Treabă de rutină, dar locurile mi-au plăcut foarte mult. Şi oamenii au fost de treabă. Ţii minte ce-am discutat ultima dată?

— Fireşte, am râs. Despre descoperiri imposibile.

— Am găsit ceva. E de pe un site, l-am printat.

A scos din buzunare câteva file şi mi le-a întins. Am citit:

„În fiecare an sute de oameni dispar în mod misterios, Nu vorbim despre cei a căror dispariţie se încheie de multe ori cu o anchetă şi un proces, ci de acele dispariţii care se petrec în faţa unuia sau mai multor martori care declară apoi că persoana în cauză s-a „şters”, pur şi simplu, din realitate. Pare incredibil, dar uneori nu dispare doar o persoană, ci un grup întreg. Asemenea întâmplări bizare, cum a fost dispariţia unui regiment într-o ceaţă ciudată, pe o colină din Turcia – caz bine cunoscut, petrecut la începutul secolului nouăsprezece şi pe care vi-l vom

prezenta ceva mai jos –, fac deliciul amatorilor de senzaţional. De la avioanele şi vapoarele pierdute în Triunghiul Bermudelor până la ştergerea din realitate a vreunui individ care-şi plimba câinele prin parc, toate ţin să sfideze orice explicaţie raţională”.

— am înapoiat hârtiile.

— Şi?

— N-ai terminat de citit.

— Palavre. Cum poţi să dispari, aşa, din realitate? Şi unde au dispărut, într-un univers paralel?

— Eu cred, a zis grav Adrian, că au dispărut în timp.

— Unde, în timp?

— Întrecut sau în viitor.

— E posibil, am zis doar aşa, ca să nu-l contrazic. E posibil.

— Mai cred, a continuat, că toată această civilizaţie a noastră modifică într-un fel structura timpului. Poate conştiinţa, când numărul persoanelor conştiente trece de un anumit prag critic, schimbă ceva, probabilistic. Modificăm, local, parametrii realităţii. Până la urmă, în timp şi poate şi în spaţiu încep să apară breşe, fisuri, nu ştiu cum să le spun. Deodată, o persoană dispare din faţa noastră îmbogăţind uneori cu un artefact sau două rezultatele prospecţiunilor arheologice.

— Adică, urmele alea de care am vorbit ar fi…

— Urme ale unor reprezentanţi ai civilizaţiei noastre, azvârliţi în timp. Sunt puţini, sunt rari. Aruncaţi în epoci diferite. Cei mai mulţi mor acolo, singuri. Alteori, când ajung mai mulţi într-un loc

sau, mai bine zis, timp, se organizează. Dacă există şi femei vor avea, o vreme, urmaşi care apoi se sălbăticesc treptat şi dispar.

— Cred că ar fi ciudat să mă trezesc într-o dimineaţă în Jurasic, am zâmbit.

— O, mie mi-ar plăcea. Doar sunt geolog.

— Adică, aşa, fără o cafeluţă dimineaţa, fără televizor sau internet şi fără gura beştelitoare a vecinei de la etajul trei? Mă scuzi, monşer! Nu m-aş adapta.

— He, he, din cât te cunosc, ai sfârşi repede mâncat de vreo lighioană…

Am continuat discuţia pe marginea unor subiecte banale. Înainte de-a ne despărţi, la plecare, Adrian mi-a zis, râzând:

— Mă întorc în munţi. Dacă dispar pe-acolo conform teoriilor mele, o să-ţi trimit un semn!

— Mulţumesc, dar mai bine revino sănătos. Stai mult?

— O săptămână. Spune-i Ninei (asta era nevastă-mea) s-o mai sune şi ea pe Maria, să-i ţină de urât.

— O să-i transmit. Pa!

— La revedere!

A fost ultima dată când l-am văzut. Salvamontiştii i-au căutat trupul săptămâni întregi. Abia după patru luni autorităţile au confirmat descoperirea întâmplătoare a unor resturi umane pe fundul unui aven. Nimeni nu le-a analizat cu atenţie şi nimeni n-a cerut un test ADN. Toată lumea a considerat că nu pot fi decât rămăşiţele prietenului meu, mai ales că alături se afla, sfâşiat, rucsacul cu obiecte personale.

Dosarul a fost clasat, iar Maria a plâns mult şi i-a încasat asigurarea de viaţă. De atunci m-am gândit de multe ori la el şi întotdeauna cu tristeţe.

Până azi.

*

Lenţi mă privea fără să înţeleagă de ce tăceam atât. Am respirat adânc, am golit paharul cu vin şi-am zis agale:

— De când o fi piatra asta?

— Cam pe unde-am găsit-o eu, jos, în mină, inginerii ziceau că zăcământul se formase de vreo sută şi mai bine de milioane de ani. Ei, ce zici?

— Ce să zic? Păstreaz-o. Cred că valorează mult. Dar ar trebui să o arăţi tuturor. Fă-i poze, trimite-o-n lume pe internet.

— Nu-i aşa? M-am gândit şi eu. Să te uiţi şi pe spatele ceasului.

— Sunt două litere, i-am zis. A ŞI M. Adrian şi Maria.

— Poftim?

— am spus povestea, apoi am concluzionat:

— Era un spirit aventuros. Mă bucur pentru el că n-a murit în avenul ăla.

— Adică, a plecat aşa, în trecut? Chiar e ceasu' lui? se minună Lenţi.

— Da. A promis, mai în glumă, mai în serios, că, dacă dispare, îmi va trimite o dovadă. Nu ştiu cum s-au potrivit lucrurile, dar a reuşit.

— L-a ajutat Dumnezeu, a oftat Lenţi. Ce-o face nevastă-mea, n-o fi terminat de gătit?

Se ridică, deschise uşa către bucătărie şi se clătină orbit. M-am ridicat şi eu şi l-am ajuns din urmă privind peste umărul lui, neîncrezător, către

ferigile uriaşe care creşteau una peste alta, încercând fără speranţă să atingă vârfurile însorite ale palmierilor şi lepidodendronilor. Un zgomot, un hârşâit neplăcut m-a făcut să mă dau înapoi, după care o pereche de gheare dungate apucară gâtul gazdei mele care icni scurt şi se trezi trasă afară. Am mai apucat să zăresc umbra monstruoasă a raptorului târându-şi prada către inima pădurii şi să simt toată camera trepidând, zguduită de paşii unui animal gigantic care părea să se apropie de undeva, din stânga. „Ca şi când artefactele ar putea lega între ele perioade istorice depărtate”, mi-a sunat în urechi vocea prietenului meu.

Am trântit uşa.

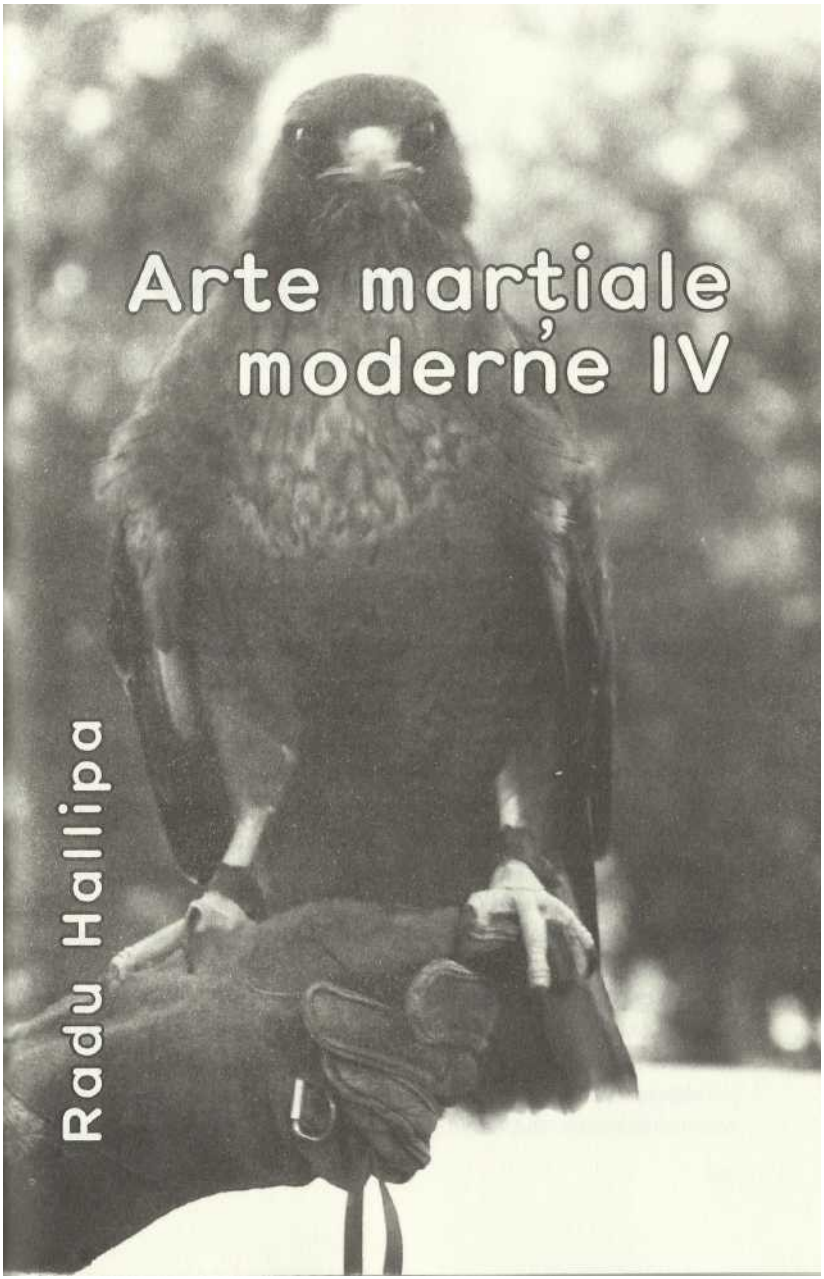
Arte marțiale moderne IV
Radu Hallipa

(…) Şoimul se ridică deasupra viei fâlfâind viguros din aripi; ţine în gheare un iepure grigălbui, aproape tot atât de mare ca şi el. Într-un arc de spirală logaritmică, prădătorul şi-aduce prada în faţa lui Baţi, îi dă drumul să-i cadă la picioare şi, înfoindu-şi aripile pentru a frâna, se opreşte pe pumnul înmănuşat ai maestrului de vânătoare. (…)

Privesc zborul şoimului şi îmi amintesc luptele Originalului cu grupa a IX-a. Liniştea mea este diferită de liniştea lui, eu ştiu cu precizie cine sunt – o videoplasmă –, ştiu şi că lupta mea s-a sfârşit înainte de a începe, Aici, între dealurile acoperite de vii ale domeniului Zubali, viaţa mea, oricât ar dura ea, nu este închinată Artelor Marţiale Moderne, ci, mai mult decât vieţile predecesoarelor mele, a mea există din capriciul noului rege Waishoo, Bati întâiul. Dar asta nu mă împiedică să am amintirile şi întrebările Originalului, întrebările şi amintirile videoplasmelor dinaintea mea – şi sunt sute.

Şoimul intră în picaj către dealul din stânga, o tuşă neagră pe hârtia azurie a cerului, ştearsă imediat în aerul nemişcat. Dintre rândurile de viţă se aude estompat un chiţăit – şoimul a prins un popândău sau un iepure, Moartea rozătorului nu schimbă nimic în decor şi nici în mine, ea este, a fost prezentă pentru o clipă şi atât, iar eu nu mă pot opri să simt că nici masacrarea repetată a grupei a IX-a nu a adus nimic nou în lume, nici în mine.

La zece paşi în faţa mea, în faţa lecticii din lemn de stejar de Gytewa, strălucind mat în auriu acolo unde fundul, spatele şi coatele regale s-au odihnit în legănatul atâtor ieşiri şi plimbări, Bati întâiul şi samiralul-conte Zubali conversează şi râd în anticiparea spectacolului care urmează. Puţin în stânga lor, un maestru de vânătoare aşteaptă întoarcerea şoimului, cu antebraţul stâng îmbrăcat în mănuşa de piele groasă, ţinut uşor îndoit în faţa pieptului. În dreapta şi cu câţiva paşi în spate, la gât cu zgărzi electrice, cu toate labele încătuşate, legănându-se aproape insesizabil, suficient cât să ţină atenţia treză gărzilor regale şi roboţilor samiralului, cinci Joko mă privesc fix. Bati ştie că am o aversiune puternică pentru şopârle, dar este un Waishoo, îi recunosc umorul – accentuat şi de pariul cu bătrânul militar, un pariu care va ajuta, se pare, luarea deciziei asupra resurselor alocate întoarcerii pe Herbwue. O armată de invazie formată din videoplasmele unui maestru în artele marţiale moderne – băieţii ăia ar sări de pe orbită în spinările Joko, le-ar rupe, după care s-ar dezintegra strigând „Trăiască Regele!”. Mai că aş râde şi eu.

Şoimul se ridică deasupra viei fâlfâind viguros din aripi; ţine în gheare un iepure gri-gălbui, aproape tot atât de mare ca şi el. Într-un arc de spirală logaritmică, prădătorul şi-aduce prada în faţa lui Bati, îi dă drumul să-i cadă la picioare şi, înfoindu-şi aripile pentru a frâna, se opreşte pe pumnul înmănuşat al maestrului de vânătoare. Tânărul rege – ieri a împlinit 17 ani – întoarce cu vârful cizmei purpurii cadavrulâmblănit şi, printr-o

plagă ventrală, câteva tuburi şi sârme înroşite de sângele artificial se revarsă pe pietriş, o scânteie dispare tot aşa de repede cum a apărut, un micfuior de fum se risipeşte şi el, semne ale ultimului scurtcircuit din robotul-cercetaş mascat în iepure-de-vie. Bati râde încântat. Încă o dată, animalele Taihalezi şi-au dovedit superioritatea asupra artefactelor. Samiralul zâmbeşte servil, deşi fabricile sale de armament s-ar putea să piardă şansa unor contracte în urma eşecului demonstraţiei de astăzi. Sau poate că nu, tânărul rege este imprevizibil. În fine, e rândul meu acum.

În timp ce aud declicurile cătuşelor care îi ţineau imobilizaţi pe Joko, arunc o privire circulară peisajului. Mă opresc o clipă asupra vilei din vârful dealului din dreapta, cu olanele portocalii şi negre deasupra zidurilor sidefii, cu ferestre în arc şi verandă cu coloane subţiri, în stânga celor câteva trepte care duc la intrare – hotărât lucru, bătrânul să-mi are gust. Apoi număr fără să vreau cinci norişori altocumulus a căror configuraţie unică nu am cum să o recunosc şi care s-ar putea să fie singurul lucru care îmi aparţine din ziua de azi. Respir adânc şi intru în starea de luptă, relaxare-concentrare, văd cu coada ochiului cum cei doi oameni importanţi se retrag în spatele unui cerc delimitat de lăncile cu plasmă ale gărzilor, Bati se urcă în lectică, iar Zubali rămâne la picioarele sale, uitându-se printre coifurile lăncierilor. Niciunul nu mai râde, tac.

Mă întorc spre cei cinci Joko care îşi dezmorţesc cu zvâcnituri membrele, sâsâind,

fluierând şi mârâind ceva ce ar putea să fie planul lor de atac. Ne vom lupta folosind numai înzestrările de la Mama-Natură, dar Joko se întreabă probabil de ce sunt singur şi ei cinci, nu se grăbesc, lată că se opresc din şedinţa tactică, se răspândesc în faţa mea în evantai. Mă aplec să-i salut, apoi strig:

— Hajime!

*

— Te vei face bine, zice, şi mie nu-mi vine să cred, e chiar EA, deşi nu îi pot vedea faţa, lumina îi vine din spate, puternică, orbitoare, dar glasul nu am cum să i-l confund, întocmai cum nu am cum să îi confund conturul pletelor ondulate căzându-i pe umeri! O, Shizakazaro, spirit al darurilor păcii, nu credeam să primesc vreodată ceva de la tine, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc! Mâna Ei îmi şterge fruntea de transpiraţia convalescenţei şi recunosc atingerea aflată la limita percepţiei, o gingăşie pe care nu o poate programa sau imita nimeni şi nimic Este EA şi pieptul mi se încălzeşte până la temperatura fuziunii nucleare, simt recunoştinţă, simt iubire, aş face orice pentru cel care mi-a dat-o înapoi. Dar ceva se schimbă în lumina care îmi arde nu numai ochii, ci şi pielea acum, încep să mă dezintegrez exact când EA sau spectrul ei – căci raze subţiri cât firul de păr îi străpung conturul, îngroşându-se apoi şi unindu-se într-un şuvoi plasmatic – încearcă să se aplece peste mine, să mă sărute ori să mă protejeze.

— Nu, nu, NUUU! urlu fără să se audă nimic în afară de un sfârâit peste care se suprapune un miros de carne arsă şi întunericul.

*

— Hai, gata! aud şi deschid ochii, pleoapele îmi ard, îmi simt ochii plini de nisip, ca prin ceaţă văd o matahală deasupra mea şi reflexul este să lovesc. Braţul îmi zvâcneşte şi o durere ascuţită la încheietura mâinii şi la cot îmi transmite că sunt legat de ceea ce, acum îmi dau seama, este un pat din cabinetul medical al conacului Zubali.

— Relaxează-te! spune matahala, iar muşchii mei îl ascultă înainte ca eu să recunosc tonul hipnotic al medicilor gărzii regale. Asta înseamnă că adineaori visam, că EA nu a fost lângă mine, asta e rău, că EA nu a fost topită de plasmă, asta e bine. Înghit în sec, gâtul mă doare, şi deodată realizez că sunt viu, că nu m-am dezintegrat după lupta cu Joko. Ce înseamnă toate acestea, de ce are nevoie regele Waishoo de o videoplasmă cu durata de viaţă prelungită, mai ales după o luptă care a lăsat-o oricum aproape de moarte?

Citindu-mi gândurile – văd pe capul său o cască psihotronică de ultimă generaţie –, medicul mătăhălos îşi aprinde o ţigară şi zice:

— Vei afla destul de curând. Sunt doctorul Falsteen, Falstaff, pentru prieteni. Am primit ordin să te ţin în viaţă… Frumos spectacol ai dat în vie, mai ales atacul mental asupra ultimei şopârle, cea care ţi-a smuls piciorul drept de la genunchi, a fost magnific! Regele a părut mulţumit, ceea ce nu se poate spune şi despre gazda noastră, după pierderea iepurelui, a pierdut şi prilejul

demonstraţiei noilor roboţi de luptă fabricaţi de Zubali & Fiii.

Tac şi profit că vederea mi se limpezeşte, la fel şi celelalte simţuri, şi mă mir, căci îmi simt trupul întreg, cu tot cu piciorul drept. Să fie senzaţia de „membru fantomă”?

— Nu, nu, ţi-am pus unul artificial – până reuşim să îţi creştem un picior nou în cuvele stern, dar trebuie să ne întoarcem la palatul regal pentru asta, îmi răspunde Falsteen-Falstaff, pufăind.

Încerc să nu mai gândesc nimic, îmi reglez respiraţia, îmi plimb privirea prin cabinet – nimic neobişnuit: dulapuri metalice, vitrine cu medicamente, roboţi chirurgicali, o cuvă stern într-un colţ, decorul standard, cu nota personalizată a combinaţiei negru cu portocaliu pe care am văzut-o şi la olanele acoperişului. Doar medicul este în roşu, aşa cum ar fi în orice alt cabinet. Oare de ce sunt încă legat de pat? gândesc şi în acelaşi timp îmi dau seama că încă nu mi-am revenit complet dacă nu îmi pot controla activitatea cerebrală. Falstaff îmi zâmbeşte şi zice:

— Ca să îţi prelungim viaţa te-am pus în videoplastor aşa, în comă, cum erai la finalul luptei. Iar pentru a nu te lăsa să intri în moarte cerebrală cât maşina îşi făcea treaba, ţi-am indus un vis care să te facă să vrei să rămâi în viaţă, iată de ce port casca asta.

Bănuiam că trezirea după un vis cu EA nu se va face fără violenţă, iar eu sunt prudent, legarea de pat cu curele de piele completează fericit

capacităţile mele hipnotice, toate bune să mă apere de un maestru în artele marţiale moderne în stare să rupă în două un Joko, cu mâinile sau cu gândul.

Acum ştiu tot. Închid ochii, mă relaxez. Legăturile de la mâini şi de la piciorul stâng plesnesc, dar nu mă mişc, simt în piciorul drept câteva catetere care mă ţin legat la un aparat medical, Deschid ochii şi spun simplu:

— Arigato (Mulţumesc)!

*

Micul miriapod ocoleşte piciorul mesei, ajunge lângă glezna mea dreaptă şi o pipăie cu antenele albe – seamănă cu o omidă exagerat de mare, micul miriapod telecomandat de fiul lui Bati întâiul, fiu despre care se zice că este conceput de rege cu propria lui soră, iar după zâmbetul cam tâmpiţel de pe faţa noului moştenitor Waishoo tind să cred zvonurile.

Sunt îmbrăcat într-un chimonou gri, fără blazon, fără însemne, port sandale de paie, fără şosete. Mă aflu într-una din sălile de lectură ale bibliotecii regale, cu pereţii lambrisaţi sub tavanul cu grinzi aparente, luminată de amurg prin ferestrele-uşi care dau spre grădina unde trebăluiesc câţiva oameni şi roboţi, schimbându-i stilul de la cel japonez înspre ceva ce nu se înţelege încă, înăuntru, două mese lungi, de-a stânga şi de-a dreapta, îngustează spaţiul, acoperite cu suluri de hârtie, volume tipărite, unele legate în piele, foi de hârtie colorată printate cu caractere şi ideograme pe care nu le cunosc, câteva tablete electronice stinse şi cabluri

care nu intră şi nu ies din niciun dispozitiv electric sau electronic. Mă îndrept spre celălalt capăt al sălii, unde lângă un şemineu cu focul stins şi cenuşa necurăţată, tânărul rege stă într-un fotoliu vişiniu, fumează şi se uită amuzat către fiul său care încearcă să mă facă să mă împiedic de jucăria lui.

Îmi curăţ mintea de orice întrebare asupra a ceea ce ar putea să urmeze aşa cum îmi şterg tentaţia de a-i ucide pe cei doi Waishoo – sunt aproape sigur că am în faţă videoplasme. Eu însumi, în alte vieţi, l-am învăţat pe regele de azi că aparenţa primează esenţei, că a-ţi înşela orice potenţial adversar printr-un joc al dublului trebuie să devină un reflex necondiţionat. Dacă învăţăturilor primite le adăugăm blestematul simţ al umorului pe care îl are din familie, Bati ar putea foarte bine să fie propriul lui dublu azi, căci nu îl voi ataca din simpla dorinţă de a nu cădea în ridicol. Aşa că am fi relaxaţi amândoi, dacă atingerile repetate ale omizii teleghidate nu m-ar păstra pe un prag imediat inferior liniştii.

— la loc! mi se spune. Mă înclin şi mă aşez în cel de-al doilea fotoliu vişiniu, la doi paşi în faţa regelui adolescent. Remarc în trecere că piesa de mobilier în care stau este simetrică, două fotolii spate în spate, seamănă cu un videoplastor. Oribil.

— Ţigară? sunt întrebat şi Bati întinde spre mine o mână cu o tabacheră de argint. Iau una, o răsucesc între degete, mă uit după o sursă de foc. Regele îmi aruncă o cutie de chibrituri – cel puţin în eclectismul tehnologic Bati îl urmează pe tatăl său. Îmi aprind ţigara, trag un fum în piept.

Mmmmm, bun, tutun din insule. Momentul ăsta ar fi chiar plăcut dacă omida n-ar încerca să se suie pe mine.

— Nando, ia vezi dacă robotul tău poate să îmi găsească prinţul ăsta! îi zice în sfârşit tânărul tată fiului său şi-i aruncă o tabletă electronică cu textul-ţintă pe ecran. La cum arată Nando, ta-su l-o fi făcut chiar când a luat domnia, la 14 ani, deci. De atunci, sora-soţia-regina lui Bati n-a mai fost văzută în public… Oare cum o mai fi arătând?

Nando ţine tableta în faţa ochilor multifaţetaţi ai omizii până când creierul acesteia înregistrează ce i se cere. Apoi foloseşte telecomanda să o urce pe masa dinspre ferestre şi începe căutarea, într-un foşnet continuu de hârtie răscolită. Cel puţin mă lasă în pace. Fumez şi îl privesc tăcând pe rege. Bati fumează şi mă priveşte tăcând. Nu e nicio grabă.

Insesizabil pentru un ochi obişnuit, umbrele în cameră se lungesc în aceeaşi proporţie cu care ţigările noastre se scurtează, Bati şi-aruncă restul de ţigară în şemineu şi zice:

— Intră în nivelurile de la subsolul Tokio-Elei, caută sursele jocurilor cu videoplasme şi distruge-le împreună cu videoplastoarele! Spune-le celor de-acolo că numai casa Waishoo are dreptul la videoplasme!

Termin şi eu ţigara, o arunc în şemineu, Ricoşează dintr-un butuc carbonizat şi cade pe marmura roz a soclului, la nici două degete de

grilaj. Pentru o fracţiune de secundă mă gândesc să mă ridic să o iau.

— De unde ştii, rege, că nu mă voi pierde în măruntaiele oraşului, fără să fac nimic altceva decât să aştept dezintegrarea finală sau o lovitură norocoasă a vreunui şobolan Yakuza?

— Nu ştiu, dar cred că e timpul să vedem dacă modelele statistice şi profilul psihologic ale Originalului mai sunt adecvate copiei. Ultimei copii. Ele spun că nevoia ta de răzvrătire s-a epuizat la Selinot, Bineînţeles, calculele şi proiecţiile pot fi greşite. Dar casa Waishoo lucrează cu durate mai lungi decât viaţa unei videoplasme, tata ar fi spus că ne pregătim pentru veşnicie, aşa că ne putem permite o observare liberă a ultimului maestru de arte marţiale moderne. Fă ce simţi că ai de făcut.

Iar acum numai fojgăitul omizii pe sub hârtii şi onomatopeele lui Nando se aud în sala inundată de razele portocalii, paralele cu solul, ale sfârşitului de amurg.

*

Doctorul Falsteen mi-a făcut implantul cu interfaţa pentru memoricip. Tot el mi-a schimbat piciorul artificial cu unul crescut într-o eu vă stern. Şi tot Doc Falstaff a verificat operaţiunea prin care m-am aşezat pentru prima oară într-un videoplastor pentru a fi „stabilizat”, deşi însuşi regele a fost operatorul. De data aceasta, serviciile mele au fost plătite în avans şi complet. Sau aproape complet, însă restul voi putea să mi-l iau şi singur.

În vagonul de shinkansen alb cu negru mă simt singur, deşi pe deasupra scaunelor tapiţate în albastru şi roşu văd capete ocupând fiecare loc. Intrarea în Tokio-Elei se face pe la poalele muntelui Fuji. Aflu că am intrat în subsol când petele de culori fugace din cadrul ferestrei sunt înlocuite de negrul tunelului, spart de o linie strălucitoare cvasicontinuă, lămpile de veghe aşezate din 50 în 50 de metri. Peste o oră voi putea coborî şi mă voi pierde în Tomoyama, cartierul de distracţii legale, o graniţă nedeclarată ca hotar între lumea de la suprafaţă şi adevăratul Tokio-Elei. Dar o amorţeală ieşită din catifeaua scaunului ori poate din fâsâitul mai puternic al trenului prin tunel mă face să nu mă mişc, nici când rămân aproape singur în vagon, toţi navetiştii vor fi coborât la staţia cartierului Caridachi, şi eu mai rămân pentru celelalte trei sferturi de oră ale goanei subterane. La capăt, mi se pare că simt apăsarea oceanului peste lava solidificată de milioane de ani, subţiată de furnicarele autorizate sau nu pe care oamenii le-au numit „Noul LA”. Suntem puţini cei care coborâm aici şi niciunul nu arătăm a navetist. Străbatem un pasaj şi, de pe un peron mai slab luminat decât cel al shinkansenului, o parte dintre noi luăm un tren mai lent, metroul propriu-zis. Zgomotele închiderii uşilor şi punerii în mişcare a anticei garnituri îmi alungă amorţeala. Am venit aici să merg până la capăt.

*

„Şobolani de yakuza – ciborgi construiţi de vechea organizaţie criminală japoneză pentru

sarcini specifice. Există mai multe tipuri împărţite în două mari familii: «şobolanii de zi», ciborgi care îşi păstrează înfăţişarea umană, iar implanturile biomecanica sau protezele cibernetice sunt mascate pentru a le da posibilitatea să-şi surprindă ţinta; „şobolanii de noapte”, ciborgi la care funcţia este mai importantă decât păstrarea aparenţelor. Indiferent de tipul şobolanului şi de familia lui, el este considerat încă o persoană umană şi, deci, supus jurământului şi codului yakuza. Combinând ultimele cibertehnologii cu folosirea extensivă a videoplastoarelor, şobolanii de yakuza au reuşit să reziste în megalopolisuri în faţa oricăror administraţii care s-au succedat pe planeta-mamă şi, după distrugerea Triadelor în alianţă cu ultimul guvern federal, au rămas cu acesta într-un armistiţiu fără termen. – wiki-ciot din Enciclopedia Lumilor şi a Planetei-Mamă.

*

Câmpul de protecţie se întunecă, iar creierul organotronic care îl comandă se înscrie cu reflexele sub o zecime de miime de secundă, ai zice că este la un pas de a fi preştient. Îmi ţin ochii permanent închişi, căci adversarul meu seamănă cu un avatar al lui Shiva, declanşează bliţul unui nou flash-stick imediat după ce altul din cele opt becuri erlogene s-a stins. Se deplasează în spirală în jurul meu, însă nu mi-e greu să îl ţin la distanţă doar din jocul de picioare. Dansul nostru pare totuşi că entuziasmează publicul, aud estompat vuietul lui şi îl suprapun peste cel din amintire, nu este nicio deosebire.

Când i-am spus organizatorului că vreau să lupt cu propria mea carne, că refuz deci videoplastorul, m-a privit nemişcat cu ochii lui mai înguşti decât ai unui japonez, cred că era mai degrabă mongol, a dat din cap, apoi a început să râdă şi a zis că el nu are nimic împotriva sinuciderii niciunui alb, numai că ar fi bine să prelungesc pe cât pot deznodământul. Noaptea de jocuri abia începuse, pariurile erau în toi, până dimineaţă, statistic, nu vedea cum aş putea supravieţui, indiferent de experienţa mea în artele marţiale moderne.

Shiva decide că urmărirea mea trebuie să înceteze, adineaori am auzit şi eu strigătele din public care îl acuzau de noncombat, aşa că îşi roteşte patru din cele opt braţe către mine – pentru moment îmi spun că are un întreg lob cerebral în plus numai pentru coordonare –, iar cu alte două împunge acolo unde mă aflam cu o jumătate de secundă înainte. Din salt trec prin dreapta lui, stickul meu loveşte prin simulacrul de gardă al ultimelor două braţe înarmate, vârful armei îi scoate atlasul de pe axis, publicului i se pare că şobolanului i s-a lungit gâtul. Tălpile mele ating tatamiul deodată cu Shiva prăbuşit cu două braţe sub el şi celelalte şase ca spiţele unei roţi. Un ultim flash pune punct luptei. În vreme ce salut publicul, văd cu coada ochiului cum originalul se ridică de pe videoplastor, certat de impresar. Pare că şovăie, apoi se întoarce către ieşirea spre vestiare şi dă să plece. Strig:

— Nici măcar cu o videoplasmă trucată nu m-ai putut învinge! Viaţa mea o închin Artelor

Marţiale Moderne, dar viaţa ta nu merită să fie închinată decât nimicului şi minciunii!

Shiva şi impresarul său se opresc şi se întorc spre mine, publicul a amuţit, curios să vadă urmarea acestei provocări nemaiîntâlnite.

— Videoplasma nu a fost trucată! Crezi că dacă tu eşti suficient de nebun încât să lupţi cu propria ta carne, eu sunt şi mai nebun încercând să trişez? Nu vreau să îmi pierd cota la pariuri făcându-mi videoplasma să fie mai bună decât mine. Aşa că retrage ce ai spus ori fi gata să mori!

— Cine spune că ţi-ai trucat videoplasma să fie mai bună decât tine, şobolanule? Ea a fost mai SLABĂ decât originalul! S-ar putea verifica uşor văzând pe cine a pariat, de fapt, impresarul tău!

Tribunele par că explodează, aşa-zişii arbitri sar în picioare şi ţipă unii spre alţii; agenţii de pariuri au înnebunit, traşi de haine în toate părţile de oameni care îşi cer banii înapoi. Câmpul de protecţie se cuplează din nou şi vătuieşte zgomotul, iar eu intru într-o stare de hiperluciditate, îl văd pe originalul Shiva cum ţâşneşte către mine, îl văd pe impresar cum scoate un pistol de la spate şi îl îndreaptă spre mine, Shiva a prins un singur flash-stick din rastel şi, printr-o mişcare pe care n-am mai văzut-o, face o roată terminată cu un salt la al cărui zenit declanşează becul erlogen, eu ar fi trebuit să închid ochii, dar nu, orbesc şi văd astfel cum de sub chimonou Shiva scoate şi el un pistol, impresarul trage acum, Shiva trage acum, două gloanţe vin spre mine, unul din dreapta şi unul de sus, dar eu nu sunt aici, eu nu am fost niciodată

aici, şobolanul se află pe locul în care eu nu am fost niciodată, iar cel care zboară pe deasupra lui sunt eu, declanşez becul erlogen de la stickul meu, câmpul se întunecă, eu cad în picioare şi îl văd pe Shiva primind un glonţ în umăr şi altul an frunte. Abia acum închid ochii şi mă relaxez în pofida exclamaţiilor de uimire din arenă şi din tribune. Nu contează că după demonstraţia de Maya-Do, arta modificării realităţii, şobolanului Shiva i se poate da dreptate, nu şi-a trucat videoplasma, contează că în măruntaiele Tokio-Eleiului şi-a făcut intrarea un maestru de arte marţiale moderne şi jocurile nu vor mai fi niciodată ce au fost.

*

Eu beau ceai verde, el bea whisky single malt. Eu port un chimonou roşu cu flori de cireş negre, el poartă un costum albastru cu cămaşă argintie fără guler. Eu sunt desculţ, el poartă pantofi de piele naturală, gri.

Suntem înconjuraţi de o colonadă din cilindri cu diametrul de doi metri, din sticlă verzuie, groasă de 50 de milimetri. Mai încolo hala se pierde în întuneric, chiar la limita dintre lumină şi penumbră un şir răzleţit de oameni foarte bine îmbrăcaţi aşteaptă în picioare, aproape fiecare dintre ei cu câte o băutură în mână, câţiva fumează. Trag adânc aer în piept, mi-am terminat pachetul cu care am intrat în Elei şi n-am avut vreme să îmi iau altul. Mongolul s-a erijat în impresarul meu, ceva l-a făcut să parieze pe mine de la prima luptă, se pare că este foarte mulţumit de mine, ori poate doar îmi stă aproape ca să mă

supravegheze, ori să îmi găsească un punct slab. Adevărul este că simt o oboseală din ce în ce mai apăsătoare, scutul mental cu care mă protejez de surprize mă costă o energie pe care încă nu am cum să o recuperez.

Pun căniţa de fontă pe tetiera videoplastorului şi, ignorându-l, păşesc în spaţiul de luptă. În diagonala lui, adversarul meu mă imită în oglindă, rumoarea cercului de spectatori creşte cu un semiton, lupta va fi carne contra carne, pariurile câştigă un ordin de mărime.

— Rei! strigă un arbitru cu bustul gol, purtând doar o hakama neagră.

Mă înclin în faţa şobolanului de zi, surâzând. Zveltul japonez mă imită din nou, unghiul salutului şi zâmbetul său mă indispun prin perfecţiune. Îmi prelungesc respiraţia următoare pentru a rămâne relaxat, Amândoi intrăm în câte un cilindru de sticlă, un arc de cerc din peretele dinspre centrul shiaijoului culisează lin înainte şi înapoi. Pentru câteva secunde suntem două păpuşi în mărime naturală prinse în ambalajele lor de supermarket.

— Hajime! se aude estompat bărbatul în hakama şi imediat creştetul capului îmi ia foc, apoi simt trei lovituri de baros încercând să-mi înfunde ţeasta între umeri. Şobolanul atacă! Simultan, la contactul pereţilor cilindrului cu podeaua, un şănţuleţ circular se deschide, negru pentru o clipă, apoi din el începe să iasă ciment lichid – îi simt răceala peste două secunde, înconjurându-mi tălpile. Alte trei lovituri de baros urmează. O, Spirit al Pietrei, dă-mi puterea să rezist!

Mă opresc în apnee cât ar fi durat trei respiraţii. Îndepărtez barosul de mine, către dreapta şi, lângă o blondă care ţipă speriată, o coloană de sticlă se crapă sub forţa energiei mentale a luptătorului yakuza. Vizualizez cascada unui izvor de munte care îmi cade în creştet, arsura se stinge şi preiau energia apei, încep să respir din nou. În ambii cilindri din spaţiul de luptă, cimentul a urcat de trei degete. Îmi aduc mâinile în faţa plexului şi le unesc în mudrā „soare în nová”, trimit explozia acestuia în cilindrul din faţa mea, descărcarea de lumină roşie face spectatorii să îşi ferească ochii. Apoi îmi imaginez focul, cu energia tuturor incendiilor pe care mi le-am imaginat vreodată, şobolanului îi ard părul şi costumul. Deodată, cilindrul său se întunecă, iar hakama şi părul arbitrului iau foc, bietul om o ia la goană din mijlocul shiajoului, strigând, dându-şi palme în cap ca să stingă micile flăcări albăstrii. Aud cum o parte din spectatori izbucnesc în hohote de râs, intru într-o mudrā de aşteptare-recuperare, cimentul mi-a ajuns la mijlocul gambelor. Înainte să declanşez următorul atac, un ţiuit îmi atrage atenţia, nu identific sursa sunetului decât după câteva secunde: aerul din cilindrul meu este extras cu viteză pe undeva pe sus. Kami-no-Yama, Spirite al Muntelui, umorul tău îmi aminteşte de casa Waishoo! Văd cilindrul şobolanului cum se limpezeşte, fumul a dispărut, nu are rost să mă întreb dacă printr-un exerciţiu Psi sau o mai bună ventilaţie şi bine fac, fiindcă la nici două palme de pieptul meu se materializează un shuriken în plină rotaţie! Reuşesc să îl opresc

înainte să îmi atingă pielea, dar mi-a sfâşiat chimonoul, cade cu un pleoscăit în cimentul care mi s-a ridicat până deasupra genunchilor. Simt deja lipsa aerului, ţiuitul a scăzut o octavă, voi intra în apnee fie că vreau, fie că nu. Trebuie să găsesc o sursă de energie cât mai repede: un grup de spectatori la stânga mea cade secerat, minţile lor fiind absorbite de vârtejul setei mele. Ceilalţi nu ştiu ce se întâmplă, iar arbitrul nu mai este de faţă. E prea puţin ce-am obţinut şi mă înfior când simt sub testicule răceala cimentului. Deasupra lentilei gri nu mai este aer, sunetul nu se mai propagă, într-un anume fel îmi place noua linişte, aş putea să contemplu o moarte ca asta, nu îmi trebuie decât să închid ochii, să aleg o mudrā a păcii şi să aştept. Probabil şobolanului de yakuza cu care mă lupt nu i s-a predat destulă psihologie, ci doar psihotronică, căci bietul dobitoc mă scoate din dulcea renunţare materializând în faţa gâtului meu o săgeată curara. O las să îmi intre în laringe, iar înţepătura ei urmată de paralizia purtată de otravă încerc să le schimb în senzaţia dată de o îngheţată devorată pe o plajă însorită. Nu reuşesc în totalitate şi dacă nu aş fi susţinut de cimentul care urcă, acum ajunge în dreptul ombilicului, aş cădea. Prin sticla groasă a cilindrului meu şi prin următoarea îmi văd adversarul cu ochii holbaţi, fără irişi, singure perle albe într-o masă roşie şi neagră, nova mea l-a ars oribil. Cred că şi el se află în poziţie verticală tot datorită cimentului; mâinile şi degetele i se mişcă rigid într-o succesiune de mudre de vindecare, relaxare şi atac, acestea din urmă durând prea puţin pentru a

avea vreun efect. Îl văd totuşi respirând, ceea ce îmi confirmă ipoteza că mi s-a dorit moartea de către cineva apropiat şi cam bucălat, în stare să mă sufoce cu grija lui. Furia e bună câteodată, acum, spre exemplu, un surplus de energie nesperat, nu trebuie să îmi fac griji de cum respir cu cimentul înconjurându-mi toracele acum, aşa că mă pot concentra pe imaginea unui fulger, îl simt cum îşi strânge electronvolţii din diferenţele de tensiune dintre cilindri şi tavan, dintre sticlă şi ciment, iar când îl eliberez în sahasrara şobolanului închid ochii să nu văd craniul explodând şi împroşcând cilindrul verzui cu roşu, negru şi gri. Cu ultimele molecule de oxigen din plămâni, îmi gândesc ieşirea din coloana de ciment care acum îmi ajunge la nări, închid ochii fiindcă nu vreau să simt cimentul în ei şi, da, explozia coloanei în care mă aflu aruncă sticlă, ciment şi metal de jur-împrejur, niciun spectator nu mai este în picioare, îl simt pe Mongol aruncându-se în spatele videoplastorului pentru a se feri, eu cad în genunchi încă având resturi de ciment pe mine, dar trag aer în piept, o, Kami-no-Yama, trag aer în piept!

*

În rama aurie, sub sticlă, o guaşă reproduce un portret al lui Ginghis-Han, dintr-un manuscris persan. Un spot o luminează dându-i lui Ginghis o aură de sfânt. Dinspre penumbra colţului cel mai îndepărtat al încăperii se aude:

— Strămoşul meu. Sper că observi asemănarea.

Eu tac. În ultima vreme ironia şi autoironia persoanelor cu care m-am întâlnit putea fi chiar ucigătoare. Sau sinucigaşă. Aşa că tac.

— Turneul tău în Tokio-Elei a fost fulminant şi… inutil. Chiar crede Bati întâiul că se va schimba ceva? Chiar crezi că se vor schimba regulile jocurilor, dacă tu ai distrus toate videoplastoarele? Dar le-ai distrus pe toate?

Fac câţiva paşi spre silueta care se ghiceşte într-un fotoliu în spatele unui birou, Simt că Mongolul ţine îndreptat spre mine un laser. Presupun că îl face să se simtă mai bine, Eu tac.

— Ştii, cu videoplastoarele nu se pot crea numai şobolani, mari-maeştri sau super-soldaţi. Oamenii se distrează văzând sângele unei videoplasme şi în afara unui spaţiu de luptă. Ca de exemplu…

În dreapta, un panou al peretelui se dovedeşte a fi un ecran care se luminează brusc într-o secvenţă de film pornografic cu o învălmăşeală de membre, torsuri şi bazine masculine înverşunându-se asupra torsului şi bazinului unei femei. Sunetul întârzie pentru câteva clipe, eu simt că Mongolul ridică laserul spre mine, apoi boxele ecranului explodează într-un vacarm de gemete şi gâfâieli animalice. Cadrul se lărgeşte şi ceea ce văd mă face să pierd pentru o fracţiune de secundă controlul asupra scutului mental, iar Mongolul – purtând o cască precum a doctorului Falsteen – profită şi trage. O durere orbitoare urmează razei care m-a tăiat în două şi mă mir că îmi aud geamătul de durere cu toate sunetele venind dinspre ecran. Jumătatea mea superioară

alunecă şi cade, cea inferioară o urmează, picioarele se zbat, tremură, primind impulsuri haotice din coloana secţionată. Mongolul se ridică de la birou şi trage încă de trei ori, secţionându-mi braţele, apoi capul de trunchi. Zice:

— Singurul mod de a controla într-adevăr Tokio-Elei este să detonezi bombe atomice în pieţele centrale!

Îmi scoate memoricipul din interfaţă, mă ridică de păr şi îmi ţine faţa spre ecranul unde EA ţipă văzând o lamă de iatagan lăţindu-se în prim-plan.

Şi totul mi se pare că se întunecă, se vătuieşte şi încetineşte, ultimul lucru pe care îl înţeleg foarte clar înainte de întuneric, linişte şi nemişcare este vocea lui Ginghis-Han pronunţând apăsat:

— Hajime!

ZONA DE VEST
5
SE PARE CĂ N-AVEM ÎNCOTRO, NU-I AȘA, DRAGUL MEU SORMI?
ÎHĂM...
MULȚUMIM PENTRU PROVIZII ȘI ARME ȘI, MAI ALES, PENTRU CĂ NE-AȚI LĂSAT ÎN VIAȚĂ! PACEA CU VOI!
DRUM BUN!
O ULTIMĂ ÎNTREBARE ÎNAINTE DE A NE DESPĂRȚI: CINE NAIBA V-A COSTUMAT AȘA?
TETRUL AJESTI...!
IAR COBO-RÂM?
ÎN CÂT TIMP CRESC LA VOI, PE PLANETĂ ACESTE STRUCTURI?

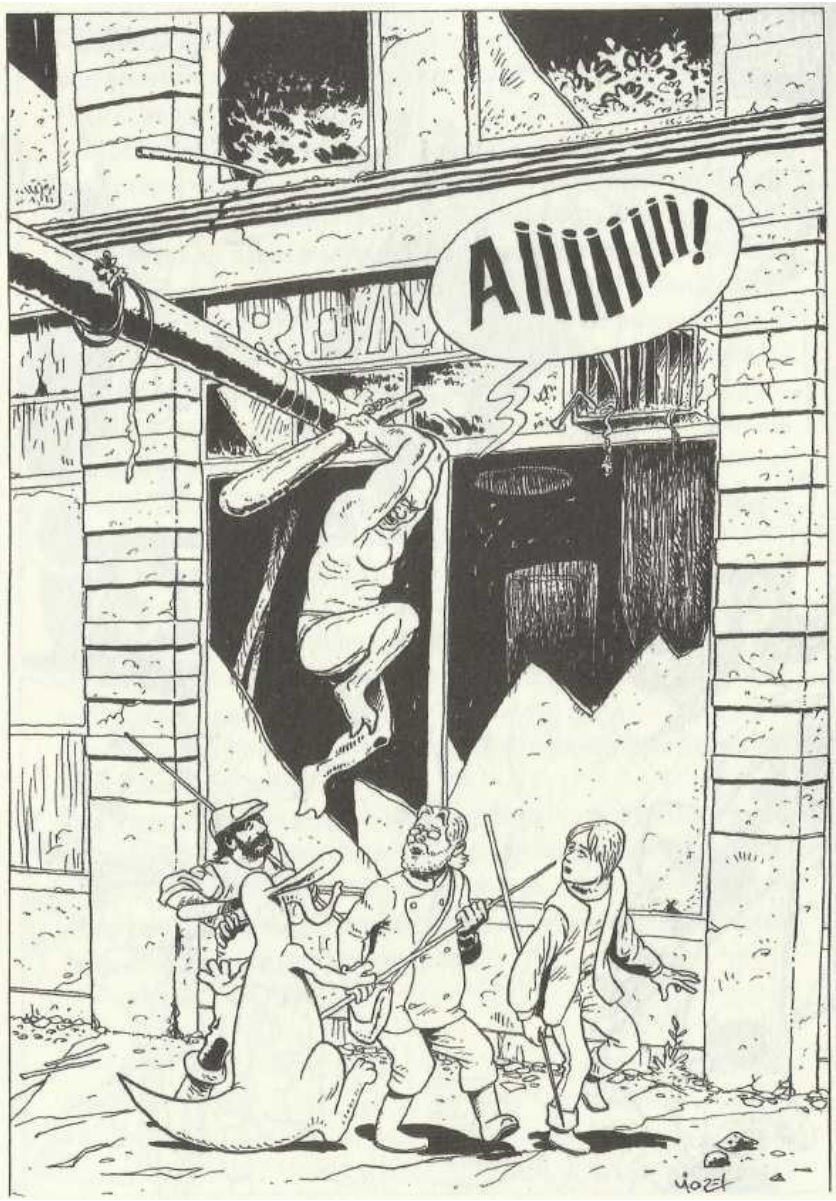
Aiiiiii!

ȚINE-L!
ÎN SPATE!
FUGA!
UN GANG! PE AICI!
?!
VIOREL

STTTTTTT...
AU TRECUT!
CE-I CU HAINELE ASTEA?
ERAU ÎN LADĂ.
TE.TRUL
AJESTI
SCĂPAȚI DE ELE, NU EXPRIMĂ SERIOZITATE.
!?
FUGIȚI IAR!

PARCĂ AVEAM NIȘTE SULIȚE! LE-AM PIERDUT?!
ORICUM, NU LE-AM FI FOLOSIT!
CLAP!
AIIIII!!!
ĂSTA SE UITĂ LA NOI??!!

NE-A AJUNS!
VA URMA...

12/2014-1/2015/CPSFA25-26/serie nouă

Ken Liu
MAESTRUL LITIGIILOR ȘI REGELE MAIMUȚELOR

Am fost cândva fericit pe Muntele Fructelor-și-florilor, jucându-mă toată ziua cu semenii mei maimuțe, spuse Regele Maimuțelor. Uneori regret că am fost curios despre ce se petrecea în lumea mai largă.
Însă Tian era curios, așa că se apropie de masă și luă cartea. Se intitula *Povestea a zece zile* și era scrisă de Wang Xiuchu.

Lucian Dragoș Bogdan
POVESTEA LUI XIENG BAOHUI

Nimeni nu știu că nepoții negustorului înfometaseră tigrul timp de cinci zile înainte de execuție. Seara, Xieng Baohui intră în cușca animalului turbat de foame și lăsat acolo. A doua zi, dis-de-dimineață, mulțimea se adună în fața cuștii pentru a constata decesul bătrânului. Spre marea surpriză a tuturor, omul și tigrul dormeau liniștiți, sprijiniți unul de altul.

cpsfa.ro

COLECTIA DE POVESTIRI SF NR.25-26
"COLECTIA DE POVESTIR
"I (CPSF) NR.25 - 26"
9899090001612
"15.9 LEI/BUC"